

ΑΡΡΙΚΟΣ

*Της οικουμένης
το ινδαλμα*

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΚΑΔΙΑ

ISDN 960-92034-2-6

Copyright: ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Αγίου Κωνσταντίνου 41, Τρίπολη 221 00, τηλ 2710 231820

Ηλεκτρονική επεξεργασία: ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΡΟΧΑΛΙΑ

Το εξώφυλλο φιλοτέχνησε ο Αρκάς ζωγράφος

Λεωνίδας Παπακωνσταντίνου.

ΑΡΡΙΚΟΣ

Της οικουμένης
το ἴνδαλμα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

— ● —

ΧΡΗΣΤΟΣ Δ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

Α Ρ Κ Α Δ Ι Α

Στη Χρυσούλα Βαρβέρη – Βάρρα

Πρόεδρο της Διεθνούς Εταιρείας

Ελλήνων Λογοτεχνών (Δ.Ε.Ε.Λ.)

και της Διεθνούς Ακαδημίας

Γραμμάτων και Τεχνών

«ΘΕΑ ΑΘΗΝΑ»

για την μεγάλη προσφορά της

στην Ελληνική Λογοτεχνία

και περισσότερο στους νέους

λογοτέχνες, που άλλοι, αντί να τους

βοηθήσουν, τους στήνουν εμπόδια.

Χρήστος Δ. Στρατηγόπουλος

*Το ηθικό του ανθρώπου,
δεν αποκτιέται με τα φάρμακα.
Τις πράξεις έχει για τροφή του,
αγώνες και οράματα.*

X.Δ.Σ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

**Γράφει η Πρόεδρος της Διεθνούς Εταιρείας
Ελλήνων Λογοτεχνών, Κριτικός και Επίτιμη
Διδάκτωρ Λογοτεχνίας στη Σεούλ,
κ. Χρυσούλα Βαρβέρη – Βάρρα**

Ξεκινώ τις απόψεις μου από το κείμενό του.

***«Πολεμοκάπηλοι, αρπαχτικά των σαρκών
της ανθρώπινης ύπαρξης, καταστρατηγητές των
ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αγεώργητοι και
απολίτιστοι εγωιστές. Άθεοι και ασεβείς των
διεθνών θεσμών και κανόνων. Σε λίγο καιρό,
όλοι σας, πρώτα θα υπογράψετε το πρωτόκολλο
που θα σας φέρουμε εμείς μπροστά σας και
ύστερα θα ανακτήσετε το φως σας... Βοήθησέ
με, Θεέ μου»***, συμπλήρωσε το τρέφον σεβασμό για
τα δικαιώματα των ανθρώπων στην ψυχή του
παλικάρι...

Με το καινούργιο του μυθιστόρημα, ο ποιητής
της ΕΙΡΗΝΗΣ και συγγραφέας Χρήστος
Στρατηγόπουλος, μας οπλίζει με το γενναίο και
ρωμαλέο στοχασμό του πρωταγωνιστή Αρρίκου, να
γίνουμε δυνατοί και αγωνιστές για την κατάκτηση των
πανανθρώπινων ιδανικών. Ο συγγραφέας δεν
«φθείρεται» με ασήμαντες λεπτομέρειες και ανούσια
γεγονότα.

Οι πρωταγωνιστές του έργου του είναι πρόσωπα απλά, με ιδιαίτερους και ξεχωριστούς χαρακτήρες, που βοηθούν στο επιμύθιο της ιστορίας.

Αυτός ο γνήσιος και ορμητικός οίσιτρος του συγγραφέα, αποδεικνύει πως έχει μέσα του τον **λόγιο**, αλλά και απλό άνθρωπο, την Αρκαδική δυναμικότητα, αλλά και την Καβαφική γλώσσα της αλήθειας, μιας αλήθειας που συγκλονίζει και αντέχει στο χρόνο.

Ο Χρήστος Στρατηγόπουλος ανήκει στους δημιουργούς που πιστεύουν στα **«πρότυπα αξιών»**.

Αναζητεί μέσα από την νόησή του, την εδραίωση της αγάπης, της ειρήνης, της ελευθερίας και της δικαιοσύνης, σε **παγκόσμια κλίμακα**.

Η δυναμική του λόγου του είναι **λυτρωτική και ελπιδοφόρα** για τον σημερινό άνθρωπο, που πασχίζει, αναζητώντας τη δροσιά της γαλήνης του.

Ο «Αρρίκος», είναι ένα **ιερό σύμβολο – πρότυπο** αγωνιστικότητας, που δεν **«γονατίζει»** με τις δυσκολίες, αλλά μάχεται για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, για το όραμα, ενδυναμώνοντας την ΕΛΠΙΔΑ.

Σε ορισμένα σημεία του βιβλίου του ο συγγραφέας, Χρήστος Στρατηγόπουλος, με τις **λογοτεχνικές του εξάρσεις**, μας χαρίζει ένα ανέσπερο φως και μια θεϊκή δύναμη, που μπορεί να σκορπίζει τα σκοτάδια της απελπισίας, γιατί αγαπά τους ανθρώπους, όσο και το Θεό. Η αγάπη του είναι φωτεινό αστέρι, που ομορφαίνει τη ζωή μας.

Ο Χρήστος διακατέχεται από μία τραγική αγωνία, σχετικά με το πώς θα βοηθηθεί η ανθρωπότητα στις σύγχρονες πληγές της. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο, πιστεύει πως μπορούμε όλοι να γίνουμε ήρωες της ζωής. Ο ίδιος πιστεύει στη δύναμη

του ανθρώπου και στην **ευωδιά** των καρπών που αναπτύσσει ο διαρκής αγώνας του.

Ο συγγραφέας είναι ένας μαχητής, που έχει αυτογνωσία και επίγνωση σχετικά **με τα όρια της ευθύνης του.**

Ο «Αρρίκος» πάντα νικάει, μόνο με τους αγώνες του.

Είναι ο υπεράνθρωπος, σύγχρονος Θεός, που μόνο κάποιος σαν αυτόν θα μπορούσε να σώσει την ανθρωπότητα, αν είχε την τύχη να ηγείται σ' έναν κόσμο συνεργάσιμο.

Απλά γραμμένο και διατυπωμένο είναι το μυθιστόρημα του Χρήστου Στρατηγόπουλου. **Ο προβληματισμός όμως που μας προσκαλεί στη λύση του, δεν είναι εύκολη υπόθεση!** Ο συγγραφέας, δια μέσου των ηρώων του έργου του και της μυθοπλαστικής φαντασίας του, προσπαθεί να μας οδηγήσει στο ξέφωτο της ευτυχίας. Λατρεύει τον τόπο που γεννήθηκε, καμαρώνει την λαμπρότητα της Αρκαδικής γης και της **Ελλάδας**, αλλά πάνω απ' όλα, σαν **ανθρωπιστής πραγματικός**, ονειρεύεται μια ανθρωπότητα, απαλλαγμένη από βάσανα, αρρώστιες, ναρκωτικά, φτώχιες και αδικίες. Είναι πράγματι **οικουμενικός συγγραφέας και ποιητής.**

Όλοι οι αληθινοί δημιουργοί ποθούν την αυγή της ανθρωπίνης χαράς, όλοι ψάχνουν για το αληθινό φως, μέσα σε μια ατέλειωτη νύχτα μιας μακρόχρονης πορείας. Ο έρωτας του Χρήστου Στρατηγόπουλου **με το φως**, είναι φωλιασμένος χρόνια τώρα, στην όμορφη ψυχή του. Η άγρυπνη φωτεινή του συνείδηση αγγίζει ευλαβικά τον κάθε θνητό, που έχει τη δική του ευθύνη για την πρόοδο της ανθρωπότητας.

Κοινωνικά, ιστορικά και άλλα προβλήματα του κόσμου, υπάρχουν έντονα στον πλανήτη. Η αγωνία μας διαρκώς μεγαλώνει. Πρέπει να υπάρχουν λύσεις για τις δύσκολες ώρες που περνάμε.

Ο συγγραφέας, χρέος έχει να τα σαλπίζει, και ο Χρήστος γνωρίζει καλά την **αποστολή του**.

I

Τα πρώτα σημάδια

Η α 'ταν δε θα 'ταν πενήντα μέτρα και ακριβώς απέναντι από το βορινό παράθυρο του σπιτιού του Αρρίκου, ο κήπος του γέρο-Νικόλα. Ένας πανέμορφος κήπος, γεμάτος διάφορα δέντρα και λουλούδια στις άκρες, που όλοι τον θαύμαζαν, μα έτσι και πάταγε άνθρωπος μέσα και τον έπαιρνε χαμπάρι, τη γκρίνια που θα τράβαγε.

Παράξενος άνθρωπος! Γείτονα και περαστικό δεν είχε φιλέψει ποτέ του ένα φρούτο από τα δέντρα του, μα και λουλούδι δεν πρόσφερε σε άνθρωπο. Ούτε και για τον Επιτάφιο δεν έδωσε μια χρονιά που του ζήτησαν δυό μικρά κοριτσάκια. Τα έδιωξε και κρυφοκοίταγε από το παράθυρό του, μπας και ξαναγυρίσουν και του κόψουν κανένα τα παιδάκια. Ζωσμένος ο κήπος με λευκές ταινίες και ψεύτικους ανθρώπους, μήτε τα πουλιά να πλησιάσουν δεν ήθελε.

Όσο τσιγκούνης και παράξενος ήταν ο γέρο-Νικόλας, τόσο φιλότιμη και καλή ήταν η γυναίκα του. Όλους τους φίλευε όταν έλειπε ο γέρος, ποτέ όμως όταν ήταν αυτός εκεί. Δεν άντεχε την γκρίνια του, έτσι και την έβλεπε να δίνει κάτι σε περαστικό.

«Μπάρμπα-Νικόλα», του είπε ο γείτονάς του ο Θωδωρής μια μέρα, «έχουν μερίδιο και τα πετούμενα, μην τ' αποδιώχνεις έτσι, ψυχή έχουν κι αυτά. Σάματι εμείς τα πληρώνουμε που μας κελαηδούν; Δεν ακούς εκείνο το αηδόνι κάθε βράδυ, πώς το λει εκεί στη ρεματιά; Χρειάζονται και τα πουλιά, όλα απαραίτητα είναι για τον άνθρωπο».

Μια χρονιά, που μια κάργια πήγε και κάθισε στην πρώτη αχλαδιά του και έτρωγε ένα αχλάδι, την τραυμάτισε με το όπλο στο φτερό και όταν την έπιασε, ζωντανή την μάδησε και την άφησε να περπατήσει. Το σκούξιμο που έκανε το δύστυχο το πουλί. Δεν άντεξε ούτε τρία μέτρα να κάνει, ξεψύχησε. Ο γέρο-Νικόλας το χάρηκε όμως!

Όταν το έμαθε ο Αρρίκος αυτό, ούτε να τον δει δεν ήθελε τον γείτονά του. Ξαλάφρωσε και από τις τύψεις που είχε, γιατί έμπαινε κρυφά στον κήπο του, αφού πρώτα έκανε ένα γενικό έλεγχο, μήπως και τον πάρει χαμπάρι ο γέρο-Νικόλας, και έκοβε διάφορα φρούτα από τα δέντρα του. Αφού τα έβαζε στον κόρφο του, τροχάδην στο πίσω μέρος του σπιτιού του, γευότανε τη νοστιμάδα τους.

Καταμεσής του μπαξέ και ανάμεσα μιας αχλαδιάς και μιας καλοφτιαγμένης βυσσινιάς, είχε φυτρώσει, χωρίς να γνωρίζει κανείς πώς, ένα άγνωστο για όλους οπωροφόρο δέντρο. Μοναδικό στο χωριό, που ούτε καν έμοιαζε με άλλο. Οι καρποί του κατακίτρινοι σαν κεχριμπάρι, η δε γεύση τους θύμιζε κάπως βανίλια και μανταρίνι συνάμα, αν τύχαινε και παράνομα ακούμπαγε στη γλώσσα σου κανέναν από αυτούς. Το μέγεθος περίπου σαν το κορόμηλο, με ένα παράξενο σχήμα.

Ο Αρρίκος θα ήταν γύρω στα δέκα χρόνια του, όταν μια μέρα, που είδε τον γέρο-Νικόλα να φεύγει με τα ζώα του για το χωράφι, σαν την αλεπού μπήκε και γέμισε τον κόρφο του. Πήγε κατευθείαν πίσω από το σπίτι του και χωρίς αργοπορία και περιττές κινήσεις, τα έστειλε στο στομάχι του, μα η γεύση τους δεν έλεγε να φύγει από το στόμα του. Δεν ήταν όμως και εύκολο πράγμα να αντισταθεί σε έναν τόσο νόστιμο πειρασμό και ξανατρώπωσε στον κήπο. Τούτη τη φορά, όμως, η τύχη δεν του έκανε την χάρη, γιατί ο αγροφύλακας σφύριξε, δοκιμάζοντας την καινούργια του σφυρίχτρα, και ο Αρρίκος από το φόβο του σάλταρε από το πίσω μέρος του περιβολιού και έπεσε σχεδόν επάνω στον σκύλο του μπάρμπα-Χρήστου, που κοιμόταν στον ίσκιο μιας μαύρης ουκιάς και παραλίγο να πάει από συγκοπή το καημένο το ζώο. Ήταν η πρώτη φορά που έκοβε καρπούς από το δέντρο αυτό, που φέτος ήταν γεμάτο και που με δυσκολία βαστούσαν το βάρος τους τα κλαριά του. Αφού πέρασε κάμποση ώρα και μη μπορώντας το παιδί να αντισταθεί στην πρόκληση της σπάνιας νοστιμάδας, έκανε έναν γρήγορο έλεγχο και ξανά στο εξωτικό δέντρο.

Σαν ταχυδακτυλουργός έκοβε τους καρπούς και όταν φούσκωσε και δε χωρούσε άλλους το πουκάμισό του, με προσοχή ξανά στο ειδικό σημείο για την απόλαυση των «κόπων» του. Το σημείο αυτό δεν το είχε διαλέξει τυχαία ο Αρρίκος, και δροσιά του πρόσφερε μα και νερό υπήρχε εκεί για να τα πλύνει από μία βρύση που είχαν για να ποτίζουν τα οικόσιτα. Με λαιμαργία έστειλε στον προορισμό τους τα περισσότερα από τα φρούτα, αλλά σε κάποια στιγμή κάτι του ήρθε στο μυαλό του: «Αν φυτέψω στη γη τους σπόρους των καρπών, ίσως κάποια μέρα να

μη χρειαστεί να μπαίνω στον κήπο του γέρο-Νικόλα, γιατί, καθώς λει και η παροιμία: *Πολλές φορές πηγαίνει η στάμνα για νερό στη βρύση, μα κάποια μέρα πάει και δεν γυρνάει πίσω*».

Μ' αυτή του τη σκέψη, πολύ γρήγορα την διαδέχτηκε άλλη, που του έλεγε: «Ναι μεν, αλλά πώς θα δικαιολογήσει την παρουσία των φυτών στο δικό του χωράφι;» Άντε τότε, να καθαρίσει με έναν άνθρωπο σαν τον περίεργο και γκρινιάρη γείτονά του, που το δέντρο του ήταν το μοναδικό στο χωριό. Αν τύχαινε και το μάθαινε, σίγουρα θα είχε άσχημα ξεμπερδέματα μαζί του.

Ύστερα από πολλή σκέψη, πήρε την απόφαση να βάλει τους σπόρους στη γη και έβλεπε αργότερα. Μέχρι τότε, ποιος ξέρει τι μπορούσε να γίνει; Μπορεί και να μην υπήρχε εκείνο τον καιρό ο γέροντας! Πολλά μπορούσαν να γίνουν...

Δεν πέρασε και πολλή ώρα, που ο Αρρίκος έτρωγε και το τελευταίο από τα κλεμμένα φρούτα του. Χορτασμένος πλέον, πήρε ένα μικρό ξινάρι που ήταν λίγο πιο δίπλα του και κατευθείαν στον δικό του κήπο, για να φυτέψει τους σπόρους που είχαν απομείνει και που με επιμέλεια τους έβαζε στο χώμα.

«Αρρίκο, Αρρίκο!» ακούστηκε η φωνή της μητέρας του, που τον καλούσε να ανέβει επάνω στο σπίτι τους για κάποιο θέλημα που ήθελε να τον στείλει να της κάνει. «Έρχομαι», λει το παιδί, που μόλις είχε τελειώσει το έργο του. Σε δυό λεπτά είχε πάρει την παραγγελιά της μητέρας του και χωρίς δισταγμό έφυγε να την εκτελέσει. Αλάτι ψιλό και

σπίρτα θα της έφερνε από την αγορά. Αεικίνητος καθώς ήταν, σε δέκα λεπτά της ώρας τα ψώνια ήταν στα χέρια της μητέρας του, αποζημιώνοντάς τον με ένα χάδι στα ολόξανθα μαλλιά του και με μια συμβουλή να μην τρέχει τόσο, γιατί το μέτωπό του ήταν κάθιδρο και το ριγέ πουκάμισό του είχε κολλήσει επάνω στο σώμα του.

Συμφώνησε ο Αρρίκος, έριξε ένα γλυκό χαμόγελο στη μητέρα του και κατευθείαν ξανά μέσα στον κήπο τους. Πήρε ένα δοχείο με νερό από τη βρύση και έριξε στους νεοφυτεμένους σπόρους, για να είναι σίγουρος πως δεν θα αργήσουν να γίνουν και από ένα μικρό δεντράκι, που ήταν η επιθυμία του.

Ο Αρρίκος ήταν το έβδομο και τελευταίο παιδί της οικογένειας, και το πιο αγαπημένο, χάριν της εμφάνισής του μα και της πολιτισμένης συμπεριφοράς, αλλά και προθυμίας του. Πανέξυπνος σε όλα του, μόνο στα γράμματα δεν τα πήγαινε καλά. Όσο για τον αθλητισμό, κανένα άλλο παιδί δεν κατάφερνε να τον πλησιάσει στα αγωνίσματα. Μάλλιασε η γλώσσα του μεγάλου του αδελφού, του Σωτήρου, να του λειεί και να του ξανάλεει, να ρίχνει και καμιά ματιά στα βιβλία του. Ο Αρρίκος πάντα με την ίδια φράση του απαντούσε: «Οι περισσότεροι μεγάλοι άντρες του κόσμου, ήταν κακοί μαθητές στα θρανία τους».

Το βράδυ που κάθισαν να φάνε, τους είπε για την φύτεψη των σπόρων στον κήπο και τους παρακάλεσε να προσέχουν στο σημείο εκείνο. Δεν έκανε το λάθος να τους πει και πού βρήκε τους σπόρους, γιατί, αν έκανε κάτι τέτοιο, το ξύλο που θα έτρωγε από τον πατέρα του. Σαν άκουσε ο πατέρας

του την ενέργειά του, τον έβαλε και κάθισε στα γόνατά του και του είπε: «Εγώ θα ήθελα να σε έβλεπα ένα μεγάλο επιστήμονα και όχι ένα γεωργό, σαν κι εμένα». Ο Αρρίκος τον κοίταξε στα μάτια, κάτι έφερε στο νου του αλλά δε μίλησε.

Εκείνο το διάστημα, το παιδί θα είχε επισκεφθεί πάνω από δέκα φορές τον ξένο κήπο, και κανένας δεν είχε πάρει χαμπάρι τον μικρό και πανέξυπνο, παράνομο επισκέπτη. Μια μέρα, ο παράξενος γέροντας τον φώναξε και του είπε πως ήθελε να του φέρει τσιγάρα και εφημερίδα από το περίπτερο. «Αμέσως», του απαντάει ο μικρός, «Έρχομαι, παππού». Σε ένα λεπτό, ο Αρρίκος βρισκόταν στο σπίτι του γέρο-Νικόλα. Του έδωσε χρήματα ο γέροντας και κατευθείαν το παιδί στην αγορά για το θέλημα. Μα ο γέρο-Νικόλας είχε κάνει λάθος και του είχε δώσει περισσότερα χρήματα. Γυρνώντας πίσω ο Αρρίκος, έδωσε τα τσιγάρα και την εφημερίδα, αλλά και τα παραπανίσια χρήματα στον γέρο-Νικόλα. Κοίταξε στα μάτια ο γέροντας το παλικάρι και του είπε: «Έλα μαζί μου». Κατεβαίνουν τις σκάλες, μπροστά ο γέροντας και πίσω το παιδί, και φτάνουν στον κήπο. Άνοιξε την ξύλινη πόρτα ο γέρο-Νικόλας και λει στον Αρρίκο: «Μπες μέσα και κόψε όσα φρούτα θέλει η ψυχή σου». Ο πανέξυπνος μικρός εδώ απέδειξε πως μπορεί στο σχολείο να μην ήταν καλός μαθητής, μα το μυαλό του έκοβε, και όχι λίγο. «Ευκαιρία», σκέφτεται, «να δικαιολογήσω το πώς θα φυτρώσουν τέτοια δέντρα στον κήπο μας» και κατευθείαν στο εξωτερικό δέντρο. Έβαλε αρκετά φρούτα στον κόρφο του και τράβηξε προς την έξοδο.

Ο αποκλίνων από τα συνηθισμένα γέροντας, παρόλο τον φιλάργυρο χαρακτήρα του, αντάμειψε την καλή πράξη του παιδιού και του γνωστοποίησε,

πως, όταν θέλει κάποιος από τα φρούτα του, να τον φωνάζει και αυτός ποτέ του δεν θα του το αρνηθεί. «Ευχαριστώ, παππού, ευχαριστώ», απάντησε το παιδί και τράβηξε για το σπίτι του. Έδωσε από δύο φρούτα σε όλους, που με τη σειρά τους θαύμασαν τη νοστιμάδα τους, απόρησαν, όμως, για την ενέργεια του γέρο-Νικόλα, που ποτέ δεν είχε φιλέψει άνθρωπο στη ζωή του.

Ήλθε Φθινόπωρο και άνοιξαν τα σχολεία. Τούτη τη χρονιά ο Αρρίκος τους άφησε όλους άφωνους, δάσκαλο, γονείς και αδελφό του. Από τελευταίος μαθητής που ήταν μέσα στην τάξη όλα τα χρόνια, εφέτος έπιασε την κορυφή. Άριστος σε όλα τα μαθήματα, άφησε πίσω και τον Περικλή, που έβαζε τα γυαλιά ακόμη και στο δάσκαλο. Παραξενεύτηκαν όλοι!

Όταν τελείωσε το σχολικό έτος, ο καφετζής, ο Τάσος, τον πήρε να τον βοηθάει, μα ο Αρρίκος όχι μόνο τον βοηθούσε, αλλά πολλές φορές τον έστελνε και για ξεκούραση. Μόνος του κρατούσε το καφενείο και τα κατάφερνε καλύτερα και από τον ιδιοκτήτη του. Όσο για τα εξωτικά φρούτα του γέρο-Νικόλα, και φέτος δεν τα απαρνήθηκε. Όταν του άνοιγε η όρεξη, φώναζε τον γέροντα. Μόλις τον άκουγε αυτός, έβγαινε στο παράθυρο και του έλεγε επί λέξει: «Κόψε ό,τι θες, πρόσεξε όμως μη τσακίσεις τα κλαδιά και να κλείσεις καλά την πόρτα». Ο Αρρίκος πρόσεχε και παραπρόσεχε, μα και σεβόταν τον γέροντα, που τον άφηνε να μπαίνει στον κήπο του. Πολλά από τα σπάνια φρούτα έδινε στον παππού του που του άρεσαν τόσο, εισπράττοντας πάντα την ευχή του, που απλόχερα ο γέροντας έδινε στον μικρό εγγονό του.

Τα χρήματα που του άφηναν οι πελάτες για πουρμπουάρ, το παιδί τα έβαζε σε ένα γυάλινο βάζο από κομπόστα και τα μάζευε. Στις αρχές του Φθινοπώρου, ένα μεσημέρι, καθώς καθόταν με το αφεντικό του, σηκώθηκε, πήγε κάτω απ' τον πάγκο και πήρε το βάζο στα χέρια του. Το παρέδωσε στον καφετζή και του είπε: «Αυτά τα χρήματα είναι από πουρμπουάρ. Δικά μου είναι, δε λεω, μα να το γνωρίζεις κι εσύ κυρ-Τάσο. Θα αγοράσω τετράδια και ό,τι άλλο χρειάζομαι για το σχολείο και θα πάρω και μια εγκυκλοπαίδεια, σαν αυτή που είχε ο ξάδελφος της μητέρας μου, ο γιατρός που έφυγε για τη Γερμανία, και την έχει κλειδωμένη η μητέρα του στο μπαούλο και ούτε να την δω δεν με αφήνει». Τον κοίταξε στα μάτια με στοργή ο καφετζής, του χάιδεψε το κεφάλι και του είπε: «Για να αγοράσεις μια τέτοια εγκυκλοπαίδεια, πρέπει να δουλεύεις δέκα καλοκαίρια και λίγο θα είναι». Μα πριν τελειώσει τη φράση του ο καφετζής, να ο πατέρας του γιατρού. «Ένα σκέτο με καϊμάκι», λει ο ασπρομάλλης γέροντας, «και ένα δροσερό, όχι παγωμένο νερό».

«Αμέσως», απάντησε ο μικρός και κατευθείαν στο έργο του. Σε πέντε λεπτά ο πελάτης απολάμβανε τον καφέ του, αφού είχε πει μονορούφι το νερό που του έφερε ο Αρρίκος. Καθώς γεύοταν το νεροζούμι του και έριχνε από μια γρήγορη ματιά στα κεφαλαία γράμματα μιας εφημερίδας που ήταν στο τραπέζι, μια σκέψη πέρασε από τον νου του μικρού σερβιτόρου: «Θα τον ρωτήσω», σκέπτεται, «αν θα μπορώ να πηγαίνω και να διαβάζω ή να παίρνω στο σπίτι μου την εγκυκλοπαίδεια του θείου μου του γιατρού» - ο γέροντας ήταν αδελφός του παππού του Αρρίκου -. Αφού το αποφάσισε, τον πλησίασε και του είπε:

«Παππού, να με συγχωρείς, θέλω να σου πω κάτι».

«Ναι, παιδί μου, λέγε μου, σε ακούω, τι θες».

«Αυτό και αυτό», του λέει το παιδάκι.

Στο άκουσμα αυτό, συνοφρυώθηκε ο ασπρομάλλης και του απαντάει:

«Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα παιδί μου, μην το ξαναζητήσεις, είναι με ιδρώτα πληρωμένα αυτά τα βιβλία».

«Εντάξει», λέει ο μικρός, «να με συγχωρείς, σου ζητάω συγνώμη, να 'σαι καλά παππού».

«Ακούς εκεί απαίτηση», μονολόγησε ο γέροντας.

Με αλλαγμένο το πρόσωπό του το παιδί από την προσβολή που του έκανε ο πελάτης, μπήκε μέσα στο καφενείο και κάθισε στο τραπέζι που ήταν ο ιδιοκτήτης του, έχοντας αδειάσει τα χρήματα από το βάζο και τα μέτραγε. Κατάλαβε ότι κάτι είχε συμβεί στον Αρρίκο ο καφειτζής και τον ρώτησε τι και το παιδί του εξήγησε.

«Τα ποντίκια να την φάνε», ψιθύρισε ο κυρ-Τάσος, ρίχνοντας και μια λοξή ματιά, μην τον άκουσε ο ηλικιωμένος.

Μέτρησαν τα χρήματα του βάζου και λέει ο κυρ-Τάσος στον βοηθό του:

«Με αυτά αγοράζεις τη μισή εγκυκλοπαίδεια μεταχειρισμένη από το Μοναστηράκι, μα μην σε νοιάζει, σε ένα μήνα θ' ανέβω εγώ στην Αθήνα και θα δεις».

«Δηλαδή;» ρωτάει ο Αρρίκος.

«Σ' ένα μήνα θα έχεις εγκυκλοπαίδεια δική σου και δεν θα έχεις ανάγκη κανέναν. Εγώ θα σου την δωρίσω».

Το πρόσωπο του Αρρίκου έλαμψε από χαρά. Έκανε μία γρήγορη έξυπνη σκέψη, κύλησε ένα δάκρυ στο μάγουλό του και είπε:

«Ναι, με μόνη τη διαφορά ότι και το άλλο καλοκαίρι θα είμαι ο βοηθός σου θείε Τάσο και τα χρήματα από τα πουρμπουάρ, που είναι μπροστά μας, θα δοθούν όλα για την εγκυκλοπαίδεια».

Ο έξυπνος καφετζής δεν μπορούσε να μη συμφωνήσει και λει στον Αρρίκο:

«Η δουλειά που πρόσφερες εφέτος σ' αυτό το μαγαζί, αξίζει για δέκα εγκυκλοπαίδειες, μα δεν μπορώ να μην δεχτώ την πρότασή σου».

Η έξυπνη ενέργεια του καφετζή επανέφερε την ισορροπία της ψυχής του μικρού Αρρίκου, ύστερα από την απολίτιστη ενέργεια του γέροντα, που τόσο τον είχε πικράνει.

Άνοιξαν τα σχολεία και ξανά ο Αρρίκος στα θρανία. Τελευταία τάξη του δημοτικού τώρα, άπιαστος πάλι στα μαθήματα, φαινόμενο πραγματικό. Του σχολείου τα βιβλία εφέτος τα είχε όλα για παιχνίδι.

Αρχές Νοέμβρη και ο καφετζής ανεβαίνει στην Αθήνα. Ένα και δύο στο Μοναστηράκι για την εγκυκλοπαίδεια, μα δεν κατάφερε να την βρει. Του υποσχέθηκε, όμως, ένας παλαιοπώλης, ότι θα την έχει το αργότερο μέχρι το τέλος του μήνα. Γυρνάει στο χωριό, το λει του Αρρίκου, μα η στενοχώρια του ήταν μόνο για λίγα λεπτά της ώρας, αφού γνωρίζει

καλά, πως ο λόγος του καφετζή είναι συμβόλαιο ή και κάτι περισσότερο.

Ο δάσκαλος του σχολείου δυσκολεύεται μπροστά σε ένα μαθητή που το όνομά του είναι Αρρίκος και που πριν καλά – καλά αρχίσουν τα μαθήματα, αυτός έχει μάθει απ' την αρχή έως το τέλος όλα τα βιβλία που τους έδωσαν και που εφέτος δεν ήταν και λίγα.

Ο Αρρίκος τις περισσότερες ώρες σκέπτεται. Στοχάζεται συνεχώς και δεν μπορεί να δώσει μια εξήγηση, πώς από την μια χρονιά στην άλλη έχει αλλάξει τόσο πολύ το μυαλό του; «Πριν από ένα χρόνο, διαλογιζόταν, «δεν ήθελα ούτε να τα βλέπω τα βιβλία, ούτε να ακούω γι' αυτά. Τώρα όμως, τι μ' έκανε και άλλαξα τόσο;» Δεν υπήρχε στιγμή που να μην είχε και κάτι στα χέρια που να θέλει να το διαβάσει. Βιβλίο, περιοδικό, εφημερίδα, ό,τι έβρισκε μπροστά του. Όχι μόνον ήθελε να τα διαβάσει, μα αποστήθιζε και ό,τι αυτά έγραφαν, τίποτα δεν ξεχνούσε από όσα εδιάβαζε.

Μια μέρα πήρε στα χέρια του την ιστορία της Β' Γυμνασίου του αδελφού του και σε τρεις ώρες την είχε μάθει όλη απέξω. Φώναξε την αδελφή του και της λεει: «Θέλω να με ρωτάς τι γράφει στην κάθε μία σελίδα του το βιβλίο και εγώ θα σου απαντώ, όχι όμως με τη σειρά, αλλά απ' όποια σελίδα εσύ θελήσεις. Κάντο».

Το κορίτσι δεν πίστευε στα μάτια του μπρος σε αυτό που έβλεπε, νόμιζε πως τη γελούσαν τ' αυτιά της σε αυτά που άκουγε. Ούτε μια τελεία δεν ξεχνούσε ο Αρρίκος, ούτε ένα κόμμα δεν έβαζε σε λανθασμένο σημείο. Μα τι φαινόμενο ήταν αυτό; Ο

ίδιος σε συνεχή σκέψη βρισκόταν, δεν μπορούσε να δώσει μια εξήγηση σε αυτό που του συνέβαινε.

Αρχές Δεκεμβρίου και ένα μικροκαμωμένο γαϊδουράκι ανηφορίζει για το σπίτι του φορτωμένο. Φορτωμένο με επιστήμη, φορτωμένο με χιλιάδων χρόνων έρευνες και άλλων τόσων μελέτες. Με την επιστήμη για την διατήρηση της υγείας του ανθρώπου, με την επιστήμη για την πρόληψη και την θεραπεία των διαφόρων παθήσεων. Το λεωφορείο της γραμμής, μετέφερε την εγκυκλοπαιδεία έως τη στάση έξω από το καφενείο που το καλοκαίρι δούλευε ο Αρρίκος. Το γαϊδουράκι αγόγγυστα την κουβάλησε στο σπίτι του.

Ο σπουδαίος άνθρωπος καφετζής τήρησε τον λόγο του και ο Αρρίκος τώρα, έξω από την αυλόπορτα του σπιτιού του, με ταχύ ρυθμό ξεφορτώνει. Κατεβάζει με προσοχή τα κουτιά, που μέσα έχουν την εγκυκλοπαιδεία που τόσο καιρό με αγωνία και πόθο καρτερούσε. Έξι κουτιά βρίσκονται στη γη. Από πάνω τους, ο ξανθομάλλης Αρρίκος έχει μπει με τη φαντασία του μέσα στα δέματα και τα επεξεργάζεται. Ο γαϊδαράκος δίπλα του, σκύβει επάνω σε ένα από τα κουτιά και με τα ρουθούνια του προσπαθεί να ερευνήσει το περιεχόμενό του. Οι τριχιές από το σαμάρι του ζώου κρέμονται και ο Αρρίκος δεν αργεί να ανοίξει ένα από τα έξι κουτιά. Με τρόπο που θυμίζει άριστο χειρουργό, πιάνει έναν τόμο και τον βγάζει έξω από το κουτί, τον ανοίγει επιδέξια και η πρώτη του ματιά πέφτει επάνω στη σελίδα που γράφει *Ομάδες Αίματος*, και από κάτω έχει μια εικόνα με μια γυναίκα αριστερά και έναν άντρα δεξιά της. Η εικόνα δείχνει πώς οι ομάδες των γονιών ενώνονται με κληρονομική οδό, δίνοντας αρχή στις ομάδες των παιδιών.

$$0 + 0 = 0$$

$$0 + A = 0 \text{ ή } A$$

κλπ.

Τα διαβάζει δύο φορές και κλείνει την εγκυκλοπαίδεια. Την βάζει προσεκτικά στο κουτί και το μεταφέρει μέσα στο σπίτι. Κάθε φορά που μεταφέρει ένα από αυτά, μονολογεί: « $0 + 0 = 0$ » κλπ. Έξι φορές το επανέλαβε. Αυτό ήταν! Έμεινε εκεί μέσα στο μυαλό του, εκεί έχει πάρει θέση για πάντα ο τύπος αυτός.

Ετοίμασε το γαϊδουράκι, το έβαλε στο στάβλο, του χάιδεψε με συμπάθεια τα δυο μεγάλα αυτιά του και ανέβηκε στο σπίτι. Με ταχύ ρυθμό άνοιξε όλα τα κουτιά και με μεγάλη προσοχή έβγαλε τα κατάμαυρα και με χρυσά γράμματα και αρκετό βάρος βιβλία και ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στο κάθε ένα, τα τοποθέτησε σε μία βιβλιοθήκη, που πριν λίγα χρόνια χρησιμοποιούσε ο μεγάλος του αδελφός, ο Σωτήρος.

Για αρκετή ώρα κάθισε όρθιος απέναντί τους και με τη σκέψη του έφτασε στην ώρα εκείνη, που τίποτε από το περιεχόμενό τους δεν θα είναι άγνωστο για εκείνον.

Άνοιξε η πόρτα. Ήταν ο πατέρας του, που μόλις είχε επιστρέψει από τις δουλειές του. Στο πρόσωπο του παιδιού διάβασε την ικανοποίηση της ψυχής του και με τη σειρά του και αυτός έλαμψε από χαρά. Επιστήμονα τον ήθελε, έτσι τον είχε πλάσει στο μυαλό του. Η συμπεριφορά του μικρού παιδιού του τον τελευταίο καιρό τον είχε ενθουσιάσει. Έκανε όνειρα ο πατέρας. Τον φανταζόταν μηχανικό, αρχιτέκτονα, δικηγόρο, γιατρό. Μια νυχτιά, πιλότο

τον είδε στο όνειρό του. Τον είδε να απογειώνεται και να χάνεται στους ουρανούς. Τον είδε να γυρνά ξανά και να σκίζει τους αιθέρες με το αεροσκάφος του και από κάτω κόσμος πολύς, λαός να τον χαιρετά, κουνώντας ρυθμικά τα ολόλευκα μαντήλια του. Μα τι όνειρο ήταν αυτό που είχε δει ο πατέρας!

Ο Αρρίκος, με έναν τόμο στα χέρια του, ανήσυχος, ρίχνει περισσότερες τώρα ματιές σε διάφορες σελίδες του. Τον βάζει στη θέση του και άλλον τόμο ανοίγει. Κάνει το ίδιο και σ' αυτόν, μα γρήγορα καταλαβαίνει πως πρέπει να ξεκινήσει διαβάζοντας απ' την αρχή. Ο πατέρας του, δίπλα του, τον παρακολουθεί και κάποια στιγμή του λει:

«Αν συνεχίσεις με τον ρυθμό που πέρυσι και φέτος δούλεψες και όλους μας ενθουσίασες, να είσαι σίγουρος πως δεν θα είναι μακριά η ώρα που πολλοί άνθρωποι θα μιλούν για εσένα και μεγάλο θα γίνει το όνομά σου».

Σαν γερο-σοφός ο μικρός κοίταξε τον πατέρα του και του απάντησε:

«Πατέρα, δεν ξέρω τι μου συμβαίνει τον τελευταίο καιρό. Μια τρομερή δύναμη κρύβεται μέσα μου, μια ασυνήθιστη φώτιση πηγάζει από το νου μου. Με τούτο το ρυθμό, στο τέλος του σχολικού έτους, αυτή εδώ η εγκυκλοπαίδεια θα έχει εγκατασταθεί αυτούσια μέσα στο μυαλό μου, εκεί θα έχει μόνιμη θέση το περιεχόμενό της. Έλα τώρα να σου δείξω κάτι».

Πάνει το παιδί τον τόμο με τις ομάδες αίματος, ανοίγει στη σελίδα που ήταν γραμμένες και λει στον πατέρα του: «Πάρε και κοίταξε. Κοίταξε εάν κάνω κάποιο λάθος». Αρχίζει: «0+0=0» κλπ. Έφτασε στο

τέλος, όλα σωστά και πολύ γρήγορα. Άφωνος έμεινε ο πατέρας του. Τον έσφιξε στην αγκαλιά του, του χάιδεψε το κεφάλι και η φαντασία του τον έστειλε μακριά, πολύ μακριά τον πήγε. Τα κατάξανθα μαλλιά του και το λαμπερό του το πρόσωπο σε κάνουν να τον συμπαθήσεις με την πρώτη κιόλας ματιά. Μα έτσι και σου ρίξει εκείνο το γοητευτικό του χαμόγελο, σίγουρα θα τον αγαπήσεις, βεβαίως και θα τον βάλεις μέσα στην καρδιά σου.

Τριάντα μεγάλοι τόμοι αποτελούν την εγκυκλοπαίδεια. Από την καταγωγή της ζωής έως την τελευταία θεραπεία το περιεχόμενό της.

Κοντεύουν Χριστούγεννα. Του σχολείου τα βιβλία το μόνο που κάνουν είναι να πηγαиноέρχονται μεταξύ σπιτιού - σχολείου και αντίστροφα, αφού όλα ο Αρρίκος τα έχει διαβάσει και καλά έχει βάλει στο μυαλό του την ύλη που μέσα τους περιέχουν.

Από καιρό ο δάσκαλός του τον έχει βοηθό του. Μαζί με τον Περικλή διδάσκουν. Οι δυό τους είναι οι «αρχηγοί» του σχολείου τους. Σημαιοφόρος ο Περικλής, σαλπικτής ο Αρρίκος. Κάθε πρωί γίνεται η έπαρση της σημαίας. Η σάλπιγκα τρέμει στα χέρια του ολόξανθου παλικάριού, σ' όλο το χωριό φτάνει ο ήχος της. Όλα τα παιδιά του σχολείου τον θαυμάζουν και τα μικρότερα τον έχουν για πρότυπό τους. Αθλητής από τους σπάνιους. Η μεγάλη του αγάπη είναι το άλμα επί κοντώ. Σαν ελατήριο πετάγεται από τη γη και σαν πούπουλο ξαναεπιστρέφει. Μα και στα άλλα αγωνίσματα πρώτος ήταν. Εφέτος, όμως, μόνον σε αυτό αγωνίζεται. Έχει τους λόγους του, καθόλου τυχαίο δεν είναι. «Και άλλοι», διαλογίζεται, «πρέπει να διακρίνονται. Για εμένα, φτάνει το αγώνισμα αυτούτο».

Κάνουν διακοπές για τα Χριστούγεννα. Ο Αρρίκος, με το που θα δει ο ήλιος την ψηλότερη κορφή του χωριού, είναι στο πόδι. Μα και να «ξεχαστεί» ο φωτιστής πίσω από τα σύννεφα, πάλι όρθιος ο Αρρίκος θα βρίσκεται. Έχει έργο μπροστά του, έχει χαράξει την πορεία του, έχει ρίξει τα σχέδιά του! Τριάντα τόμοι πρέπει μέσα σε έξι μήνες να έχουν μεταφερθεί εκεί που θα μπορούν να προσφέρουν έργο και όχι απλώς να στολίζουν τον χώρο, εναποθέτοντας το βάρος τους επάνω στο άψυχο έπιπλο.

Με αδηφάγο τρόπο ο ξανθομάλλης μικρός άρχιζε να διαβάσει τον πρώτο τόμο της εγκυκλοπαίδειάς του. Καταγωγή του κόσμου, βιολογική εξέλιξη, εξέλιξη του ανθρώπου, βιολογική ανωτερότητα αυτού, υπέρ-τελειότητα κλπ. Έφτασε στο κύτταρο, έμαθε τα μέρη του, τις λειτουργίες του. Εκεί στάθηκε για πολύ. Εκεί έμεινε για αρκετό χρονικό διάστημα. Ήθελε να το χωνέψει καλά αυτό το κεφάλαιο, ήθελε να γνωρίζει και την παραμικρή λεπτομέρεια του κυττάρου. «Από εδώ ξεκινούν όλα, αφού το κύτταρο είναι η πρώτη βιολογική μονάδα του οργανισμού», σκέφτηκε. Πολλές ιδέες πέρασαν από το κοφτερό μυαλό του. Όταν κάποια στιγμή διάβασε για την χημική σύσταση του κυττάρου, σήκωσε πάνω από το βιβλίο το κεφάλι του, έστειλε το βλέμμα του πολύ μακριά, έξω από το παράθυρό του, και έμεινε για λίγα λεπτά της ώρας εκεί, χωρίς καν να ξεκολλήσει τη σκέψη του από κάτι που στη φαντασία του ήρθε εκείνη την ώρα. Μια αυτοσυγκέντρωση, που διήρκεσε πάνω από πέντε λεπτά, μια σπάνια σκέψη, μια φώτιση θεϊκή, μια μικρή χρονική περίοδος, που καθόρισε την εξέλιξη του δωδεκάχρονου αγοριού και όχι μόνον αυτού.

Αυτό το πεντάλεπτο ήταν η σύλληψη, από τον φανταστικότατο νου αυτού του παιδιού, μιας φωτεινής ιδέας, που έπαιξε θετικότατο ρόλο στο ανθρώπινο γένος του πλανήτη μας.

Είκοσι τρεις Δεκεμβρίου, απόγευμα. Οι δείκτες του ρολογιού που κρεμόταν στον τοίχο του δωματίου του σχημάτιζαν μια ορθή γωνία. Ο μεγάλος δείκτης ακριβώς επάνω στο δώδεκα. Έπιασε έναν κόκκινο στυλό με τα λεπτά του δάκτυλα και έγραψε κάτω από το κεφάλι του Ασκληπιού που ήταν ζωγραφισμένο στην πρώτη σελίδα του πρώτου τόμου της εγκυκλοπαιδειάς του: **«Ιαπειτός – Αρρίκος – Πανδαμάτωρ»**.

Έγραψε τις λέξεις αυτές και έβαλε την υπογραφή του. Οι λέξεις ετούτες ούτε λεπτό δεν τον αποχωρίζονταν. Όπου κι αν βρισκόταν, πάντα τον ακολουθούσαν. Ήταν βαθιά ριζωμένες μέσα στο υποσυνείδητό του και παλινδρομούσαν συνεχώς μεταξύ αυτού και του συνειδητού του.

Διάβαζε συνεχώς, χωρίς να χορταίνει. Διάβαζε ώρες ατέλειωτες. Έμαθε για όλα τα όργανα. Τον ενθουσίασε ο ανθρώπινος εγκέφαλος και έμεινε καθηλωμένος μπρος στις υπέρ-τέλειες λειτουργίες του. Θαύμασε τον οφθαλμό και πολλές φορές βρέθηκε σε κενό, μη μπορώντας να δώσει μια εξήγηση για το ποιος και πώς μπόρεσε να συλλάβει ένα τόσο υπέρ-τέλειο μηχανισμό. Δέκα δις υπολογισμούς το δευτερόλεπτο είναι ικανό να κάνει αυτό το τρομακτικής, θεϊκής ή επιστημονικής νόησης όργανο.

Πολλές φορές τα βράδια καθόντουσαν όλοι γύρω από το τραπέζι και τον άκουγαν. Τους μιλούσε συνεχώς για τον ανθρώπινο οργανισμό και τον

παρακολουθούσαν, θαυμάζοντας τον τρόπο που τους τα έλεγε, μα και γι' αυτά που διαρκώς τους μιλούσε. Ο παππούς του ζούσε ακόμη. Ήταν πολύ γέρος, κόντευε τα ενενήντα πέντε του. Ένα βράδυ, καθώς τους έλεγε για τη λειτουργία των κυττάρων, λει ο παππούς:

«Δηλαδή Αρρίκο μου, μπορεί κάποια μέρα ο άνθρωπος να μην πεθαίνει, αν βρεθεί κάποιος επιστήμονας και φτιάξει το κατάλληλο φάρμακο που θα κάνει τα κύτταρα να μη γερνάνε;»

Σκέφτηκε ο Αρρίκος και απαντάει στον παππού του:

«Στην Ιατρική, παππού, όλα είναι πιθανά. Από το πιο απλό έως το πιο δύσκολο. Δεν είναι καθόλου απίθανο, ένα απλό χορτάρι που φυτρώνει στον κήπο μας και που το ξεριζώνουμε γιατί το θεωρούμε ζιζάνιο, ή ο συνδυασμός ασπιρίνης και άνθρακα λόγου χάρη να κάνουν νέο τον άνθρωπο, να κάνουν τον άνθρωπο να μένει για πάντα ο ίδιος. Μπορεί, όμως, και να είναι ακατόρθωτο, αφού έως σήμερα κανένας δεν έχει καταφέρει κάτι τέτοιο».

Σκέφτηκε για λίγο ο παππούς και ξαναλέει στον εγγονό του:

«Εσύ Αρρίκο μου, τι πιστεύεις; Θα γίνει κάποια μέρα ετούτο;»

Χαμογέλασε το παιδί, κοίταξε στοργικά το γέροντα και του λει:

«Αν σκεφτούμε ότι ο προπάππος μου πέρασε τα εκατόν πέντε, προλαβαίνουμε παππού».

«Δηλαδή;» ξαναρωτάει ο γέροντας. «Τι εννοείς;»

«Σε δέκα χρόνια πολλά μπορούν να γίνουν, ξαναλέει το παλικάρι».

Χτύπησε την πόρτα τους η Κανέλλα. Τους καλησπέρισε και κάθισε. «Έμαθα πως θα πας στην πόλη», λει στον πατέρα του Αρρίκου, «και σου έφερα το δείγμα να μας φέρεις αυτό το φάρμακο για την καρδιά του πεθερού μου», και του δίνει τη συνταγή που κρατούσε στα χέρια της. «Άριστο φάρμακο. Από τότε που του το έδωσε ο γιατρός είδε καλό ο άνθρωπος, μόνο που κοιμάται πολλές ώρες και βουίζουν λιγάκι τα αυτιά του. Να, πάρε και τα χρήματα».

«Να δω λίγο;» λει ο Αρρίκος και απλώνει το χέρι του, παίρνοντας τη συνταγή να την διαβάσει.

Ενδεικνυται για την θεραπεία ασθενών με υπέρταση και σε ασθενείς με οίδημα καρδιολογικής αιτιολογίας. Πηγαίνει και στις παρενέργειες, που ήταν πολλαπλάσιες των ενδείξεων. Σκέφτηκε κάτι, έδωσε τη συνταγή στον πατέρα του, μα δεν μίλησε. Σηκώθηκε η αδελφή του κι έφερε έναν κουραμπιέ στην Κανέλλα μαζί με ένα ποτό επάνω σε έναν μικρό καλλίτεχνο ασημένιο δίσκο.

Με τρόπο που φανέρωνε πολιτισμένο και ευγενικό άτομο, έφαγε το γλυκό η κοπέλα και ήπια λίγο από το ποτό που της πρόσφεραν. Τους ευχαρίστησε και για την εξυπηρέτηση που θα της έκανε ο κυρ-Φραγκίσκος – έτσι ήταν το όνομα του πατέρα του Αρρίκου -, τους καληνύχτισε κι έφυγε.

«Κορίτσι μάλαμα», είπε η μητέρα του Αρρίκου, καθώς γύρισε, ξεβγάζοντάς την ως την αυλόπορτα. «Σαν τα μάτια της τους προσέχει τους γέρους. Μπράβο της!»

Ο Αρρίκος τους άφησε και πήγε στο δωμάτιό του. Πήρε έναν τόμο στα χέρια του και ξανά στον μόνιμο σκοπό του. Έκανε έναν υπολογισμό με τον νου του και ικανοποιημένος άρχισε το διάβασμα. Τρεις και τέταρτο μεσάνυχτα έδειχνε το ρολόι, όταν αποφάσισε να κοιμηθεί. Χρόνια τώρα, κάθε βράδυ, πριν πέσει για ύπνο η συχωρεμένη η γιαγιά του, του έφτιαχνε την χωρίστρα του και μετά τον άφηνε να πάει να κοιμηθεί. Μα του έγινε κανόνας και ακόμη δεν θέλει ν' αλλάξει αυτή την συνήθεια. Μπροστά στον καθρέφτη τώρα το παιδί, με την τσατσάρα στο χέρι, έτοιμο να εκτελέσει την παγιωμένη ενέργεια. Πριν προλάβει να χτενίσει τα μαλλιά του, μια φωνή ακούγεται στο διπλανό παράθυρο και που τάραξε την ηρεμία της ήσυχης νυχτιάς.

«Φραγκίσκο, Φραγκίσκο», ακούστηκε να φωνάζει μία γυναικεία, τρομαγμένη φωνή.

Το παιδί ξύπνησε τους γονείς του, που χωρίς καθυστέρηση άνοιξαν το παράθυρο, αντικρίζοντας την γυναίκα, που δεν ήταν άλλη από την σύζυγο του γέρο-Μάρκου με την κλειδωμένη εγκυκλοπαίδεια, που αρνήθηκε να την δανείσει, προσβάλλοντας τότε τον μικρό Αρρίκο.

«Τρέξτε γρήγορα», τους λει η γυναίκα, «ο Μάρκος πρέπει να είναι πεθαμένος».

Σε πέντε λεπτά όλοι βρίσκονταν στο σπίτι του γέρο-Μάρκου, μαζί και ο Αρρίκος. Κλάματα, φωνές η γυναίκα για τον άντρα της, σείστηκε το σπίτι. Τον πλησιάζουν, τον κουνάν, του κοιτάζουν τους σφυγμούς, μα ούτε μιλιά ούτε ανάσα ο γέροντας. Ο πανέξυπνος, όμως, μικρός είχε δικιά του γνώμη. Κάθισε δίπλα του, προσπαθώντας να του κοιτάξει από άλλο σημείο τους σφυγμούς, μα τα μάτια του

έπεσαν επάνω στο κομοδίνο που υπήρχαν δυό κουτιά με φάρμακα. Τον έγραφε το ένα, Lexotanil το άλλο. Κατάλαβε τι είχε συμβεί, γιατί και ο σφυγμός του είχε βρεθεί από τα μακριά, ευαίσθητα και κομψά δάκτυλα του μικρού.

Ο γέροντας, από λάθος, πήρε διπλή δόση ή και περισσότερη από τα υπνωτικά και είχε πέσει σε λήθαργο. Ο κυρ-Φραγκίσκος με το παιδί, αμέσως φώναξαν το γιατρό, που ήταν στο άλλο άκρο του χωριού και σε λίγο όλοι μαζί, δίπλα από το γέροντα περίμεναν την εξέλιξη της υγείας του. Του έκανε μια ένεση ο γιατρός και σε μισή ώρα ο γέρο-Μάρκος, με το βλέμμα του απλανές, τους κοίταζε όλους παράξενα. Κάθισαν λίγο ακόμη, τους χαιρέτησαν και γύρισαν στο σπίτι τους. Έφτιαξε τη χωρίστρα του ο μικρός και χαρούμενος και ικανοποιημένος που πρόσφερε κι αυτός κάτι εκείνο το βράδυ, έπεσε στο κρεβάτι του.

Στις γιορτές των Χριστουγέννων και Πρωτοχρονιάς που έκλεισαν τα σχολεία, ο Αρρίκος έσπασε όλα τα ρεκόρ του διαβάσματος. Ενθουσιασμένος ο μεγάλος του αδελφός, ο Σωτήρος, τον ρώτησε τι δώρο ήθελε να του κάνει για τη χαρά που του πρόσφερε αυτά τα δύο χρόνια με την αφοσίωσή του στη μελέτη, που ήταν και η φλογερή επιθυμία του.

«Θέλω να με βοηθήσεις», του απαντάει ο μικρός Αρρίκος, «να εξερευνήσω όλα τα απάτητα μέρη της χώρας μας, ορειβάτης θέλω να γίνω».

«Μα τι σε έπιασε;» του λει ο Σωτήρος. «Να σκοτωθείς θες και να σε χάσουμε; Δεν ξέρεις ότι είσαι ο άνθρωπος που όλοι μας περιμένουμε να δοξάσεις την οικογένειά μας, να γίνεις κάτι και να τιμήσεις το

σπίτι μας; Μεγάλο θέλω να σε δω, αυτό είναι μόνιμα τ' όνειρό μου».

Ο πανέξυπνος Αρρίκος σκέφτηκε, γνωρίζοντας το χαρακτήρα του αδελφού του, και του απαντάει:

«Μάλλον θα μετανόησες γι' αυτό που με ρώτησες, ίσως να μη διαθέτεις λίγα χρήματα για το μικρό αδελφό σου, γι' αυτό μη συνεχίσεις. Θ' αγοράσω από μόνος μου ό,τι χρειάζεται ένας ορειβάτης, θα ξαναπιάσω δουλειά στο καφενείο».

Ο Σωτήρος του έδωσε το λόγο του και σε λίγες ημέρες τον έγραψε στον Ορειβατικό Σύλλογο, αλλά και τα απαραίτητα εφόδια του αγόρασε. Δε μπορούσε να αρνηθεί ποτέ του και τίποτα στον μικρό, αγγελοπρόσωπο αδελφό του. Πάντα τον κατάφερνε αυτός, μα και ο Αρρίκος ποτέ δεν του χαλούσε το χατίρι.

Περάσαν τα Χριστούγεννα και η Πρωτοχρονιά, ανοίξαν και πάλι τα σχολεία. Το θρανίο του Αρρίκου ήταν προς το μέρος του παραθύρου, που από εκεί έβλεπε τον κήπο του σχολείου και ένα μικρό βουναλάκι πίσω από αυτόν, στην προέκταση ακριβώς της ματιάς του. Πολλές φορές έστελνε το βλέμμα του απλανές έξω από το παράθυρο και την προσοχή του μοίραζε μεταξύ του δάσκαλου και της γοητευτικής φύσης που απλωνόταν μπροστά του. Ήταν προσεκτικός ο Αρρίκος, ποτέ του δεν ήθελε να τον προσβάλλει ο δάσκαλος. Μια μέρα, καθώς κοιτούσε κάποιο πουλί που πήγε και κάθισε πάνω στην άφυλλη μηλιά του κήπου και τσιμπούσε ένα ξεχασμένο ξερό μήλο, του λει ο δάσκαλος:

«Ήθελα να 'ξερα, τι σκέπτεσαι, τι έχεις αυτή τη στιγμή μέσα στο μυαλό σου. Πολλή ώρα σε βλέπω να

έχεις στραμμένη την προσοχή σου προς το μέρος του κήπου».

«Να σας πω, δάσκαλε», του απαντάει το παιδί, «μπορεί να έχω στραμμένο το βλέμμα μου προς τα εκεί, έχω όμως αφήσει μεγάλο μέρος της προσοχής μου προς εσάς και είμαι γνώστης όλων όσων μέχρι τώρα μας είπατε. Κάνετε, όμως, ένα λάθος, μα δεν ήθελα να σας διακόψω εκείνη τη στιγμή, δεν είχατε τελειώσει ακόμη. Είπατε *ανταπεξέλθετε*, μα το σωστό είναι *αντεπεξέλθετε*».

«Ναι», ξαναλέει ο δάσκαλος, «έτσι είναι. Αν και το γνωρίζω, πάντα έτσι προφέρω αυτή τη λέξη, δίκιο έχεις Αρρίκο».

«Το γνωρίζω», λέει ο πνευματώδης μικρός, «ότι το ξέρετε, αλλά πολλές φορές όλοι μας από συνήθεια λέμε κάτι, επειδή οι περισσότεροι άνθρωποι έτσι το προφέρουν».

Εδώ φάνηκε πόσο κοφτερός ήταν ο νους, που κατοικούσε εκεί μέσα στο κρανίο του δωδεκάχρονου μικρού αγοριού. Δεν ήθελε να προσβάλλει το δάσκαλό του, που βεβαίως και γνώριζε τη λέξη, αλλά και ούτε να θεωρήσει και ο δάσκαλος ότι ο Αρρίκος κοίταζε μόνο το πουλί και δεν παρακολουθούσε αυτά που εκείνος τους έλεγε. Είχε καταλάβει ο δάσκαλος, πως είχε να κάνει με ένα σοβαρό και υπεύθυνο παιδί και προσπαθούσε να το εμψυχώνει και να του δημιουργεί τις προϋποθέσεις να είναι πάντα χαρούμενο και απαλλαγμένο από διάφορες σκοτούρες και εμποδία.

Έγιναν φίλοι. Συζητούσαν με τις ώρες και ο Αρρίκος είχε στο πλάι του έναν σπουδαίο καθοδηγητή. Ο δάσκαλος ήταν συμμαθητής του

μεγάλου αδελφού του Αρρίκου, του Σωτήρου, και αχώριστοι φίλοι από μικρά παιδιά. Μα τώρα ο μικρός Αρρίκος μπηκε ανάμεσά τους και έτσι η γνήσια φιλία μοιράστηκε στα τρία, αφού και αυτός ήταν ένας αγνός και πιστός στην παρέα τους άνθρωπος.

Πέρασε ο καιρός και ήλθαν οι εξετάσεις. Για το βαθμό του απολυτηρίου ούτε λόγος να γίνεται. Εκείνο που άφησε όλους με ανοικτά τα στόματα ήταν την ημέρα που έγιναν οι γυμναστικές επιδείξεις. Έχουμε ξαναπεί για τον αθλητή Αρρίκο, ξέρουμε για τις δυνατότητές του, μα σήμερα θα μιλήσουμε για το τρομερό παιδί του επί κοντώ. Θα πούμε για τον δαίμονα του αγωνίσματος αυτού, που καθήλωσε τους πάντες μπροστά του. Σήμερα θα πούμε για τον άνεμο και γι' αυτό που κατάφερε και για μισό και πλέον λεπτό της ώρας σταμάτησε τις αναπνοές όλων που τον παρακολουθούσαν, και ανέβασε την αδρεναλίνη και τους σφυγμούς τους στα ψηλότερα επίπεδα.

Ο φτερωτός Αρρίκος εκείνη την ημέρα, έκανε σε όλους που βρίσκονταν στο προαύλιο του σχολείου, ένα αυστηρά δυνατό τεστ, ένα τεστ που απέδειξε πως όλων οι καρδιές βρίσκονταν σε άριστη φυσιολογική λειτουργία. Είχαν τελειώσει όλα τα άλλα αγωνίσματα και είχε μείνει τελευταίο το επί κοντώ. Στο αγώνισμα αυτό, θα έπαιρναν μέρος τρία παιδιά. Ο Αρρίκος, ο Νικήτας και ο Μένιος, αθλητές με αρκετά μεγάλες δυνατότητες όλοι τους. Ξεκίνησε πρώτος ο Μένιος και με μια όμορφη πράγματι κίνηση πέρασε αρκετά πάνω από τον πήχη. Το ίδιο έκανε και ο Νικήτας. Ήρθε και η σειρά του Αρρίκου, που θέλησε από την πρώτη κιάλας προσπάθεια να ανεβάσει τον πήχη. Απόρησαν όλοι με το σημείο που τον έβαλε. Ήταν πολύ ψηλά τοποθετημένος ο πήχης.

Ο δάσκαλός του, ο Αντώνης Παναγιωτόπουλος, που γνωρίζει άριστα να στέλνει με δύο λέξεις και με μια ματιά την ψυχική δύναμη των μαθητών του στα ύψη, του έδωσε το κοντάρι, κάτι του έγνεψε, του ψιθύρισε κάτι ο Αρρίκος και έκανε το σταυρό του.

Για λίγο, με το κοντάρι στα χέρια, ο ξανθομάλλης αγγελόμορφος μικρός αυτοσυγκεντρώθηκε. Κοίταξε στα μάτια τον μεγάλο του αδελφό που λίγο πιο πέρα, μαζί με άλλους καθόταν και ξεκίνησε. Σε δευτερόλεπτα είχε καρφώσει το κοντάρι στη γη, αλλά αυτό που τώρα έκανε, ούτε ο πιο φαντασιόπληκτος άνθρωπος δε μπορεί να φέρει στη σκέψη του. Σαν κουλούρα γύρισε το κοντάρι προς τα κάτω, μα σε μια στιγμή σαν να το ώθησε μια θεϊκή, αόρατη δύναμη, σηκώθηκε και πήρε κατακόρυφη θέση. Στην κορυφή του προεκτεινόταν ένα ανθρώπινο σώμα, ισορροπώντας επάνω του και στηριζόμενο με το εσωτερικό πίσω μέρος της παλάμης του δεξιού χεριού του. Σιγή από όλους! Με κομμένη την ανάσα και τα κεφάλια τους ως το μέγιστο σημείο τους σηκωμένα, κατάπληκτοι τον κοίταζαν.

Παρακολουθούν έναν αετό να έχει πάρει τη διεύθυνση του νήματος της στάθμης και να μένει εκεί ακίνητος. Φανταστικότερο θέαμα κανένας τους δεν είχε ξαναδεί, ούτε από ακροβάτη, από αυτούς που κατά διαστήματα επισκεπτόντουσαν την εποχή εκείνη το χωριό. Με μια δαιμόνια κίνηση, στέλνει το κοντάρι δώρο στο δάσκαλό του, περνά επάνω από τον πήχη και σαν φύλλο δέντρου το φθινόπωρο καταλήγει στο στρώμα. Δεν πανηγύρισε, δεν σήκωσε ψηλά τα χέρια του, όχι επειδή δεν το ήθελε, όχι, δεν ήταν αυτό! Δεν πρόλαβε. Τον πρόλαβαν οι δύο συμμαθητές και ευγενείς συναγωνιστές του, ο

Νικήτας με τον Μένιο. Τον έπιασαν, τον έσφιξαν στην αγκαλιά τους και τον φίλησαν. Ύστερα, όλος ο κόσμος έπεσε επάνω του. Για καιρό όλο το χωριό για τον Αρρίκο συζητούσε, μα και για τον Νικήτα και τον Μένιο και για την εκλεπτυσμένη εκείνη συμπεριφορά τους.

Η επίδοση του Αρρίκου με αυτόν τον φανταστικό τρόπο έμεινε για χρόνια μέσα στο νου τους, εκεί μέσα για καιρούς στριφογύριζε εκείνο το υπερθέαμα, που τα μάτια τους έστειλαν στο κέντρο της μνήμης τους. Η ενέργεια των συναγωνιστών του, όμως, ήταν η αρχή για κάτι που αργότερα όλοι μας θα δούμε. Η πράξη τους αυτή, για πολύ καιρό συζητήθηκε και από πολλούς συμπατριώτες τους στη μικρή κοινωνία του χωριού τους.

«Μπράβο σου, ιππότη Νικήτα, Εύγε σου, πολιτισμένε Μενέλαε».

Η κατάμαυρη εγκυκλοπαιδεια έχει κωθεί μέσα στο μυαλό του και ούτε ένα σημείο από αυτήν δεν ήταν ανεξήγητο. Τώρα έκανε και εντατικά μαθήματα στα αδέρφια του. Τα έμαθε για το μάτι, για τα μέρη του, για την καρδιά, τους είπε για την λειτουργία της, τις βλάβες της, τους μιλούσε λες και τους είχε πραγματικούς μαθητές του, μα ο πιο καλός του μαθητής ήταν ο παππούς του. Όλοι τους απορούσαν γι' αυτόν, που παρά την μεγάλη του ηλικία μπορούσε να θυμάται πολλά, από όσα ο Αρρίκος τους έλεγε, ενώ όλοι οι άλλοι, την άλλη μέρα κιόλας τα είχαν ξεχάσει.

Μάλιστα, για να τους αποδείξει ότι ήταν καλύτερος μαθητής ο παππούς, τον έβαλε και έμαθε απέξω ορισμένους μυς του ανθρωπίνου σώματος. Μέχρι που πέθανε ο γέροντας, ούτε έναν δεν είχε

ξεχασμένον. *Στερνοκλειδομαστοειδής, δελτοειδής, μείζων θωρακικός, δικέφαλος, έξω λοξός κοιλιακός, καμπτήρ των δακτύλων, μέσος γλουτιαίος* και άλλοι πολλοί, έμειναν για πάντα μέσα στο «γερασμένο» μυαλό του παππού. Ο Αρρίκος, που διαβάζοντας την εγκυκλοπαιδεια έμαθε για το ρόλο της κληρονομικότητας στους ανθρώπους, έδωσε εξήγηση στο φαινόμενο. Έδωσε, όμως, εξήγηση στο ένα μονάχα σκέλος του. Υπήρχε και ένα άλλο σπουδαιότερο, που όμως εκείνη την εποχή δεν είχε καν φέρει στο νου του.

Πού να ξερε!

Αύγουστος, προπαραμονή της Παναγίας και ο πατέρας του Αρρίκου, ο μπάρμπα-Φραγκίσκος, ετοιμαζόταν για τη σφαγή ενός μοσχαριού, που είχε και φέτος μεγαλώσει όπως έκανε και κάθε χρόνο, για να γιορτάσουν την ημέρα, αλλά και χρήματα να κερδίσουν με την πώληση μέρους του κρέατος από το αρκετά μεγάλο θρεφτάρι τους. Πράγματι, ο μπάρμπα-Φραγκίσκος φώναζε πέντε - έξι γείτονές του και τον Βασίλη τον Κοπίτα το χασάπη και δεν άργησαν να έχουν ξαπλωμένο μπροστά τους άψυχο τώρα το μοσχάρι, που γι' τούτο το σκοπό ήταν γεννημένο.

Ο Αρρίκος από καιρό περίμενε πώς και πώς να έρθει εκείνη η μέρα, γιατί ήθελε να δει και να επεξεργαστεί τα διάφορα όργανα του ζώου. Ήθελε να γνωρίζει την ανατομία τους, ήθελε να είναι γνώστης της κατασκευής τους και ό,τι άλλο μπορούσε να αποκομίσει από μία τέτοια λεπτομερή για εκείνον εξέταση. Περίμενε γι' αρκετή ώρα, ώσπου σε κάποια στιγμή είχε μπροστά του ένα μεγάλο δοχείο με την

καρδιά, τα νεφρά, αλλά και άλλα όργανα, που ένα-ένα του έδινε στα χέρια ο επιδέξιος χασάπης.

«Αρχικά να μάθεις για την καρδιά και τα νεφρά», του είπε χαριτολογώντας ο πατέρας του, «αυτή είναι η επιθυμία του Βασίλη (εννοώντας το χασάπη), και αργότερα μαθαίνεις για τα υπόλοιπα».

«Μην το γελάς καθόλου», του απάντησε ο χασάπης, «και μη νομίζεις ότι είναι και απίθανο κάποια μέρα, στα χέρια του Αρρίκου να κρέμονται οι τύχες χιλιάδων ανθρώπων επάνω στη γη».

Έλαμψαν τα μάτια του Αρρίκου από χαρά γι' αυτό που είπε ο Βασίλης και με το δεξί του χέρι γύρισε τούμπα την καρδιά του ζώου που ήταν μέσα στο δοχείο. «Ελάτε να σας δείξω», τους λέει, «πώς ονομάζονται τα διάφορα μέρη που αποτελούν το όργανο». Αρχίζει να τους δείχνει και όλοι τους με περιέργεια τον παρακολουθούν. *Άνω κοίλη φλέβα, κάτω κοίλη φλέβα, αορτή, αορτικό τόξο, υποκλείδιος αρτηρία, κοινή καρωτίδα, βραχιονοκεφαλικό στέλεχος, πνευμονικός κώνος κλπ.* Πιάνει το κοφτερό μαχαίρι του χασάπη και χωρίζει την καρδιά στα δύο. *Δεξιά κοιλία, τους λέει, αριστερή κοιλία. Δεξιός κόλπος, αριστερός κόλπος. Μηνοειδείς βαλβίδες αορτής, μιτροειδής βαλβίδα.*

«Όλο βαλβίδες είναι γεμάτη η καρδιά», του λέει ο γείτονάς του ο Ντίνος. «Καλά, τι τις χρειάζεται όλες αυτές;»

«Δεν είναι μόνον αυτές, έχει και άλλες», του απαντάει ο Αρρίκος. «Να, ετούτη εδώ λέγεται *τριγλώχινη βαλβίδα*, αυτή εδώ είναι άλλη μία και λέγεται *ευσταχιανή βαλβίδα*. Αυτή», δείχνοντάς τους, «λέγεται *βαλβίδα πνευμονικής αορτής*».

Τους έδειξε και πώς γίνεται η κυκλοφορία του αίματος στην καρδιά. «Να, από εδώ», τους λει δεικνοντας τον δεξιό κόλπο, «το αίμα περνάει στην αριστερή κοιλία. Από εδώ», δεικνοντας ξανά, «φτάνει στον αριστερό κόλπο, μετά από μία διέλευση από την πνευμονική κυκλοφορία.

Κοιτάχτηκαν όλοι μεταξύ τους και ο πατέρας του μικρού «γιατρού» περήφανος καμάρωνε. Μετά συνεχίζει ο Αρρίκος, φτάνει στην αριστερή κοιλία και από εδώ ωθείται στην αορτή.

«Αν κατάλαβα καλά», του λει ο κασάπης, «η καρδιά είναι ένα μοτέρ που ποτέ της δεν έχει σταματημό, μόνον που αυτή, αντί για νερό ή κάτι άλλο, μεταφέρει το αίμα».

«Καλά κατάλαβες», του απαντάει ο Αρρίκος. «Είναι όμως ένα μοτέρ αναλλοίωτο στη φθορά, αφού δουλεύει ασταμάτητα τόσα χρόνια που ζει ο άνθρωπος, χωρίς να καταστραφεί εύκολα από την τριβή. Έπειτα, καμιά άλλη μηχανή δεν έχει τελειότερο σύστημα, για να ρυθμίζεται αυτόματα η λειτουργία της, σύμφωνα με τις ανάγκες που παρουσιάζει κάθε στιγμή εκείνο που εξυπηρετεί. Ρυθμίζει τη ποσότητα αίματος που θα εξακοντίσει σε κάθε φάση της λειτουργίας της, την πίεση και την ταχύτητα της ροής στα αγγεία κλπ. Και όλα αυτά, ανάλογα με τις απαιτήσεις του κάθε αγγείου και για να πάρετε μία γεύση πόσο είναι τεράστιο και πολύπλοκο το σύστημα των αγγείων αυτών – αρτηρίες, φλέβες, τριχοειδή αγγεία κλπ. -, σας λέγω πως, αν ήταν δυνατόν να βγάζαμε τα αγγεία αυτά από το σώμα και να τα τοποθετούσαμε σε ευθεία γραμμή, θα έφεραν βόλτα ολόκληρη τη γη.

Απόρησαν όλοι τους.

«Δεν το πιστεύετε;» τους λει ο Αρρίκος. «Κι όμως, είναι πέρα για πέρα αληθινό».

Δεν μίλησε κανένας για λίγο, μα τη σιωπή τους έσπασε ο Γιώργος που ρώτησε τον Αρρίκο: «Απ' ό,τι κατάλαβα», του λει, «η καρδιά στέλνει αίμα σ' όλο το σώμα. Αυτής, ποιο όργανο της στέλνει αίμα, αφού και αυτή χρειάζεται τις διάφορες ουσίες και οξυγόνο για να μπορεί να δουλεύει;» Τον κοίταξε στα μάτια ο Αρρίκος και του λει:

«Εσένα θα σε πάρω μια μέρα βοηθό μου, εσύ έχεις αρκετά προσόντα για να σκεφθείς κάτι τέτοιο».

Ο Γιώργος ήταν ο μικρότερος, γύρω στα τριάντα πέντε, από τους άλλους της παρέας, που ήταν όλοι τους πάνω από τα πενήντα.

«Αν μου απαντήσεις και σ' αυτό, βρε Αρρίκο, σου βγάζω το καπέλο», του ξαναλέει ο Γιώργος και τον κοίταξε ερευνητικά στα πανέμορφα μάτια του.

«Έλα να σου δείξω», του λει ο Αρρίκος, «και δεν θέλω να μου βγάλεις το καπέλο. Βλέπεις αυτήν την αρτηρία;»

«Ναι», λει ο Γιώργος, «την βλέπω».

«Αυτήν εδώ;»

«Την βλέπω κι αυτή».

«Ε, αυτές λέγονται στεφανιαίες αρτηρίες. Αυτές είναι που αιματώνουν την καρδιά. Η αριστερή αιματώνει κατά κύριο λόγο την αριστερή κοιλία και τον κόλπο. Η δε δεξιά τη δεξιά κοιλία και τον αντίστοιχο κόλπο».

Τον χτύπησε στην πλάτη ο Γιώργος και του είπε: «Στην ηλικία μου, πολλοί θα είναι αυτοί, που

με τα καλύτερα λόγια θα μιλούν για τ' όνομά σου. Μπράβο σου, τα συγχαρητήριά μου, πολλά περιμένουμε από εσένα, μπράβο σου Αρρίκο».

Χασάπης και βοηθοί του ετοιμάζαν το σφαγμένο μοσχάρι, όταν μια φωνή ακούστηκε να τους λει: «Ο μεζές είναι έτοιμος. Τι θα σας φέρω να πιείτε; Μπύρα ή κρασί;»

Ήταν η μητέρα του Αρρίκου που είχε ετοιμάσει έναν μεζέ, όπως έκανε πάντα, όταν είχαν ανθρώπους στο σπίτι τους.

«Μπύρα», είπαν όλοι με μια φωνή. «Να δροσιστούμε και λίγο», συμπλήρωσε ο μπάρμπα-Ντίνος.

Σε λίγο, όλοι τους έτρωγαν το μεζέ τους και ο πατέρας του Αρρίκου γέμιζε τα ποτήρια τους. Τα πήραν όλοι στα χέρια τους, τα τσουγκρισαν και ευχήθηκαν καλοφάγωτο και στον Αρρίκο ένας μεγάλος χειρουργός.

«Τέτοιες μέρες, δεκαπενταύγουστο», τους απαντάει αυτός, «να ξέρετε, πως πιάνουν οι ευχές και σας ευχαριστώ όλους σας».

Έστειλε τη φαντασία του σε μακρινούς τέτοιους Αύγουστους και είπε με τη σκέψη του: «Παναγία μου, θέλω να με βοηθήσεις, θέλω να γίνω επιστήμονας, θέλω να κάνω ό,τι πριν από καιρό έφερα στο μυαλό μου, θέλω να βοηθήσω την ανθρωπότητα. Και εγώ δεν θα ξεχάσω, επάνω σ' εκείνο το βουνό, που κοίταξα τότε μέσα από την τάξη μου, μια εκκλησία να χτίσω για χάρη σου. Βοήθησέ με, Παναγία μου, να λυτρώσω απ' τις αρρώστιες τον άνθρωπο».

Όλοι έτρωγαν το μεζέ τους και έπιναν τη δροσερή μπύρα τους, μα ο Αρρίκος μια έπιανε το ένα όργανο στα χέρια του, μια το άλλο ερεύναγε.

«Αρκετά για σήμερα», είπε ο Γιώργος. «Σε μια μέρα όλα δεν μαθαίνονται».

«Δίκιο έχεις», του απαντάει ο Αρρίκος, «αλλά άλλη μέρα δεν θα τα έχω έτσι ζωντανά μπροστά μου τα όργανα».

Τελείωσαν και έφυγαν. Ο Αρρίκος, όμως, έχει αρχίσει τη σχολαστική του έρευνα. Έπιασε το ένα νεφρό στα χέρια του και το τεμάχισε. Με έναν μεγεθυντικό φακό έψαχνε και την τελευταία λεπτομέρεια. Ό,τι γνώριζε από την εγκυκλοπαιδείά του, όλα τα εντόπισε και τίποτε πλέον δεν του ήταν άγνωστο. «Μέχρι τώρα, καρδιά και νεφρά τα γνώριζα με τη σκέψη μου», συλλογίστηκε, «τώρα, όμως, τα έπιασα ζωντανά στα χέρια μου».

Πέρασε η ώρα και του είχαν απομείνει όλα τα άλλα όργανα. «Δεν είναι και τόσο δύσκολα, απ' ό,τι κατάλαβα», σκέφθηκε.

Καλά είχε καταλάβει το παιδί, γι' αυτόν δεν ήταν δύσκολα. Ένα τέτοιο μυαλό που είχε και που χρησιμοποιούσε, δεν μπορούσε σε τίποτα να δυσκολευτεί. Μα δεν είναι όλα τα μυαλά των ανθρώπων έτσι. Το παιδί δεν το γνώριζε αυτό, δεν ήξερε την υπερβολικά ανεπτυγμένη νοημοσύνη του, φυσιολογικά αισθανόταν. Έτσι νόμιζε πως αντιλαμβάνονται όλοι οι άνθρωποι γύρω του. Δεν ήταν όμως έτσι η πραγματικότητα, άλλη ήταν η αλήθεια. Ένα δωδεκάχρονο παιδί γνωρίζει τόσα σπουδαία πράγματα. Ένα τόσο μικρό παλικάρι με

πολύ μεγάλες δυνατότητες. Σε λίγα χρόνια ακόμη, τι μπορεί άραγε να έχει καταφέρει ετούτο το άτομο;

Μ' έναν καθοδηγητή της προσωπικότητας του πρώην δάσκαλού του και έναν αδελφό δίπλα του, που το μόνο του μέλημα είναι να τον δει μεγάλο επιστήμονα, ο μικρός Αρρίκος έχει όλα τα ατού με το μέρος του. Πολύ δύσκολα γι' αυτόν να μην πετύχει τους στόχους που έχει ο ίδιος φανταστεί, πολύ μακριά έχει καταφέρει να στείλει τη φαντασία του.

Παραμονή της Παναγίας κι ο Αρρίκος πρωί – πρωί στον καθρέφτη του σπιτιού του. Καθώς χτενιζόταν, του ήρθε η όρεξη για ένα φρούτο από εκείνα τα εξωτικά, που υπήρχαν στον κήπο του γέρο-Νικόλα, του γείτονα και χωρίς αργοπορία κατέβηκε και του φώναξε: «Παππού, παππού!». Βγαίνει στο παράθυρο ο γέροντας και του δίνει το σκέι, αφού την πρόθεσή του κατάλαβε. «Την πόρτα μην ξεχάσεις να κλείσεις», του λέει ο γέρο-Νικόλας, «κόψε όσα θες, αλλά μην φύγεις, σε θέλω». Γέμισε τον κόρφο του ο Αρρίκος, έκλεισε προσεκτικά την πόρτα και ανέβηκε. Τον περίμενε ο γέρο-Νικόλας στην εξώπορτα. «Έλα, έλα μέσα, να σου δώσω να μου διαβάσεις μια συνταγή από ένα φάρμακο που έστειλε η μεγάλη μου κόρη, η Ουρανία, από την Αθήνα για τη μητέρα της». Άνοιξε ένα συρτάρι ο γέροντας κι έβγαλε ένα φάρμακο, πήρε την συνταγή του και την έδωσε στον Αρρίκο. Μα πριν προλάβει να την ανοίξει καν το παιδί, λέει στο γέροντα: «Από τη νόσο του Alzheimer – Perusini πάσχει η γιαγιά η Θοδώρα παππού;» Δεν κατάλαβε ο γέροντας και λέει στο παλικάρι:

«Αν τα χάνει η γριά με ρώτησες;»

«Όχι, όχι, παππού. Άλλο είπα, αλλά άκουσέ με. Το φάρμακο αυτό είναι για την προγεροντική άνοια, για την εξασθένηση των διανοητικών λειτουργιών».

«Προγεροντική, είπες;»

«Ναι, παππού, προγεροντική. Είναι μια πάθηση που εμφανίζεται μεταξύ των σαράντα πέντε έως εξήντα πέντε χρόνων».

«Εξήντα πέντε είναι και η γυναίκα μου», λει ο γέρο-Νικόλας. «Φαντάσου να πάει και ογδόντα. Τότε, έχετε γεια βρυσούλες».

«Σώπα», του απαντάει ο Αρρίκος, «δεν ξέρεις τι μπορεί να γίνει. Η επιστήμη σήμερα προχώρησε. Σώπα, μη στεναχωριέσαι. Μπορεί και με αυτό το φάρμακο να έχει καλά αποτελέσματα».

«Μπα», ξαναλέει ο γέροντας, «αυτό έπαιρνε και η αδελφή της, ώσπου στο τέλος δεν ήξερε πού βρισκόταν και όλο χανότανε στους δρόμους. Μα θέλω να μου διαβάσεις εδώ τι λει και του έδειξε τις ανεπιθύμητες ενέργειες».

«Αίσθημα καμάτου και κνιδωτικά εξανθήματα».

«Τι εννοεί, μπορείς να μου πεις;»

«Εννοεί ότι μπορεί να αισθανθεί κουρασμένη αν πάρει το φάρμακο ή κάποιον ερεθισμό στο δέρμα ή φαγούρα, παππού. Αυτό, όμως, δεν πάει να πει ότι οπωσδήποτε θα τα πάθει όλα ετούτα».

Ευχαρίστησε ο Αρρίκος το γέροντα για τα φρούτα, τον χαιρέτισε και κατευθείαν στο σπίτι του. Έδωσε αρκετά από αυτά στον παππού του, που πάντα του άρεσαν, πήρε τις ευχές του και με την ησυχία του απολάμβανε τους εξωτικούς καρπούς

του, αφήνοντας και από έναν για τους υπόλοιπους του σπιτιού. Μπορεί να έτρωγε και να γευότανε τη νοστιμάδα τους, μα το μυαλό του ήταν, πού αλλού; Στα υπόλοιπα όργανα του μοσχαριού, που στο ψυγείο τον περίμεναν. Έπιασε το συκώτι στα χέρια του και καθώς είδε την μητέρα του να μπαίνει στην πόρτα της είπε:

«Σήμερα μητέρα, θα ασχοληθώ με το συκώτι, που, καθώς λει η εγκυκλοπαίδεια, λόγω των πολυάριθμων λειτουργιών του θεωρείται το κεντρικό εργαστήριο του σώματος».

Έκανε έναν εξωτερικό έλεγχο και στους δύο λοβούς του. Με ένα μικρό, αλλά κοφτερό μαχαίρι, άρχισε να το κόβει σε μικρότερα κομμάτια. Ότι μέρος του είχε μάθει από την εγκυκλοπαίδεια, το εντόπισε. Μα το κυριότερο, γνώριζε άριστα και τη λειτουργία του. Είχε έρθει σχεδόν το μεσημέρι, όταν κομματάκια το παρέδωσε στη μητέρα του, κρατώντας για τον εαυτό του μια πλήρη εικόνα του, που μέσα στο μυαλό του καλά τοποθέτησε.

Μετά το φαγητό, ήρθε η σειρά του σπλήνα και του παγκρέατος. Σαν κανονικός χειρουργός, με χάρη και προσοχή ερευνάει. Ψάχνει την κάθε λεπτομέρεια, ψάχνει και συλλογίζεται. Μπαίνει ο αδελφός του και τον πλησιάζει. Γυρνάει και τον κοιτάζει μ' εκείνο το σαγηνευτικό του ύφος και του λει:

«Το βλέπεις αυτό εδώ το όργανο;» δείχνοντάς του το πάγκρεας.

«Ναι», του απαντάει ο Σωτήρος, το βλέπω, «ξέρω και τη λειτουργία του. Παράγει το παγκρεατικό υγρό,

που περιέχει ένζυμα απαραίτητα για την πέψη των τροφών».

«Και όχι μόνο», του ξανάλεει ο Αρρίκος. «Το πάγκρεας έχει δύο εκκρίσεις. Την έσω που εκκρίνει το υγρό που είπες και την έσω που εκκρίνει την ινσουλίνη, η οποία προίσταται στην καύση του σακχάρου στον οργανισμό. Αν δεν έκανε αυτή τη λειτουργία, οι υδατάνθρακες θα έμεναν άκαυστοι και θα προκαλούσαν διαβήτη».

«Ποιοι είναι οι υδατάνθρακες;» ρωτάει η μητέρα του, που πιο δίπλα ετοιμαζόταν να φτιάξει ένα γλυκό.

«Είναι μια ομάδα οργανικών ουσιών, που αποτελούν το βασικό στοιχείο όλων των ζωντανών οργανισμών. Είναι προϊόντα που περιέχουν οξυγόνο, υδρογόνο και άνθρακα. Κοινώς ονομάζονται σάκχαρα ή γλυκίδια. Είναι μόρια πλούσια σε ενέργεια και αν διασπαστούν έχουμε νερό και διοξείδιο του άνθρακα».

«Τώρα με φώτισες», του λει η μητέρα του. «Άντε να βρεις τι θα πει μόριο και τι θα πει διασπαστούν. Αλλά για πες μου κάτι άλλο, αν και δεν πρόκειται να καταλάβω. Είπες διαβήτη. Άλλο σάκχαρο και άλλο διαβήτη;»

«Το ίδιο είναι, μητέρα», απαντάει ο μικρός στην ηλικία, μα αρκετά μεγάλος στο μυαλό Αρρίκος. «Διαβήτη τον λέμε γιατί στην πάθηση αυτή έχουμε υπέρμετρη διάβαση του σακχάρου στο αίμα και στα ούρα».

«Αυτό το κατάλαβα», του λει χαρούμενη η μητέρα του.

Χαρούμενη, όχι επειδή το κατάλαβε, αλλά επειδή ο μικρός της ο γιος, αυτό το λεπτοκαμωμένο αγόρι που πριν από λίγο καιρό δεν πλησίαζε καν τα βιβλία του, τώρα κάνει πράγματα, που ούτε στο όνειρό της δεν είχε καταφέρει να δει η γυναίκα.

Εκείνη τη στιγμή το γάβγισμα του σκύλου ακούστηκε. Βγήκε έξω ο Σωτήρος, να δει ποιος ήτανε. Μια γειτόνισσά τους, η κυρά-Χριστίνα, με ένα πιάτο στα χέρια, μόλις άνοιγε την αυλόπορτα. «Λίγα σύκα σας έφερα από τη μικρή συκιά που ο Φραγκίσκος μας είχε δώσει και φυτέψαμε. Να τα δοκιμάσει πρώτος μου είπε ο άντρας μου, έχει καλό χερικό ο Φραγκίσκος, κάθε χρόνο θα γεμίζει καρπούς. Μα δεν ήρθα μονάχα γι' αυτό. Ένας πονοκέφαλος δεν θέλει να μου περάσει απ' το πρωί. Έσωσα και τις ασπιρίνες. Έχετε να μου δώσετε καμιά;»

«Έλα μέσα, απ' όλα έχουμε, κυρά-Χριστίνα», της λει ο Σωτήρος, «έλα μέσα».

Μπήκε και κάθισε η γυναίκα, αφήνοντας το πιάτο με τα σύκα στην άκρη του τραπεζιού, που ήταν σχεδόν γεμάτο με τα άψητα ακόμα γλυκά της μητέρας του Αρρίκου.

«Ένα κουτί ασπιρίνες από το πρωί έχω πάρει και δεν θέλει να περάσει το κεφάλι μου. Καμιά επιδημία θα είναι».

Την πλησίασε ο Αρρίκος και την ρώτησε:

«Την πίεσή σας την κοιτάξατε κυρά-Χριστίνα;»

«Ποιά πίεση, Αρρίκο μου; Πού βρέθηκε η πίεση σ' εμένα την κοκαλιάρα; Υπόταση μπορεί να έχω,

πίεση αποκλείεται. Όλο μύγες μου φαίνεται ότι βλέπω μπροστά μου».

Με μια κίνηση ο Αρρίκος, της ανοίγει με τα δάκτυλά του το ένα της μάτι. Με βιαστικό ρυθμό, πηγαίνει στο δωμάτιο του παππού του και παίρνει ένα χάπι στο ένα του χέρι και το πιεσόμετρο στο άλλο. Επιστρέφει και τοποθετεί το όργανο στο μπράτσο της κυρά-Χριστίνας. Κάνει τη μέτρηση και πριν αφαιρέσει το όργανο απ' το χέρι, της δίνει το χάπι και της λει: «Τρύπησέ το και βάλτο κάτω από τη γλώσσα σου».

Έτσι κι έγινε.

Ακούμπησε ο Αρρίκος το όργανο σε μια καρέκλα, κοίταξε το ρολόι που κρεμόταν στον τοίχο και περίμενε. Όλοι είχαν καταλάβει πως της γυναίκας είχε ανέβει η πίεση. Πόσο είχε, μόνο δεν γνώριζαν! Πέρασαν δεκαπέντε περίπου λεπτά και ο Αρρίκος βάζει ξανά το όργανο στο μπράτσο της γειτόνισσας. Στο πρόσωπό του διάβασαν την ικανοποίησή του και μια ανακουφιστική του ανάσα επιβεβαίωσε τη σκέψη τους. Σε μισή ώρα και κάτι η πίεση ήταν σε όχι επικίνδυνα επίπεδα, αλλά η κυρά-Χριστίνα είχε πάρει και αυτή το βάπτισμα του υπερτασικού ατόμου, όπως και πολλοί άλλοι της γειτονιάς τους.

Το πιεσόμετρο του παππού του Αρρίκου είχε άλλον έναν πελάτη ακόμη, αφού κάθε μέρα έκανε το γύρο σε πολλά διπλανά σπίτια, μετρώντας και ελέγχοντας την πάθηση, που τα τελευταία χρόνια ραγδαία εξελίσσεται.

Ήταν αργά το βράδυ, όταν ο Αρρίκος με τη βοήθεια του αδελφού του, του Σωτήρου, είχε σε ένα

μεγάλο εμαγιέ δοχείο τον εγκέφαλο του μοσχαριού. Το μυαλό, δηλαδή.

«Έλα να σου δείξω», λειι στον αδελφό του, «ό,τι μπορούμε να ξεχωρίσουμε από τον εγκέφαλο, γιατί, αν μπορούσα να επισημάνω όλα τα μέρη και τις λειτουργίες του, που θεωρητικά μονάχα γνωρίζω, θα ήμουν ένας τέλειος επιστήμονας».

«Θα γίνεις, όμως», συμπλήρωσε με στόμφο ο Σωτήρος, που μάλλον δεν ικανοποιήθηκε για το ότι δεν ήταν κιόλας, επιστήμονας ο αδελφός του. Χάρηκε, όμως, για την σοβαρότητα του Αρρίκου, που έδειχνε πως είχε το «γνώθι σ' αυτόν».

Αρχινάει ο Αρρίκος! «Φλοιός, μεσολόβιο, ιππόκαμπος, αμυγδαλοειδής πυρήνας, παρεγκεφαλίτις, εγκεφαλικό στέλεχος, υπόφυση, νωτιαίος μυελός» κλπ.

«Ναι, όμως, Αρρίκο», τον διακόπτει ο Σωτήρος, «μήπως ο εγκέφαλος του μοσχαριού δεν είναι ο ίδιος με του ανθρώπου και αυτά που μου δείχνεις δεν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα;»

«Όχι, όχι», απαντάει με ύφος που έδειχνε τη βεβαιότητά του ο μικρός ανατόμος. «Τουλάχιστον χονδρικά είναι ίδιοι. Ορισμένα κέντρα μονάχα διαφέρουν, που είναι πιο ανεπτυγμένα ή όχι και που έχουν το σκοπό τους. Αλλά μην προχωράμε περισσότερα, γιατί δεν πρόκειται να τελειώσουμε ούτε σε τέσσερις ημέρες. Μόνον ένα πράγμα θα σου πω. Για να φτάσει ως εδώ αυτός ο εγκέφαλος που είναι μπροστά μας, δομικώς και λειτουργικώς εννοώ, πέρασε από διάφορες βαθμιαίες τροποποιήσεις και εξελίξεις, που ήταν απαραίτητες στις μεταβαλλόμενες

συνθήκες που υπήρξαν σε όλο αυτό το πέρασμα των αιώνων».

Ο Σωτήρος, που το μεγάλο όνειρό του ήταν να δει ακτινοβόλο επιστήμονα τον μικρό και πολύ αγαπημένο αδελφό του, ρωτούσε συνεχώς και καμάρωνε για τις απαντήσεις που ελάμβανε από αυτόν. Κάποια στιγμή, όμως, το ρολόι της εκκλησίας, στέλνοντας τρεις φορές τον ήχο στ' αυτιά του, τον ειδοποίησε πως έπρεπε να ξεκουραστεί, και αυτός και ο Αρρίκος, γιατί ξημέρωνε της Παναγίας και όλοι τους θα πήγαιναν να την προσκυνήσουν. Ο θαυμάσιος αυτός άνθρωπος που ακούει στο όνομα Σωτήρος, κοιτάζοντας τον αδελφό του και ντύνοντάς τον με την φαντασία του, με τη λευκή μπλούζα του γιατρού και βάζοντάς του τα ακουστικά στ' αυτιά του, τον χάιδεψε, τον φίλησε στο μέτωπο και του είπε:

«Αν χρειαστεί, θα γίνω και ναυτικός. Θα ταξιδεύω μερόνυχτα μέσα στ' αγριεμένα κύματα της ανθρωποπνίχτρας θάλασσας ή ό,τι άλλο, μα θα σε σπουδάσω. Μόνον τότε θα έχω κάνει κάτι στη ζωή μου, μονάχα ετότε θα θεωρώ τον εαυτό μου ικανό και άξιο για να υπάρχω».

Το φιλότιμο παιδί με τα ξανθά μαλλιά και τα όμορφα μάτια τον κοίταξε με βαθιά αγάπη, μα πριν προλάβει να του πει τη λέξη που εκείνη την ώρα του ταίριαζε, έπεσε κλαίγοντας στην αγκαλιά του. Βουρκώσανε και του Σωτήρου τα μάτια! Τον έσφιξε πάνω του. Εκείνη την στιγμή, το λόγο είχαν ψυχικές καταστάσεις που σπάνια συναντάμε στις μέρες μας, συναισθήματα που πολλοί άνθρωποι θα ζήλευαν.

Έπεσαν για ύπνο.

Ξύπνησε ο Αρρίκος πρώτος απ' όλους, όταν το αγγελικό του πρόσωπο το χάιδεψε το φως της αυγής, φτάνοντας ως εκεί από το μισάνοιχτο εξώφυλλο του παραθύρου του, που ο ίδιος είχε φροντίσει για τούτο, λίγο πριν πέσει στο κρεβάτι του. Ετοιμάστηκε και βρέθηκε στην αγορά. Ο μπακάλης μόλις κατέβαινε τα σκαλιά του διώροφου σπιτιού του για ν' ανοίξει το μαγαζί του, αφού τέτοια μέρα πολύς κόσμος θα περνούσε από εκεί για μια λαμπάδα, που σ' ετούτη τη γιορτή είχαν για έθιμο.

«Καλημέρα κυρ-Θωμά», λει ο Αρρίκος στο μπακάλη.

«Καλημέρα, αγόρι μου», του απαντάει αυτός, σκύβοντας να πιάσει το κλειδί του μαγαζιού που κουδουνίζοντας στα σκαλοπάτια, είχε φτάσει στην πόρτα του μπακάλικου, πέφτοντας απ' τα χέρια του.

«Μια λαμπάδα θέλω να μου δώσεις, κυρ-Θωμά, γύρω στο ένα κι ογδόντα να είναι», λει ο Αρρίκος στον καλόκαρδο και φρεσκοξυπνημένο έμπορο.

Χαρούμενο το παιδί και με βήμα λεβέντικο, κρατώντας τη λαμπάδα γυρνάει στο σπίτι του. Όλη η οικογένεια ετοιμαζόταν για την εκκλησία. Τους περίμενε έξω στην αυλή, χαϊδεύοντας με τη σειρά όλα τα λουλούδια της, που δεν ήταν και λίγα, ρουφώντας κάπου – κάπου τη μοσχοβολιά τους, που με τις φούχτες του απ' αυτά στο πρόσωπό του μετέφερε.

Ο ήλιος, ακτινοβολώντας πάνω του, και σε συνδυασμό με τα πανέμορφα λουλούδια της αυλής, που σαν ένα μικρό κυπαρίσσι ανάμεσά τους καμάρωνε το παλικάρι, μ' εκείνο το δεκαπενταυγουσιάτικο πλατύ χαμόγελό του, ο

φωτιστής το θαύμαζε. Σε λίγο όλοι μαζί ξεκίνησαν για την εκκλησία. Ένα δεκατριάχρονο αγόρι μπροστά απ' όλους, με μια λαμπάδα στα χέρια, με μπλε κουστούμι και λεβέντικο παράστημα, δέχεται τα βλέμματα τους, ακολουθώντας τον. Ο καθένας τους κάνει και από μία σκέψη γι' αυτή την σπάνια ύπαρξη, όλοι τους κάτι έχουν στο μυαλό τους γι' αυτό το πανέμορφο και αγαπητό καμάρι του σπιτιού τους. Άλλος τον φαντάζεται ολυμπιονίκη, άλλος πολιτικό ηγέτη, άλλος εφευρέτη, δίκαιο δικαστή και πάει λέγοντας.

Ο Σωτήρος μονίμως τον έχει ντυμένο γιατρό, μα τούτη εδώ την ώρα το παράκανε. Σε τούτη τη διαδρομή, από το σπίτι μέχρι την εκκλησία, τον έχει μέσα στο μυαλό του πλασμένο έναν ακτινοβόλο εφευρέτη, που πηγαίνει να πάρει το βραβείο του και πίσω, όλοι τους να τον ακολουθούν, να τον πηγαίνουν συνοδεία για την μεγάλη τιμή που πρόκειται να του κάνουν. Μα τι επιμονή κι αυτός ο Σωτήρος, να δοξαστεί η οικογένειά του. Τι φιλοδοξία, να δει τον μικρότερο αδελφό του στο ψηλότερο βάθρο της δόξας ανεβασμένο! Μα και τι μεγάλη επιθυμία, να φτάσει την πατρίδα του στα πέρατα της οικουμένης. Γι' αυτόν, όλα τούτα ο Αρρίκος μπορεί να τα πραγματοποιήσει. Για το Σωτήρο, ο Αρρίκος είναι μια μεγάλη ελπίδα, είναι το μελλοντικό φωτεινό άστρο πάνω από τον ελληνικό γαλάζιο ουρανό. Είναι η δόξα και η τιμή της πατρίδος του, έτσι τον έχει πλάσει βαθιά μέσα στην ψυχή του.

Έφτασαν στην εκκλησία. Το παιδί, που ξέρει να σέβεται τους γονείς του και τους μεγαλύτερούς του, από πρώτο που βρισκόταν στη διαδρομή έμεινε τελευταίο, για να μπουν στον ναό όλοι οι άλλοι και μετά να ακολουθήσει κι αυτό.

Έτσι κι έγινε.

Με αγγελικό πρόσωπο, που φανέρωνε τον εσωτερικό του κόσμο, άναψε την λαμπάδα του, έκανε το σταυρό του και προσευχήθηκε. Από ένα σημείο της εκκλησίας που βρισκόταν ο αδελφός του ο Σωτήρος τον παρακολουθούσε. Τον κοίταζε και διάβαζε τη σκέψη του. Σαν από ένστικτο ο μικρός Αρρίκος γύρισε το κεφάλι του και με τα λαμπερά μάτια του κοίταξε τον Σωτήρο. Τον Σωτήρο που ήταν σίγουρος, πως η λαμπάδα που άναψε ο μικρός φιλότιμος αδελφός του, δεν ήταν για κανέναν άλλον παρά μονάχα για 'κείνον. Γι' αυτόν, που πριν από μέρες, του είχε δημιουργήσει την προϋπόθεση για τούτην εδώ την ενέργεια. Καλά είχε καταλάβει. Ο μικρός Αρρίκος προσευχήθηκε για τον αδελφό του. Προσευχήθηκε και απέδειξε πως ο Σωτήρος δεν είχε κάνει λάθος τη στιγμή που από τα βάθη της καρδιάς του, του είπε:

«Θα γίνω και ναυτικός, θα ταξιδέψω με τα αργιμένα κύματα, μα θα σε σπουδάσω».

Ο Αρρίκος αυτή τη φράση, που άκουσε από το στόμα του μεγάλου αδελφού του, την τοποθέτησε βαθιά μέσα στη μνήμη του. Την έβαλε εκεί κι έμεινε για πάντα. Αναλλοίωτη και φεγγοβολούσα.

Παρακολούθησαν τη λειτουργία και ο κόσμος σιγά – σιγά βγήκε στο προαύλιο. Μόνιμη φράση στα χείλη τους τα «χρόνια πολλά». Πέρασε αρκετή ώρα και η πλατεία της εκκλησίας αδειανή τώρα, περίμενε να έρθει το βράδυ, όπου εκεί το πανηγύρι θα έκαναν. Κάθε χρόνο, τη μέρα αυτή, εκεί όλοι έστηναν το χορό και γιόρταζαν, τιμώντας τη Θεοτόκο. Μεσημέρι και στο σπίτι της οικογένειας του Αρρίκου το τραπέζι είναι στρωμένο για το φαγητό. Μια χαρούμενη και

καθώς πρέπει οικογένεια γύρω του απολαμβάνει τη νοστιμάδα του, που με επιμέλεια οι γυναίκες ετοίμασαν. Το αγνό και κατακόκκινο κρασί, σε συνδυασμό με την πεντακάθαρη ψυχή του Σωτήρου, τον έκαναν να αρχίσει το τραγούδι. Δίπλα του, όλοι τους τον σεκοντάριζαν, ώσπου σε κάποια στιγμή μερακλώθηκε κι ο Αρρίκος κι άρχισε να τραγουδάει ένα τραγούδι που πάντα το έλεγε ο παππούς του και ο οποίος άφησε την κουζίνα και πήγε στο δωμάτιό του. Γύρισε μ' ένα χρυσό μετάλλιο στα χέρια του και το κρέμασε στο λαιμό του μικρού εγγονού του. Το μετάλλιο αυτό το είχε κερδίσει όταν ήταν μικρός σε αγώνες δρόμου που είχαν γίνει τότε και που αφετηρία είχαν το Γύθειο και σημείο τερματισμού τους την Τρίπολη.

Ο παππούς, παιδί τον καιρό εκείνο, είχε έλθει πρώτος, αφήνοντας πίσω του τον δεύτερο δρομέα, γύρω στα πέντε χιλιόμετρα. Του ευχήθηκε μια μέρα να τον δει, αν προλάβει κι αυτός, έναν ολυμπιονίκη, αποσπώντας ένα χειροφίλημα, που με σεβασμό του πρόσφερε ο ευγνώμονας εγγονός του. Τελείωσε το φαγητό και το τραγούδι και όλοι τους πήγαν να αναπαυτούν, γιατί το βράδυ τους περίμενε το γλέντι στην πλατεία και έπρεπε να είναι παρόντες και ξεκούραστοι.

Οι αδελφές του Αρρίκου δεν άργησαν να τακτοποιήσουν το τραπέζι και σε λίγο και αυτές βρίσκονταν στις θέσεις τους. Το πέτρινο σπίτι, τους πρόσφερε τη δροσιά του και όλοι τους απόλαυσαν έναν ελαφρό και γλυκό μεσημεριάτικο ύπνο.

Ήταν αργά το απόγευμα που η κυρά-Ντίνα η γειτόνισσα έστειλε τη γλυκιά φωνή της στ' αυτιά τους, την ώρα ακριβώς που η μητέρα του Αρρίκου

ετοιμαζόταν να τους φωνάξει για έναν καφέ που για όλους ετοίμασε. Σε λίγο, όλοι μαζί στην κουζίνα τη μυρωδιά και τη γεύση του απολάμβαναν. Η κυρά-Ντίνα, με μια τσάντα γεμάτη σταφύλια, τους επισκέφθηκε και τους ζήτησε να της δώσουν ένα μπουκάλι κρασί, που θα πήγαινε στον πατέρα της που έμενε σε ένα διπλανό χωριό με την γυναίκα του. Μια αδελφή του Αρρίκου πήρε ένα μεγάλο μπουκάλι, το γέμισε με κρασί και το έδωσε στη γειτόνισσά τους, που μπροστά στα πόδια της το ακούμπησε και άνοιξε το πορτοφόλι της για να βγάλει τα χρήματα να πληρώσει το εμπόρευμα.

«Δεν κάνει τίποτα», είπε ο πατέρας του Αρρίκου, «αφού τα σταφύλια που μας έφερες κρασί είναι κι αυτά».

«Ναι, μόνο που είναι σε μορφή κάψουλας φτιαγμένο», του απάντησε η κυρά-Ντίνα κι όλοι τους γέλασαν.

Τους ευχαρίστησε κι έφυγε. Πέρασε η ώρα κι άρχισαν σιγά – σιγά να ετοιμάζονται για την πλατεία. Τα όργανα είχαν αρχίσει να κουρντίζονται από τους οργανοπαίχτες και κάπου – κάπου τα δοκίμαζαν, στέλνοντας τον πειραματικό ακόμα ήχο τους σ’ όλο το χωριό και στα γύρω καταράχια. Όταν σιγουρεύτηκαν για την άρτια λειτουργία τους, άρχισαν να παίζουν και σ’ όλες τις διπλανές κορφές αντιλαλούσε γλυκόλαλα το κλαρίνο, προσφέροντας ένα ανεπανάληπτο συναίσθημα.

Άρχισε ο κόσμος να μαζεύεται και τα τραπέζια να γεμίζουν. Η μυρωδιά της καλοψημένης γουρνοπούλας, σου έσπαγε τη μύτη. Κόσμος πολύς, που εξανάγκασε τους υπεύθυνους του πανηγυριού να στείλουν ένα φορτηγό στο διπλανό χωριό και να

φέρουν τραπέζια και καθίσματα, που μετά απ' το δικό τους πανηγύρι τα είχαν βάλει στην αποθήκη τους. Τα όργανα παίζουν ασταμάτητα, το γλέντι έχει ανάψει για τα καλά. Πανέμορφα κορίτσια κι αγόρια, με τα καινούργια φορέματά τους και κοστούμια τους, σέρνουν το χορό. Οι γέροι γυρνούν πίσω στα νιάτα τους και αφού δε μπορούν να σηκωθούνε να χορέψουν από το βάρος των χρόνων τους, χορεύουνε με την ψυχή τους. Χαίρονται τους νέους και τους εύχονται να φτάσουν κι εκείνοι στα χρόνια τους.

Τούτο το βράδυ, με αυτόν τον ξέφρενο ρυθμό του γλεντιού, σταματούν το κελήδησιμά τους όλα τα πουλιά στα γύρω από το χωριό δάση. Τα αηδόνια είναι ανήμπορα ν' ανοίξουνε το στόμα τους. Όλα τα όντα των διπλανών δασών μα και βουνών, έχουν στραμμένη τη προσοχή τους στη φωτισμένη «Δέσποινα» του χωριού και τούτη τη μαγεία απολαμβάνουν. Είναι καθηλωμένα στον θελκτικό ήχο του κλαρίνου, στη γλυκύτατη και μεταλλική φωνή του Χρήστου του Μπιστόλα, και δεν έχουν το κουράγιο να κουνηθούν ούτε στιγμή από τη θέση τους. Τα έχει γοητεύσει το βιολί, τα έχει σαγηνεύσει το λαγούτο. Στο τραπέζι, που βρίσκεται δίπλα απ' τα όργανα, κάθεται η οικογένεια του Αρρίκου. Κοντεύει να έρθει η σειρά της για νάμπει στο χορό. Μαζί τους και άλλοι φίλοι τους, μεταξύ αυτών και ο δάσκαλός του. Ο δάσκαλος διαβάζει μια ανησυχία στο πρόσωπο του πρώην μαθητή του, μα δεν θέλει να πει και τίποτα. Ο Αρρίκος συνεχώς σιγοψιθυρίζει. Την ανησυχία του αντιλαμβάνεται και ο Σωτήρος, μα πριν προλάβει να τον ρωτήσει κάτι, έρχεται η σειρά της παρέας και σηκώνονται όλοι τους για να χορέψουν. Ο Αρρίκος, αντί ν' ακολουθήσει την παρέα, πλησιάζει τα όργανα και κάτι λει στο αυτί

του τραγουδιστή, που μόλις είχε αντικαταστήσει για να ξεκουράσει τον ανεπανάληπτο Χρήστο Μπιστόλα, που με την φωνή του είχε αφήσει άναυδους τους παρευρισκόμενους που τον άκουγαν. Του έγγειψε καταφατικά ο τραγουδιστής και το παιδί μπήκε κι εκείνο στο χορό.

Χόρεψαν, η μητέρα του, ο πατέρας του, οι αδελφές του και όλες οι γυναίκες της παρέας και ήρθε η σειρά του Σωτήρου. Ο Αρρίκος, με βήμα σταθερό και λεβέντικο, φεύγει από το χορό, πηγαίνει στα όργανα και ο τραγουδιστής, που τον περίμενε με το μικρόφωνο στο χέρι, του το παραδίδει, τον χτυπάει στην πλάτη και κάθεται σε μια διπλανή καρέκλα, πιάνοντας στα χέρια του μια κιθάρα. Όλος ο κόσμος τον παρακολουθούσε καρφωμένος πάνω του, μα ο αδελφός του ο Σωτήρος τον κοιτάζει, σαν να μην πίστευε πως αυτός εκεί ήταν ο μικρός του αδελφός, ο Αρρίκος.

«Φίλες και φίλοι», ακούγεται μια σταθερή φωνή απ' τα μεγάφωνα. «Είναι μεγάλη τιμή για μένα που βρίσκομαι αυτή τη στιγμή μπροστά σας, για να σας πω ένα τραγούδι, που είναι το αγαπημένο τραγούδι του παππού μου και που το χαρίζω σε αυτόν και σε όλους εσάς τους φίλους επισκέπτες, που απόψε είσατε εδώ για να τιμήσετε με την παρουσία σας την εορτή της Παναγίας της Θεοτόκου».

Σιγή απ' όλους.

«Σας εύχομαι καλή διασκέδαση».

Μόλις ο κόσμος κατάλαβε πως ο ξανθομάλλης, λεβεντόκορμος και θαρραλέος μικρός είχε τελειώσει, τα παλαμάκια που του έριξε!

«Σας ευχαριστώ πολύ», τους ξαναείπε και έδωσε μια μικρή κλίση προς τα εμπρός στο σώμα του.

Το κλαρίνο και τα άλλα όργανα άρχισαν να παίζουν «Του Ανδρούτσου η μάνα χαίρεται, του Διάκου καμαρώνει». Ο Αρρίκος αρχινά να τραγουδά και ο Σωτήρος σέρνει το χορό. Όταν κατάλαβε πως ο μικρός Αρρίκος δεν αστειευόταν και ότι το έλεγε η περδικούλα του, ενθουσιασμένος από την φανταστική φωνή του και το θάρρος του, άφησε άφωνο τον κόσμο με τις φιγούρες που έκανε, και όταν κάποια στιγμή έφερε δυο ανάποδες τούμπες στον αέρα, όλος ο κόσμος σηκώθηκε όρθιος και χειροκροτούσε.

Τελειώνοντας το τραγούδι, ο δάσκαλος έτρεξε πρώτος πάνω στον Αρρίκο, τον συνεχάρη και τον φίλησε. Ο κόσμος χειροκροτούσε και ο παππούλης του έκλαιγε. Ο δάσκαλος, με μια γρήγορη ματιά προς τον Αρρίκο, πήρε τη συγκατάθεσή του και μπήκε πρώτος στο χορό και ο μαθητής του απέδειξε, πως οι δυνάμεις του ήταν αρκετές και πως ήταν ικανός να τραγουδάει μέχρι τα ξημερώματα. Με λεβέντικο τρόπο χόρευε την «Παπαλάμπραινα», που με άνεση και χάρη του τραγουδούσε ο μικρός και χαιρόταν που αυτός τα πρώτα γράμματα για να γράφει τον έμαθε.

Οι δύο συμμαθητές του, ο Μένιος με το Νικήτα, μέχρι που σχόλασε το πανηγύρι ήταν δίπλα του. Απέδειξαν για μία ακόμη φορά τη γνήσια φιλία τους και έλαβαν μια μόνιμη θέση μέσα στον κόσμο του.

Εκείνο το βράδυ, ο μικρός Αρρίκος ήταν το πρόσωπο που η οπτασία του έμεινε για πολλές ημέρες μέσα στο μυαλό των ανθρώπων που τον είδαν και τον άκουσαν.

Εκείνη τη νύχτα, όταν γύρισαν στο σπίτι, ο Σωτήρος ενθουσιασμένος ρώτησε τον Αρρίκο, τι ήθελε να του χαρίσει για την μεγάλη χαρά που του έδωσε. Ο πανέξυπνος μικρός, κοιτάζοντάς τον στα μάτια και στέλνοντας τη μνήμη του σε φράσεις που κατά το παρελθόν του είχε πει ο μεγάλος του αδελφός, του απάντησε:

«Μου έχεις στρώσει ένα δρόμο με τα ακριβότερα χαλιά για το μέλλον μου, με αυτά που κατά διαστήματα λες και σκέπτεσαι για μένα. Τι άλλο πια να σου ζητήσω; Με έχεις εκτινάξει στα ψηλότερα σημεία με τις πράξεις σου. Μου έχεις χαρίσει το πολυτιμότερο πράγμα που υπάρχει επάνω στη γη, την αγάπη και το ενδιαφέρον σου. Τι άλλο ακόμη να μου δώσεις; Να είσαι σίγουρος αδελφέ μου, ότι θα κάνω ό,τι μπορέσω για να σταθώ στο ύψος των περιστάσεων. Θ' αγωνιστώ να νοιώθεις υπερήφανος για μένα, θα τιμήσω την οικογένειά μας, το χωριό μας, την πατρίδα μας. Έχω οραματιστεί κάτι που θα ήθελα να μην σου αποκαλύψω αυτήν τη στιγμή, αλλά αν επιμείνεις θα στο πω. Είναι πολύ σοβαρό, είναι ασύλληπτο, βρίσκεται στη σφαίρα της πιο ανεπτυγμένης φαντασίας, είναι κάτι που αν καταφέρω να υλοποιήσω, θα κάνω τη χώρα μας ένα κέντρο του κόσμου, όπου σε αυτήν με σεβασμό θα υποκλίνονται όλοι οι λαοί της οικουμένης».

Πάγωσε ο Σωτήρος με αυτά που άκουγε από τον μικρό δαίμονα, αλλά και τι να έκανε, αφού ικανοποιούσαν τις φιλοδοξίες του;

«Θες να σου αποκαλύψω τα σχέδιά μου;» ξαναρωτάει ο Αρρίκος.

Ο σοβαρός και πάντα διακριτικός Σωτήρος του απάντησε:

«Θα προτιμούσα να με άφηνες σε αγωνία, για να νοιώσω πιο όμορφο το χρόνο έως ότου φτάσεις στην πραγματοποίηση των ονείρων σου. Προχώρα και μην ξεχνάς ούτε στιγμή τα όσα έως τώρα σου είπα. Η σφραγίδα και η υπογραφή μου, αόρατες μεν, ανεξίτηλες δε, κάτω από το συμβόλαιο που έχω υπογράψει με τη συνείδησή μου για σένα».

«Εγώ, προς το παρόν, το μόνο που μπορώ να κάνω», είπε ο Αρρίκος, «είναι να προσεύχομαι στο Θεό να είσαι καλά, γιατί χωρίς τη βοήθειά σου, τίποτα δεν θα καταφέρω, άδικα θα ονειρεύομαι».

Ήταν αργά και έπεσαν να κοιμηθούν.

Την άλλη μέρα θα πήγαιναν μαζί στην πόλη, να αγοράσουν υλικά για την οικοδομή, που την ηλεκτρική εγκατάστασή της είχε αναλάβει ο Σωτήρος, αφού το επάγγελμά του ήταν ηλεκτρολόγος. Ο ήλιος είχε φτάσει στα μισά του δρόμου που θα τον πήγαινε στο κέντρο του γαλανού ουρανού, όταν ξεκούραστοι και οι δυο τους ετοιμάστηκαν για την πρωτεύουσα. Σε λίγη ώρα, έβλεπαν μπροστά τους τα πρώτα σπίτια της και ένα μεγάλο κτίριο, που δεν ήταν άλλο από το Γυμνάσιο, που σε λίγες μέρες ο Αρρίκος, για πρώτη φορά, θα ανέβαινε τα σκαλοπάτια του.

«Έχω πολλές και καλές αναμνήσεις από εδώ», του λει ο Σωτήρος, καθώς βρισκόντουσαν στο δρόμο που ήταν ακριβώς κάτω από το κτίριο. «Εύχομαι μια μέρα το ίδιο να αισθάνεσαι κι εσύ, όταν ύστερα από χρόνια τελειώσεις και μεγάλος πια, ξανά το αντικρίσεις».

«Θα προσπαθήσω, στο υπόσχομαι», απαντάει ο μικρός και με τη σκέψη του έκανε ένα γύρο σε όλες

τις τάξεις του σχολείου. Μα το φανταστικό και σπάνιο μυαλό του έφτασε εκεί, που με έναν έπαινο στα χέρια θα αποχαιρετά τους καθηγητές του, για να μπει πια σε κάποιο άλλο, μεγαλύτερο σχολείο, στο Πανεπιστήμιο. Εκεί εκτινάχτηκε ο νους του παιδιού, πριν προλάβει καν να περάσει από την πόρτα του Γυμνασίου, που μπροστά του τη στιγμή εκείνη αντίκριζε.

Έφτασαν στο μαγαζί απ' όπου θα αγόραζαν τα υλικά. Έδωσε ο Σωτήρος μια κόλλα χαρτί που ήταν γραμμένα στον υπάλληλο και του είπε να τα ετοιμάσει και θα γυρίσουν αργότερα να τα πάρουν.

«Δεν θα προλάβω σήμερα», απάντησε ο υπάλληλος στο Σωτήρο, «ελάτε αύριο, θα τα έχω έτοιμα, σήμερα λείπει και το αφεντικό μου και είμαι μόνος μου».

Συμφώνησαν, μη μπορώντας να κάνουν κι αλλιώς, κι έφυγαν.

«Έλα να σε πάω μια βόλτα μέχρι την πλατεία Άρεως», λέει στον Αρρίκο ο αδελφός του, «για ένα παγωτό και θα φύγουμε αργότερα για το χωριό μας. Έχω κι ένα φίλο σερβιτόρο που δουλεύει εκεί, να τον δούμε κι αυτόν, είναι γνήσιος και μπεσαλής άνθρωπος».

Προχώρησαν και βρέθηκαν στην κεντρική πλατεία της πόλης κάτω απ' τον Άγιο Βασίλη. Πάνω ακριβώς στην πλατεία μια κοπέλα σταματούσε τους περαστικούς και κάτι τους ρωτούσε, μα, απ' ό,τι έβλεπαν, κανένας δεν ήξερε να της απαντήσει. Πιο πέρα, ένας κύριος με μια κάμερα αποθανάτιζε τη σκηνή. Ο Σωτήρος με τον Αρρίκο ανέβηκαν πάνω στην πλατεία. Δεν πρόλαβαν να φτάσουν στο

σιντριβάνι και η κοπέλα τους πλησίασε. «Να σας ρωτήσω κάτι;» τους λει. «Να μου πείτε, εάν γνωρίζετε», κοιτώντας τον μικρό Αρρίκο, που τα κατσαρά του τα μαλλιά και τα όμορφα μάτια του τη συμπάθειά της εκέρδισαν.

«Αν γνωρίζουμε, και βέβαια», της λει ο Σωτήρος.

«Πολύ ευχαρίστως», συμπλήρωσε ο Αρρίκος.

Η κοπέλα δεν μπόρεσε να αντισταθεί μπρος στην γοητεία του ξανθομάλλη μικρού και του μετέδωσε το θαυμασμό της, χαϊδεύοντας το όμορφο κεφάλι του.

«Γνωρίζετε κάτι για το Λύκαιο Όρος», τους ερωτά η κοπέλα, «που εκεί αύριο γίνονται οι αγώνες;»

Αυτό τους έλειπε, να μην γνώριζαν για το βουνό, που στην Αρχαιότητα εθεωρείτο το κέντρο της γης, αυτό έλειπε, να μην ήξερε ο Αρρίκος κάτι για το όρος, που γεννήθηκε ο Δίας και να ήθελε τώρα αυτός να κάνει μεγάλη τη χώρα του.

«Το Λύκαιο Όρος», είπαν με ένα στόμα και οι δυο..., μα ο Σωτήρος άφησε τον Αρρίκο να συνεχίσει, «βρίσκεται στο κέντρο του Μωριά, έχει ύψος 1420 μέτρα και είναι το Ιερό βουνό των Αρκάδων. Κατά την Αρχαιότητα, ήτανε τόπος λατρείας των Ελλήνων. Στην Ιερή κορυφή του, τελούνταν τα 'Λύκαια', η εθνική γιορτή των Αρκάδων. Στην κορυφή αυτού του βουνού γεννήθηκε ο Δίας, στη θέση Κρητέα της Ανατολικής Πλευράς του. Το ονόμαζαν γι' αυτό το λόγο και Αρκαδικό Όλυμπο και για τούτο ακριβώς, την κορυφή του Ιερή. Στο βουνό αυτό τιμούσαν και τον κατ' εξοχήν θεό της Αρκαδίας, Πάνα, τον Απόλλωνα, τον Ερμή και άλλους. Στην κορυφή του όρους

υπάρχει ένας βωμός, του Δία του Λυκαίου, που από εκεί είναι ορατά τα περισσότερα μέρη της Πελοποννήσου».

Συνεχίζει να μιλά ο Αρρίκος και γύρω του τώρα έχει μαζευτεί κόσμος πολύς και παρακολουθεί. Παρακολουθεί τον μικρό, που έχει πάρει φόρα και δε λει να σταματήσει. Η κοπέλα, έδειξε πως ήθελε να τους ευχαριστήσει και να ρωτήσει κάποιον άλλον κάτι, μα ο Αρρίκος, αντιλαμβανόμενος την πρόθεσή της, της λει: «Να σας πω και κάτι ακόμη και τελειώσα».

Δεν ήταν δυνατόν να του το αρνηθεί και χαμογελώντας του, τον άφησε να συνεχίσει.

«Μπροστά από το βωμό, ανατολικά», συνεχίζει ο Αρρίκος, «υπάρχουν δύο κίονες, πάνω στους οποίους, κατά την παλιά εποχή, είχαν τοποθετήσει δύο χρυσούς αετούς. Την κορυφή του βουνού αυτού την θεωρούσαν το κέντρο της γης. Ο ένας αετός κοιτάζε προς την ανατολή, ο άλλος προς τη δύση, και πίστευαν πως, εάν πετούσαν και έκαναν τον γύρο της, θα συναντιόντουσαν κάποια στιγμή σε αυτό ακριβώς το σημείο, πράγμα που φανερώνει ότι ο ομφαλός της γης βρισκόταν εκεί».

Το άλλο βράδυ, η τοπική τηλεόραση είχε στην οθόνη της για αρκετή ώρα, ποιόν άλλον, τον πανέμορφο ρήτορα, που ενώ μιλούσε, τα μάτια του σπινθηροβολούσαν, «ελέγχοντας» και όλη τη πλατεία παράλληλα.

Έφτασαν στην πλατεία Άρεως και κάθισαν για τα παγωτά τους. Ο Σωτήρος βρήκε και χαιρέτισε τον φίλο του, που εκείνη την ώρα, με ένα δίσκο στα χέρια, πήγαινε την παραγγελία σε μια παρέα, που

κάτω από μία μεγάλη ομπρέλα καθότανε. Όταν τελείωσε, ο φίλος σερβιτόρος πήγε στο τραπέζι του Σωτήρου, κουβέντιασαν για λίγο και ένας άλλος μικρός σερβιτόρος, τους έφερε τα παγωτά.

«Κερασμένα από εμένα», είπε ο φίλος, ευτυχισμένος για την επίσκεψη του Σωτήρου, που καιρό είχε να ανταμώσει.

Ύστερα από αρκετή ώρα τον ευχαρίστησαν, τον χαιρέτισαν κι έφυγαν. Χαρούμενοι και οι δυο τους γύρισαν στο σπίτι τους.

Ο Αρρίκος περίμενε πως και πως να περάσει ο καιρός, να ανοίξουν τα σχολεία, βοηθώντας τον αδελφό του στην οικοδομή, που το φωτισμό της είχε αναλάβει.

Μπήκαν τα φώτα στην οικοδομή, βγήκε ο Αύγουστος.

Ο Αρρίκος, με ένα καλό πουρμπουάρ στην τσέπη, βρίσκεται στην πόλη. Αθλητικά παπούτσια και φόρμες προς αναζήτηση. Όταν σε κάποιο μαγαζί βρήκε αυτά που του ταίριαζαν, με ένα σακίδιο στην πλάτη μπαίνει σε ένα βιβλιοπωλείο. Ένα λεξικό και κάτι άλλα βιβλία πάνω στον πάγκο του μαγαζιού, ήταν ήδη δικά του. Ο Αρρίκος ψάχνει και για κάτι άλλο ακόμη. Κάποια στιγμή, η ματιά του πέφτει σε ένα βιβλίο, που το εξώφυλλό του είχε έναν ανθρώπινο εγκέφαλο και που ο τίτλος του ήταν *«Η μαγική κρυμμένη δύναμη του νου»*. Το παίρνει γρήγορα στα χέρια του! ΓΟΥΟΛΤΕΡ ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΙ ΤΖΕΡΜΑΙΝ ο συγγραφέας του. Έριξε μερικές γρήγορες ματιές και έπεσε πάνω σε ένα σχόλιο που είχε κάνει κάποιος διάσημος, άλλος συγγραφέας: «Το πιο ρωμαλέο βιβλίο που γράφτηκε τα τελευταία

χρόνια, για όσους επιθυμούν να χρησιμοποιήσουν τις μαγικές πηγές του νου τους. Πείθει και γοητεύει». Αυτά έγραφε ο σχολιαστής, κάνοντας τον Αρρίκο βιαστικό, για να το διαβάσει όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Το έβαλε μαζί με τα άλλα βιβλία και με το δικό του πολιτισμένο τρόπο πλήρωσε, χαιρέτισε κι έφυγε. Μια γρήγορη ματιά στην ώρα τον έκανε να επιταχύνει το βήμα του, γιατί σε λίγο το λεωφορείο θα έφευγε για το χωριό και τα καινούργια βιβλία, μα περισσότερο το τελευταίο, τον προσκαλούσαν στις σελίδες τους. Μπήκε σε ένα ζαχαροπλαστείο και αγόρασε γλυκά για το σπίτι, όπως έκανε πάντα όταν τα οικονομικά του το επέτρεπαν. Βγήκε χαρούμενος και κατευθύνθηκε προς το σταθμό.

Λίγα μέτρα πριν την είσοδο του σταθμού, μία θεόρατη πολυκατοικία φάνταζε μπροστά του. Μα, πλησιάζοντας λίγο ακόμη, ένας άντρας με ένα κοντάρι, που επάνω του κρεμόντουσαν λαχεία και με το ένα του πόδι κομμένο στο γόνατο, στην είσοδό της διαλαλούσε το τυχερό του εμπόρευμα.

Ανάμικτα συναισθήματα τον διακατέχουνε τώρα. Από τη χαρά που πριν λίγο ένοιωθε, με μιας πέρασε στη λύπη. Έβαλε το χέρι του στην τσέπη κι έβγαλε ένα χαρτονόμισμα. Με ευγενικό, όπως πάντα τρόπο, του το έδωσε κι αγόρασε ένα λαχείο, παίρνοντας μαζί του και τη δυσάρεστη εικόνα που έβλεπε μπροστά του. Μια αντίθεση, που για πολύ καιρό στριφογύριζε μέσα στο μυαλό του. Μέγαρο εκατομμυρίων, όρθιο σαν ένα βουνό, ανάπηρος από κάτω, σαν ένα μικρό μυρμήγκι, να ψάχνει την τροφή του.

Μπήκε στο λεωφορείο μαζί με άλλους συγχωριανούς του και έφτασε στο χωριό. Με βήματα

γρήγορα, το σακίδιο στη πλάτη, τα βιβλία στο ένα χέρι, τα γλυκά στο άλλο και με την παράσταση της αντίθεσης αποτυπωμένη στη μνήμη του, μπήκε στην αυλή του σπιτιού τους.

Η αδελφή του η Αγγελικούλα, με το διάχυτο χαμόγελό της τον υποδέχθηκε, αφού εκείνη τη στιγμή βρισκόταν στο προαύλιο. Της έδωσε τα γλυκά, τη φίλησε και κατευθείαν στο δωμάτιο. Έβαλε τις φόρμες και τα αθλητικά του τα παπούτσια και βγήκε στο πλατύσκαλο. Εκείνη την ώρα άνοιξε η αυλόπορτα και μπήκε ο πατέρας του.

«Με γεια σου», του λει ο κυρ-Φραγκίσκος, «κι ένα χρυσό μετάλλιο να δω κρεμασμένο μια μέρα στο στήθος σου».

«Σ' ευχαριστώ πατέρα», του απαντάει ο Αρρίκος, «έλα να σου δείξω και τι άλλο αγόρασα».

Μπήκαν και οι δυο στο δωμάτιο και ο μικρός αθλητής έδωσε στον πατέρα του τα βιβλία.

«Μπράβο σου παιδί μου, όλα αυτά», κρατώντας τα και δείχνοντάς τα στο γιο του, «είναι μια αόρατη περιουσία», του λει. «Μπράβο σου. Μέσα εδώ βρίσκονται όλα τα πλούτη των ανθρώπων. Εδώ είναι τα ακίνητα, εδώ οι καταθέσεις, εδώ μέσα τα πάντα, υπάρχουνε. Αν ο άνθρωπος γνωρίζει γράμματα, συμπληρώνει ο πατέρας, όλα του κόσμου τα καλά μπορεί να τα χαίρεται. Όσα κτίρια και χρήματα κι αν έχεις, εάν δεν είσαι πάνω απ' όλα σωστός και αkéραιοs άνθρωπος, τίποτα στην ουσία δεν κέρδισες, τίποτα δεν είσαι ικανός να προσφέρεις στο σύνολο. Μα για να είσαι χρηστός και ενάρετος άνθρωπος, πρέπει να έχεις και ορθές αρχές και γνώσεις, και όλα αυτά μόνον τα καθώς πρέπει συστήματα παιδείας

μπορούν να σου προσφέρουνε. Αλλιώς, άλλοι θα χτίζουνε μέγαρα, που ίσως και να μην τα καίρονται, και άλλοι θα μένουν σε παράγκες, μα το σωστό είναι όλοι οι άνθρωποι να μπορούν να έχουν τα στοιχειώδη για να ζήσουν».

Το μυαλό του Αρρίκου πήγε ξανά στον ανάπηρο λαχειοπώλη, μπρος στην πολυκατοικία, μα πριν προλάβει να πει κάτι που ήθελε, του ξαναλέει ο πατέρας του:

«Αν πας πάλι στην πόλη, ρίξε μια ματιά σ' εκείνη την τεράστια πολυκατοικία που είναι στην είσοδο των λεωφορείων. Όλο αυτό το θεόρατο κτίριο είναι ενός και μόνο ανθρώπου. Τα χρήματα προήλθαν από μια μεγάλη κληρονομιά κάποιου Αμερικάνου θείου του. Δικηγόρος ήταν αυτός που την είχε».

«Γιατί, τώρα δε ζει;» ρωτάει ο Αρρίκος.

«Όχι, έχει πεθάνει», του λει ο πατέρας του, «αλλά περίμενε να σου πω την ιστορία του».

« Ο δικηγόρος είχε κι έναν αδελφό αγράμματο. Ο Αμερικάνος την κληρονομιά την άφησε και στους δύο, μα ο δικηγόρος δεν ήταν καλός άνθρωπος και αδίκησε τον αγράμματο αδελφό του και τίποτα δεν του έδωσε. Αν όμως ήξερε γράμματα ο άνθρωπος, πώς μπορούσε να τον αδικήσει, πώς θα το έκανε;»

«Ο άλλος αδελφός ζει;» ρωτάει το παιδί τον πατέρα του.

«Λαχειοπώλης είναι στην πόλη, πολλές φορές τον έχω δει στους δρόμους της», λει ο πατέρας. «Μα το σπουδαιότερο, πριν από λίγα χρόνια αρρώστησε

και του έκοψαν το ένα του πόδι και είναι και ανάπηρος».

«Λες να είναι αυτός, που σήμερα είδα στην πολυκατοικία, για την οποία μου μιλάς; Εκεί κάτω στην είσοδο ήταν ένας ανάπηρος λαχειοπώλης με ένα μονάχα ποδάρι. Λες να είναι αυτός»;

Κι όμως, αυτός ήταν!

Ήταν ο αδελφός του ιδιοκτήτη της πολυκατοικίας. Καθόταν στην είσοδό της και πουλούσε τα λαχεία του. Ζούσε όμως! Είχε και τέσσερα παιδιά, αξιόλογα και τα τέσσερα. Όσο για τον λαχειοπώλη, κουτσό πατέρα τους, που γύρναγε τους δρόμους, καμία ευθύνη δεν είχανε. Πόσες και πόσες φορές δεν τον έχουν παρακαλέσει να σταματήσει τη δουλειά, μα αυτός εκεί, στον αγώνα του.

«Μα δεν τελειώσαμε, Αρρίκο μου», συνεχίζει ο πατέρας, «έχουμε και κάτι άλλο να πούμε ακόμη. Έχουμε να πούμε και για την οικογένεια του δικηγόρου που είχε την πολυκατοικία. Ο άνθρωπος αυτός είχε δύο παιδιά, ένα αγόρι κι ένα κορίτσι. Όταν τελείωσε το κορίτσι το λύκειο, ο πατέρας του το έστειλε να σπουδάσει στο εξωτερικό. Αρχιτέκτονα το έστειλε να γίνει. Η κοπέλα τον πρώτο χρόνο καλά πήγαινε στο σχολείο της. Το δεύτερο χρόνο όμως έμπλεξε με τα ναρκωτικά και τον τρίτο την βρήκαν πεθαμένη σ' ένα πάρκο, κάτω από το σπίτι της. Το αγόρι, μη μπορώντας να ξεπεράσει το σοκ για την αδελφή του, το έριξε στο ποτό κι αργότερα στα ναρκωτικά κι εκείνο κατέληξε, ώπου στο τέλος αυτοκτόνησε. Το βρήκαν μισοφαγωμένο από τα σκυλιά στο δάσος του Σέιχ Σου στη Θεσσαλονίκη. Βρήκαν όμως κι ένα γράμμα του που έγραφε: 'Οι γονείς μας δεν μας πρόσφεραν αυτά που έπρεπε. Με

τα χρήματα δεν λύνονται όλα τα προβλήματα των ανθρώπων. Σε κάθε δυσκολία της ζωής μας, πλήρωναν και έλυναν προσωρινά το κάθε μας πρόβλημα. Δεν μπήκαν ποτέ μέσα στην ψυχή μας, δεν μας έμαθαν αυτά που θα έπρεπε'. Δεν πέρασε και πολύς καιρός από τότε και ένας άνδρας βρέθηκε κρεμασμένος κι εκείνος στο μπαλκόνι του ξενοδοχείου που έμενε, κάνοντας διακοπές στη Ρόδο με τη γυναίκα του. Ήταν ο δικηγόρος, ο ιδιοκτήτης της πολυκατοικίας, ο αδελφός του ανάπηρου λαχειοπώλη. Λίγο αργότερα, η γυναίκα του κάλεσε τον αδελφό του άντρα της, τον ανάπηρο, και του πρότεινε να του δώσει τρία διαμερίσματα, που στην ουσία τα μισά από την πολυκατοικία του ανήκαν. Ο λαχειοπώλης δεν δέχτηκε και της απάντησε: 'Μη θες να χαλάσεις την ηρεμία της οικογένειάς μου, μην θέλεις να μεταβάλλεις τον τρόπο της ζωής των παιδιών μου. Ζούμε όλοι μας ευτυχισμένοι, μην κοιτάξεις που είμαι λαχειοπώλης, και ανάπηρος, τόσα χρόνια συνήθισα. Μην βάζεις μπελάδες στο κεφάλι μου, έχει γαλήνη το σπιτικό μου'».

II

Με πρότυπο του Τσε Γκε Βάρα

Πέρασε ο καιρός και ο Αρρίκος με το Μένιο και το Νικήτα βρίσκονται για πρώτη μέρα στο Γυμνάσιο. Έχουν νοικιάσει ένα μικρό διαμέρισμα και θα μένουν μαζί. Γίνεται ο αγιασμός και σε λίγο, φορτωμένοι και οι τρεις με βιβλία, φτάνουν στο σπίτι τους. Ακριβώς απέναντι, ένας κύριος με αθλητικό στυλ και γενειάδα, με ένα πινέλο στα χέρια του έβαφε τα κάγκελα του μπαλκονιού του. Βγήκαν και τα παιδιά στο δικό τους το μπαλκόνι, βαστώντας από ένα βιβλίο στα χέρια τους, και καθισμένα στις καρέκλες τους, διάβαζαν. Κάποια στιγμή άκουσαν τον άντρα με τα γένια να λει: «Βρε που να πάρει η ευχή». Και το είπε αυτό, γιατί το πινέλο που βαστούσε στα χέρια του, του έπεσε και βρισκόταν στην άσφαλτο.

«Μείνετε εκεί», του λει ο Αρρίκος και έτρεξε να το πάρει, για να το δώσει στο μάστορα.

Σε ένα λεπτό, το πινέλο βρισκόταν στα χέρια του, αφού ο Αρρίκος του το έφερε στην εξώπορτα του διώροφου σπιτιού του.

«Έλα να σε φιλέψω, έχω ωραία ξινόμηλα απ' το χωριό μου, το Παρθένι. Έλα μέσα», λέει ο άντρας στο παιδί.

Του έδωσε τρία μήλα και του είπε:

«Δώσε και στους φίλους σου από ένα, αλλά για πες μου, καινούργιοι είσατε στη γειτονιά;»

«Ναι», απαντάει ο Αρρίκος, «είμαστε μαθητές στο Γυμνάσιο και μένουμε μαζί».

«Σε ποιο απ' όλα;» ξαναρωτάει ο άντρας, προδίδοντας με τον τρόπο που κοίταζε και ρωτούσε, πως κάποια σχέση θα έχει με τα Γυμνάσια.

«Στο πρώτο», λέει ο Αρρίκος. «Εκεί και οι τρεις μας πηγαίνουμε».

Του χαμογέλασε και του είπε ο άντρας με τη πολιτισμένη προφορά του:

«Είμαι καθηγητής σωματικής αγωγής στο ίδιο Γυμνάσιο. Χαίρομαι που θα είμαστε μαζί. Με τη Γυμναστική, πώς τα πηγαίνεις;» ρωτάει τον Αρρίκο, που με το αστραφτερό βλέμμα του τον κοίταζε.

«Οι φίλοι μου κι εγώ είμαστε αθλητές και συναγωνιστές στο επί κοντώ», απαντάει ο Αρρίκος, που εκείνη την ώρα, με την υπερανεπτυγμένη φαντασία του, βρέθηκε μαζί με τους φίλους του σε ένα βάθρο ανεβασμένος και που προπονητή, είχε τον άνθρωπο που μπροστά του εκείνη τη στιγμή έβλεπε.

- Τι φανταστικός νους, τι ονειροπόλο πνεύμα, τι παράγει η σκέψη του; -

«Έλα να σου δείξω κάτι», του λέει ο γυμναστής, μα φώναξε και τους φίλους σου.

Σε δυο λεπτά, και οι τέσσερις βρισκόντουσαν στο σαλόνι του καθηγητή. Τους πρόσφερε πορτοκαλάδα και μ' ένα άλμπουμ στα χέρια τους τώρα, καθηλωμένοι όλοι τους μπρος στις φωτογραφίες που κοίταζαν, στα πρόσωπά τους έβλεπες ζωγραφισμένο το θαυμασμό και την εντύπωση.

Ο άνθρωπος αυτός, που στο σπίτι του βρισκόντουσαν, ήταν πρώην αθλητής του επί κοντώ. Κώστας Μπρούσαλης το όνομά του. Δεκάδες φωτογραφίες, έγχρωμες ή ασπρόμαυρες, τον έδειχναν να ίπταται, έτοιμος να περάσει τον πήχη ή με τα χέρια υψωμένα να πανηγυρίζει και άλλες αμέτρητες σκηνές από διάφορους αγώνες. Αν και πολύ νωρίς ακόμα, τα φιλικά αισθήματα άρχισαν να αναπτύσσονται και απ' ό,τι απεδείχθη αργότερα, κανένας τους δεν είχε πέσει έξω στις εκτιμήσεις του. Τα παιδιά χαιρέτισαν και άφησαν τον καθηγητή να συνεχίσει το βάψιμο στα κάγκελα του μπαλκονιού του.

Σε λίγες μέρες, που τα σχολεία βρήκαν το ρυθμό τους, ο γυμναστής τους είχε όλους μπροστά του. Ήταν η πρώτη φορά που μαζί του γυμνάζονταν, «σπουδαίος γυμναστής» σκέφτηκαν και οι τρεις τους. Μα δεν ήταν μακριά εκείνη η μέρα, που ο έμπειρος γενειοφόρος αντελήφθη τις δυνατότητές τους, αφού και οι τρεις τους ξεχώριζαν, μα η πείρα του κάτι του έλεγε, πως ο καθένας τους μπορούσε να πρωτεύσει σε διαφορετικά αγωνίσματα. Τον Αρρίκο τον έκρινε ικανό για το επί κοντώ, το Νικήτα για το ακόντιο και τον Μένιο, παρά την επίμονη άρνησή του, τον έπεισε για το ύψος. Με τους άλλους καθηγητές, άφογοι και σε όλα τα μαθήματα άριστοι και οι τρεις τους, με έναν Αρρίκο φαινόμενο της τάξεως.

Τον καιρό εκείνο, η Ελλάδα, ύστερα από πολλών ετών προσπάθειες, πήρε επιτέλους τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Με εντολή των αρμοδίων, διάλεξαν τους καλύτερους αθλητές όλων των σχολείων, που από αυτούς θα έβγαιναν εκείνοι που θα είχαν τις καλύτερες επιδόσεις και θα ήταν ικανοί να λάβουν μέρος στην Ολυμπιάδα, που ύστερα από επτά χρόνια θα γινόταν. Όπως ήταν φυσικό, και οι τρεις τους επελέγησαν από τους πρώτους και αμέσως. Τον Αρρίκο τον ανέλαβε προσωπικά ο γυμναστής, του σχολείου του, Κώστας Μπρούσαλης, τον Μένιο ο Θωμάς ο Μάνδρος και τον Νικήτα ο Θανάσης Γεωργακόπουλος, από τους καλύτερους γυμναστές της περιοχής.

Κυλούσε ο χρόνος, τα μαθήματα και οι προπονήσεις με επιμέλεια και ζήλο προχωράγαν. Προσεγμένη διατροφή και ζωή, τα βασικότερα. Τα μέχρι τώρα αμούστακα παιδιά αρχίζουν σιγά – σιγά να δείχνουν την εφηβική ηλικία τους. Το ύψος τους αρχίζει με γοργό ρυθμό να αυξάνεται και τα σώματά τους με μυς να γεμίζουνε.

Φλεβάρης μήνας και γίνονται αγώνες για την επιλογή των αθλητών στην Καλαμάτα. Εκεί θα γίνει η επιλογή των πιο ικανών, εκεί θα αποδείξουν τις δυνάμεις οι αθλητές απ' όλη την Πελοπόννησο. Στην Αθήνα όλοι οι υπόλοιποι και Κρήτη, εκτός Μακεδονίας και Θράκης, που η επιλογή τους θα γίνει στη Θεσσαλονίκη.

Κυριακή πρωί και μιας καλοκαιριάτικης ημέρας ο ήλιος, ούτε στιγμή δεν τους άφησε απ' τα μάτια του. Ξεκινούν και φτάνουν στη Μεσσηνιακή πρωτεύουσα. Μαζί τους και άλλοι πολλοί αθλητές από την Αρκαδία. Χαρά Θεού εκεί κάτω! Μεταξύ των

γυμναστών και των τριών αθλητών, που στιγμή δεν χωρίζουν, ένας δάσκαλος, ο Αντώνης Παναγιωτόπουλος. Ένας άνθρωπος που δεν έκανε λάθος για το επάγγελμα που επέλεξε, ένας πραγματικός ψυχολόγος, συνεχώς, με εκείνο τον δικό του σπάνιο τρόπο, τους «ντοπάρει» με τα λόγια του. Δίπλα του, ένας άλλος, ακλόνητο στάνταρ στο πλευρό τους ο Σωτήρος, κάνει ό,τι μπορεί, για να τονώσει το ηθικό των παιδιών που σε λίγο θα αγωνιστούν. Πιστεύει και στων τριών τις δυνάμεις και θέλει και τους τρεις να τους καμαρώσει στο βάθρο ανεβασμένους, όταν με το καλό έλθει η ώρα των Ολυμπιακών Αγώνων.

Σήμερα, το λόγο έχουν ετούτοι οι αγώνες.

Μόνον όταν με νόμο απαγορέψουν το ψυχικό ντοπάρισμα που ο δάσκαλος σήμερα τους έχει κάνει και που αν με κάποιο όργανο μπορέσουν και μετρήσουν, σίγουρα οι δείκτες του θα πιάσουνε κόκκινο, τότε μόνο θα αποτύχουν οι τρεις Αρκάδες φίλοι αθλητές. Μόνον ετότε δεν θα καταφέρουν να πάρουν την πρόκριση, μονάχα ετότε δε θα μπουν στο καινούργιο στάδιο της Αθήνας.

Όλα είναι έτοιμα και οι αγώνες αρχίζουν. Γίνονται πολλά αγωνίσματα και Ελληνόπουλα, απόγονοι των αρχαίων Ολυμπιονικών, έχουν κάνει τις προσπάθειές τους και οι πιο ικανοί προκρίθηκαν. Τα αγωνίσματα των τριών φίλων σε λίγο θ' αρχίσουν, αφού τώρα γίνεται η κούρσα των εξήντα μέτρων γυναικών και περιμένουν. Σαν κεραυνός ξεπετάγεται μια κοπέλα από τα Βούρβουρα και σαν βολίδα την ακολούθησε μια άλλη απ' τη Μεγαλόπολη. Προκρίνονται και οι δυο τους και δέχονται τα συγχαρητήρια των υπολοίπων κοριτσιών, που έχουν

μάθει όχι μόνο να κερδίζουν, αλλά και πώς να φέρονται όταν αποτυγχάνουν. Οι αθλητές του ύψους έτοιμοι, μεταξύ των οποίων και ο Μένιος, ατάραχος περιμένει. Ο πήχης στη θέση του και ο πρώτος αθλητής ετοιμάζεται. Οι αθλητές είναι επτά. Οι δύο από αυτούς θα προκριθούν. Παίρνει φόρα το πρώτο παλικάρι και περνάει τον πήχη. Το ίδιο έκαναν και οι άλλοι, μαζί τους και ο Μένιος που προτελευταίος αγωνιζόταν. Πιο ψηλά ο πήχης τώρα και οι τρεις από αυτούς δεν κατάφεραν να τον περάσουν. Μένουν οι υπόλοιποι τέσσερις και ετοιμάζονται με τον πήχη ακόμα πιο πάνω ετούτη τη φορά. Κανένας δεν τον άγγιξε, μα οι πιο έμπειροι γυμναστές έχουν καταλάβει, ποιος την επομένη φορά θα υποχρεωθεί να αποχωρήσει.

Έτσι κι έγινε.

Ο ένας αθλητής, παρά τη φιλότιμη προσπάθεια που έκανε, δεν κατάφερε να περάσει τον πήχη και τον έριξε. Έμειναν οι τρεις, που ο ένας από αυτούς θα αποχωρούσε, για να μείνουν οι δύο, όπως και ο κανονισμός έλεγε. Αθλητές με δυνάμεις και οι τρεις τους, παλεύουνε για την πρόκριση. Έχει ανέβει ψηλά ο πήχης από τις συνεχείς υπερεπιδόσεις των αθλητών και σε λίγο θα έχουμε πανελλήνιο ρεκόρ, αν καταφέρει και τον περάσει κάποιος από αυτούς. Πολύ σπάνιο φαινόμενο, να κινδυνεύει ένα ρεκόρ να καταρριφθεί από δεκατριάχρονα αγόρια. Παίρνει φόρα ο πρώτος και ο πήχης ακούνητος, μένει στη θέση του. Δεν μένει όμως ατάραχος ο κόσμος, γιατί το πανελλήνιο ρεκόρ είναι γεγονός. Κοπάζουν τα χειροκροτήματα και ο Μένιος ρίχνει μια ματιά στον πήχη, σαν κάτι να ήθελε να του πει, μα μια φωνή φτάνει στ' αυτιά του και μια φράση που μαζί της μετέφερε, καρφώνεται βαθιά στην ψυχή του.

«Το βάθρο του Ολυμπιακού Σταδίου φέρε στη σκέψη σου».

Αυτή ήταν η φράση, βγαλμένη απ' το στόμα του Σωτήρου, που έκανε τον Μένιο ν' αλλάξει γνώμη. Ναι, άλλαξε γνώμη το παιδί και δεν ήθελε να κάνει το άλμα του. Δεν ήθελε να περάσει τον πήχη σ' εκείνο το σημείο. Ένοιωθε πιο δυνατός, αισθανόταν σαν ένα πετούμενο. Αυτό θα πει ψυχολογική υποστήριξη, αυτό θα πει ηθικό ακμαιότατο. Του έβαλαν τον πήχη πιο ψηλά και ετοιμάστηκε. Αν τον περάσει, σπάει για δεύτερα φορά, μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας, το πανελλήνιο ρεκόρ. Πήρε φόρα και από μικρό πουλί που έως τώρα αισθανόταν, ένας αετός έγινε. Έγινε σταυραετός, συνηθισμένος τόσα χρόνια να σκίζει τους αιθέρες και τίποτα να μην τον σταματάει, αφήνοντας τον πήχη ακούνητο στη θέση του. Ακούνητο στη θέση του δεν έμεινε όμως το στάδιο, μα ούτε και το πανελλήνιο ρεκόρ. Το έσπασε και μαζί με τον προηγούμενο συναθλητή του προκρίθηκαν, αφού ο τελευταίος δεν κατάφερε να προκριθεί, μη μπορώντας να περάσει τον πήχη. Αλλά, ούτε και ο άλλος αθλητής μπόρεσε να σπάσει εκ νέου το ρεκόρ, που ο Μένιος του κατέρριψε.

Τελείωσε και το αγώνισμα αυτό με τον φανταστικό αυτούτο τρόπο και το ακόντιο σε λίγο θα κάνει την έναρξή του, με πέντε αθλητές να συναγωνίζονται. Ύστερα από αρκετής ώρας μονομαχία, ο Νικήτας κι ένας άλλος αθλητής, απ' τον Αϊ-Γιάννη της Σπάρτης, ο Δημήτρης Κατσίκτης, προκρίθηκαν.

Πέντε παιδιά με καλογυμνασμένα σώματα είναι έτοιμα να αγωνιστούν στο επί κοντώ, και ο Αρρίκος μεταξύ τους. Απ' τα μεγάφωνα ακούγεται μια φωνή,

που καλεί τον κόσμο ν' ακούσει σημαντικά γεγονότα από το χώρο του αθλητισμού, που σήμερα έγιναν κατά τους αγώνες για την ανάδειξη των καλύτερων αθλητών, που θα προκριθούν για να λάβουν μέρος στους Ολυμπιακούς και οι οποίοι θα γίνουν στη χώρα μας.

«Σήμερα, κατερρίφθησαν», ακούγεται να λει ο εκφωνητής, «τέσσερα ρεκόρ πανελλήνια».

Βουβάθηκε το στάδιο, για να ακούσει ο κόσμος, ποια ήταν τα αθλήματα αυτά, γιατί κι εκεί μπροστά τους είχε καταρριφθεί λίγο πριν και το ρεκόρ του ύψους για τους άνδρες.

«Απλούν, τριπλούν, ταχύτητας των εξήντα μέτρων, όλα γυναικών, και ύψος ανδρών, κατερρίφθησαν από τους νέους, χαράζοντας πορεία για το βάθρο του καινούργιου σταδίου», ήταν τα λόγια του εκφωνητή που ακούστηκαν.

Μα πριν προλάβουν να κοπάσουν τα χειροκροτήματα, η ίδια φωνή συνεχίζει:

«Μόλις τώρα με ειδοποιούν, φίλες και φίλοι, ότι πριν από λίγο ένα άλλο πανελλήνιο ρεκόρ έγινε στη Θεσσαλονίκη, στο επί κοντώ. Το προηγούμενο αποτελεί παρελθόν, αφού ένας μαθητής λυκείου κατάφερε να το καταρρίψει».

Ξανά χειροκροτήματα και τώρα ο αγώνας για το επί κοντώ στη Καλαμάτα αρχίζει. Χιλιάδες σκέψεις περνούν από το μυαλό των παιδιών, που είναι έτοιμα να αγωνιστούν. Ο Αρρίκος, Ολύμπιος περιμένει.

Μπήκανε για τα καλά στον αγώνα και πέρασε αρκετή ώρα ωσότου αποχωρήσουν οι δύο και μείνουν οι τρεις, που ένας από αυτούς σε κάποια στιγμή κι

εκείνος θ' αποχωρήσει. Ο Αρρίκος είναι ανάμεσά τους και αυτός, αφού κατάφερε να περάσει όλες τις φορές το όργανο. Σαν αφηνιασμένα άλογα μάχονται για την πρόκριση και οι τρεις τους. Ο κόσμος, που τούτη τη μέρα βρέθηκε σε αυτό εδώ το στάδιο, για να ξεχάσει αυτό το θέαμα που σήμερα βλέπει μπροστά του, πρέπει να περάσει μεγάλο χρονικό διάστημα. Μα αυτό που βλέπει ετούτη την ώρα, σίγουρα θα διερωτάται αν είναι ένα όνειρο, ή το ζει στην πραγματικότητα. Κάτω από τον ξέφρενο αυτόν συναγωνισμό, έφτασαν να ετοιμάζονται για ένα καινούργιο πανελλήνιο ρεκόρ. Ο πήχης έναν πόντο ακόμα πιο ψηλά και το πρώτο παλικάρι με ένα στυλ που φανερώνει πως μέσα του έχει εγκατασταθεί ένας αίλουρος, παίρνει φόρα και απογειώνεται. Οι αναπνοές του κόσμου δεν λειτουργούν για λίγο, για να ανασάνουν οι άνθρωποι μια και καλή, όταν το παιδί της Πελοποννήσου έστειλε ένα μήνυμα στους αρχαίους προγόνους του.

«Θα σας συναντήσω ξανά στους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας, εκεί θα σας ξαναδώ», τους παράγγειλε, όταν ο πήχης ούτε που κουνήθηκε από τη θέση του.

Ο δεύτερος αθλητής δεν κατάφερε να περάσει τον πήχη και τον έριξε. Ήρθε και η σειρά του Αρρίκου.

Το κοντάρι θέρμη το έχει πιάσει με τον τρόπο που το κοιτάζει, ρίγη αισθάνεται στα χέρια του. Ο πήχης, ζαλισμένος από το ύψος, παρακαλεί να βρεθεί κάποια στιγμή στην αποθήκη κι αυτός για ξεκούραση.

Ο Αρρίκος κάνει το σταυρό του. Γυρνά προς το μέρος των δικών του, κοιτάζει τον Σωτήρο, φέρνει μια

δυο μοίρες πιο δεξιά το κεφάλι του και στο πρόσωπο του δασκάλου του καρφώνονται οι κόρες των ματιών του. Έχει εισπράξει και από τους δύο τους την τρομακτική εκείνη δύναμη, που ακριβώς τη στιγμή αυτή, του χρειάζεται. Σαν σίφουνας φεύγει από την θέση του και σε δευτερόλεπτα, το τρομαγμένο κοντάρι καρφώνεται στη γη, παίρνει το σχήμα στεφάνης, μα φοβούμενο μην ξεχαστεί και προδώσει τον άνθρωπο που το τίμησε και θα το τιμάει, σαν να το έσπρωξε μια ισχυρή δόση εκρηκτικού, εκτινάχθηκε στον αέρα. Τεντώθηκε όσο μπορούσε και στην άνω άκρη του δέχτηκε μια πίεση. Ήταν το βάρος του σώματος του Αρρίκου. Άντεξε όμως. Καθόλου δε λύγισε.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ο ξανθομάλλης νεαρός από την Αρκαδία, μια δυνατή κραυγή από το στόμα του έβγαλε. «Μη με προδώσεις», ακούστηκε να λει.

Έχουν καρδιοχτυπήσει ξανά άνθρωποι για τον Αρρίκο. Έχει δοκιμάσει πάλι την αντοχή ανθρώπων καρδιών ο μικρός αυτός διάβολος. Τώρα, το επαναλαμβάνει. Μόνον που τούτη τη φορά δεν βρίσκεται στο χωριό του. Πάγωσαν οι άνθρωποι μπρος στο θέαμα που έβλεπαν. Κοντάρι και αθλητής ισορροπούν στην ίδια ευθεία.

Μα τι περιμένει εκεί πάνω αυτό το αερικό; Τόσες προσπάθειες σήμερα, ακόμη δεν κουράστηκε; Ή μήπως νόμισε, ότι πρέπει κάποιος να του δώσει την εντολή, να πάψει να ταλαιπωρεί τα όργανα; Ποιος του είπε ότι μπορεί να κάθεται εκεί πάνω μ' αυτόν τον ακροβατικό και επικίνδυνο τρόπο; Μήπως δεν γνωρίζει καλά το αγώνισμα; Όχι, όχι. Δεν

περιμένει την εντολή κάποιου για να πέσει, αλλά και το αγώνισμα άριστα το κατέχει.

Το κοντάρι είναι επιτέλους λεύτερο και γέρνει σιγά-σιγά προς τα πίσω. Ένα σώμα, από την άλλη πλευρά του πήχη, έχει αποφασίσει να κατεβεί κι αυτό. Σαν ξετυλιγμένο χαρτομάντιλο από πολυκατοικία σε γκαζόν κατεβαίνει και βρίσκεται επιτέλους στο στρώμα.

Σηκώθηκε γρήγορα ο Αρρίκος από το στρώμα και έτρεξε, έπιασε το κοντάρι στα χέρια του και το φίλησε.

Έγιναν όλες οι προσπάθειες και ο Αρρίκος με το άλλο παλικάρι προκρίθηκαν. Ο τρίτος αποχώρησε. Οι δυο τους έχουν μοιραστεί το καινούργιο ρεκόρ και τώρα ετοιμάζονται για το ποιος από τους δύο θα το καταρρίψει εκ νέου. Με έναν πόντο ψηλότερα ο πήχης, και οι δύο συναγωνιστές σαν εξαγριωμένα λιοντάρια μάχονται. Ύστερα από αρκετής ώρας προσπάθεια και αφού το κατέρριψαν άλλες τέσσερις φορές, ο δαιμονισμένος σήμερα Αρρίκος κατάφερε και έκανε δικό του το ρεκόρ, αφού στην τελευταία προσπάθεια το άλλο παλικάρι απέτυχε.

Γύρισαν τροπαιοφόροι στην Τρίπολη και συνέχισαν τα μαθήματα και τις προπονήσεις τους.

Είπατε τίποτα εσείς κύριοι, που ντοπάρετε τους ανθρώπους με τις ουσίες; Είπατε τίποτα εσείς, που τις ψάχνετε; Εσείς αρμόδιοι φορείς, τι έχετε να πείτε; Αν δεν καταλάβατε ακόμη, πώς παράγονται οι απαραίτητες ουσίες από μόνες τους στον ανθρώπινο οργανισμό, ακούστε πως. Με τη σκέψη και μόνο. Με τη σκέψη, ο εγκέφαλος δίνει εντολή και το σώμα

παράγει ό,τι το μυαλό του ζητήσει. Βγάλτε απ' τα Πανεπιστήμια ειδικούς επιστήμονες και στείλτε τους στα σχολεία και σε άλλα σημεία της χώρας μας, να παίζουν ποδόσφαιρο, μπάσκει και ό,τι άλλο με τα παιδιά. Αυτοί μπορούν να διδάξουν το σωστό τρόπο σκέψης και την φοβερή δύναμη του νου τους, να την κάνουνε πράξη. Θυμηθείτε τον δάσκαλο του Αρρίκου, μιμηθείτε τον αδελφό του, που χωρίς απαγορευμένες ουσίες παράγουν πράγματα με ουσία.

Οι τρεις φίλοι, Αρρίκος, Νικήτας και Μένιος, εκτός από τα αθλήματα του στίβου, ασχολούνται και με την ορειβασία. Ο Αρρίκος, λίγο πιο παλιός στο σπορ αυτό από τους άλλους συγκατοίκους του, με ένα μυαλό να βρίσκεται σε αδιάκοπη λειτουργία, φυσικό είναι να ξεχωρίζει. Είναι ο αρχηγός της παρέας και τα άλλα παιδιά, του δείχνουν το θαυμασμό τους. Το μεγάλο πάθος που τον διακατέχει για την Ιατρική και ο τρόπος που τους μιλάει, τους κάνει να ρέπουν και τούτοι προς αυτήν. Είναι άριστος μεταδότης των γνώσεων και με την ξεχωριστή μέθοδό του τους ενθουσιάζει.

Πολλές φορές, χάνονται σε απάτητα, άγρια μέρη, τα περισσότερα των οποίων είναι στη Λακωνία, στο αγέρωχο βουνό «Ταϋγетος». Μαζί με άλλους φίλους τους, έχουν κινδυνέψει στις απότομες, χιονισμένες περιοχές του, μα αυτοί δύσκολα τιθασεύονται. Βγαίνοντας ο Μάρτης, βρίσκονται σε ένα δύσβατο μέρος και παρ' ολίγο να μην ξαναγυρίσουν, αν μια σπηλιά δεν βρισκόταν για να μείνουν εκεί, όταν ένας χιονιάς ξέσπασε κι έχασαν τον προσανατολισμό τους και δεν μπορούσαν να φτάσουν στο μέρος που είχαν συμφωνήσει για να συναντηθούν με την παρέα τους. Όπως πάντα

αχώριστοι και οι τρεις τους, έτσι και τώρα μαζί, περιμένουν τον καιρό να τους επιτρέψει την επιστροφή τους. Οι άλλοι φίλοι τους κατάφεραν και γύρισαν πίσω. Ο καιρός, αντί να καλυτερέψει, χειρότερος και με πιο άγριες διαθέσεις, καθώς εβράδιαζε. Ασταμάτητα το χιόνι πέφτει και η σπηλιά, μάνα, αδελφή και αγαπημένη, τους προστατεύει στη ζεστή αγκαλιά της.

Ακριβώς απέναντι απ' το άνοιγμά της, ένα φως φτάνει στα μάτια τους, καθώς πέφτει το μαύρο σκοτάδι επάνω στο κατάλευκο από το χιόνι βουνό. Έχει κοπάσει η χιονοθύελλα και το θέαμα είναι φανταστικό. Ένας φοβερός συνδυασμός άγριας, λευκής και μαύρης ερημιάς, με ένα φως ακριβώς απέναντί τους, στο άλλο κοντινό σκέλος του βουνού, τους απομακρύνει από τη σκέψη του κινδύνου και τους ευφραίνει τις ψυχές. Αν δεν υπήρχε η αγωνία των δικών τους, που βεβαίως και συμμερίζονταν, ίσως και να ήθελαν να μείνουν για πολύ καιρό εκεί, ξεχνώντας τροφή και νερό, αφού ένα τέτοιο σπάνιο θέαμα με τίποτα δεν θα αντάλλασσαν.

Κάποιο μοναστήρι, σκέφτηκαν, θα είναι, κάποιος θα βρίσκεται εκεί.

Βγήκε έξω από τη σπηλιά ο Αρρίκος και με δυνατή φωνή, αρχίζει να φωνάζει ρυθμικά, μήπως και τον ακούσει ο άνθρωπος που βρισκόταν απέναντι. Μια δυνατή φωνή σε λίγο έφτασε στα αυτιά του που τον ρώτησε:

«Ορειβάτης είσαι;»

«Ναι», απάντησε ο Αρρίκος. «Εσείς;»

«Καλόγερος, μη φοβάσαι. Έχω επικοινωνία με το άλλο μοναστήρι, που εκεί υπάρχει τηλέφωνο. Θα ειδοποιήσω τους δικούς σου, μη στενοχωριέσαι».

Δεν πέρασε και πολλή ώρα και ένα φως αλλιώτικο ειούτη τη φορά, έκανε τη παρουσία του στο βάθος της ατέλειωτης σπηλιάς, δημιουργώντας ένα υπερθέαμα, που δεν θα σβήσει από τις μνήμες των παιδιών, όσα χρόνια κι αν περάσουν. Ένα φως στα χέρια ενός ρασοφόρου άντρα, φωτίζει το τούνελ και στέλνει στα μάτια των τριών αγοριών σπάνιες εικόνες. Ζώα, πουλιά, δέντρα, θάλασσες, ήλιοι που βασιλεύουν, μα και ολοστρόγγυλα ή όχι φεγγάρια, ζωγραφισμένα στους τοίχους της σήραγγας, καθηλώνουν τους νέους, που με ενθουσιασμό μα και δέος κοιτάζουν.

Ένας σκύλος, κουνώντας φιλικά την ουρά του, δείχνοντας τις καλές διαθέσεις του, προπομπός του αφεντικού του, τους πλησιάζει. Κάθεται μπροστά τους και με τον τρόπο της ομοταξίας του, τους μεταδίδει τον χαιρετισμό του. Ένα χαμογελαστό, γεμάτο αγάπη πρόσωπο, τους χαιρετά:

«Γειά σας, λεβέντες μου».

Τους απλώνει το χέρι και μια ευοσμία φτάνει στα ρουθούνια τους. Μια σπάνια ευωδία, που μαρτυρεί την παρουσία των αρωματικών φυτών του βουνού. Ο καλοσυνάτος καλόγερος τους ρώτησε πώς βρέθηκαν εκεί και ακουμπώντας το χέρι του πάνω στον ώμο του Αρρίκου, τους διαβεβαίωσε πως δεν είχαν τίποτε να φοβηθούν, αφού και οι δικοί τους θα μάθαιναν πού βρίσκονται, αλλά και αυτοί θα είχαν κοντά τους εκείνον.

«Ελάτε μαζί μου», τους λει ο λεβεντόκορμος και με μελιστάλακτη φωνή καλόγερος.

Μπροστά ο ικνηλάτης σκύλος και πίσω του όλοι, τον ακολουθούν. Μια ασύλληπτη για κοινό νου διαδρομή τους συνεπαίρνει. Ο καλόγερος τους εξηγεί το κάθε τι που βλέπουν μπροστά τους και μια σπάνια ψυχική διάθεση διαβάζουν στο πρόσωπό του.

Η ανεπανάληπτη διαδρομή κοντεύει να φτάσει στο τέλος της. Κοντοστεύεται ο καλόγερος. Το ίδιο κάνουν και τα τρία παιδιά. Ο σκύλος προχωράει. Μπρος του όμως, υπάρχει αδιέξοδος. Τα παιδιά απορούν. Ένας γρήγορος βηματισμός του σκύλου κι ένα σαλτάρισμά του και χάνεται από τα μάτια τους. Πλησιάζουν και αυτοί και μια τρύπα μπροστά τους αντικρίζουν. Ο ρασοφόρος άντρας τους εξηγεί, πώς πρέπει να την περάσουν, και αυτός πρώτος κάνει την αρχή. Δύο μικρές εσοχές στον βράχο δέχονται τα πέλματά τους και ανεβαίνουν. Ένας – ένας περνάει την τρύπα και μια εκκλησία τους καλωσόρισε. Γύρω – γύρω, διάφορες αγιογραφίες στις σμιλεμένες πέτρες, τους καθήλωσαν!

Τρία μικρά καντηλάκια που σιγοκαίνε, τους καλοδέχτηκαν.

Σε κάποια στιγμή, ένα τεράστιο μάτι αντιλαμβάνονται να τους χαϊδεύει με το βλέμμα του από πάνω τους. Ήταν το μάτι του Παντοκράτορα. Ζωγραφισμένο πριν από εκατοντάδες χρόνια, με τα καλύτερα υλικά της φύσης. Αναλλοίωτο από το χρόνο, σαν χθεσινό έργο σπουδαίου αγιογράφου, ευσπλαχνικά τους κοιτάζε.

Ένα σπάνιο συναίσθημα αισθάνθηκαν και τα τρία παιδιά κι έκαναν με ευλάβεια το σταυρό τους.

Προχώρησαν λίγο ακόμη κι ένας φωτισμός, διάχυτος, θάμπωσε για λίγο τα μάτια τους, καθώς ο καλόγερος άνοιξε μια ξύλινη, με τον Αϊ-Γιάννη τον Πρόδρομο ζωγραφισμένο απάνω της, πόρτα. Μπήκαν σε μια μικρή αίθουσα. Ήταν το μέρος όπου ο ρασοφόρος, πιστός στο Θεό άνθρωπος, έμενε. Ένα υλικό πάνω σε μια πέτρινη βάση έκαιγε, παράγοντας δυνατό φως και θερμότητα, κάνοντας λαμπερό και ζεστό το πανέμορφο κελί του.

Αριστερά τους, ένα μικρό παράθυρο ήταν εκείνο, από το οποίο, πριν από λίγες ώρες, το σωτήριο φως του κελιού οι τρεις αποκλεισμένοι ορειβάτες αντίκρισαν. Κουβέντιαζαν, ώσπου κάποια στιγμή τα μάτια του Νικήτα έπεσαν πάνω σε κάτι μεγάλα μαύρα βιβλία, σ' ένα ντουλάπι κωνευτό μέσα στον τοίχο. Ρώτησε τον καλόγερο και αυτός του απάντησε, πως εκεί ήταν γραμμένη, κατά την παράδοση πάντα, η ιστορία του βουνού, που, καθώς έλεγε, ήταν το κέντρο ενός μεγάλου πολιτισμού.

Σηκώθηκε επάνω ο καλόγερος και έπιασε ένα από τα βιβλία στα χέρια του, που με δυσκολία άντεξε το βάρος του. Το έδωσε στον Νικήτα και αφού το παιδί το άνοιξε, κατάλαβε πως ήταν φτιαγμένο από κάποιο υλικό, που δύσκολα αλλοιωνόταν με το πέρασμα του χρόνου. Το κοίταξε για λίγο και το έδωσε στον Αρρίκο, που σαν λαθραναγνώστης παρακολουθούσε από δίπλα του. Ο άνθρωπος, που με τη φαντασία του είχε χαράξει τους ωραιότερους δρόμους του μέλλοντος, σαν τη σβούρα έβαλε να δουλέψει το μυαλό του, όταν τα μάτια του έπεσαν επάνω σε σχήματα και παραστάσεις, μα και σε σχέδια, που θύμιζαν ρυμοτόμηση πόλεων και άλλα διάφορα, που ήταν στις σελίδες του πανάρχαιου βιβλίου. Ήταν ο χάρτης του βουνού, που κανένας ως

τώρα, απ' ό,τι είπε ο καλόγερος, δεν ήξερε τι παρίσταναν όλα αυτά τα σχήματα και οι παραστάσεις.

Ο μικρός σε ηλικία, μα μεγάλος σε πνευματική ουσία Αρρίκος, ανήσυχος, θέλει να δει όλα τα βιβλία και με τρόπο, που είναι αδύνατον να του το αρνηθεί ο καλόγερος, ζητάει την άδειά του και σε λίγο, το δεύτερο βρίσκεται στα χέρια του και τα μάτια του ανιχνεύουν μια - μια τις σελίδες του.

Μια σκέψη του τώρα, τον κάνει να κατευθυνθεί στο μικρό παράθυρο, να βάλει τις παλάμες του δεξιά και αριστερά των κροτάφων του και να αγναντέψει τον καιρό. Αν τον ρωτούσαν, τι θα ευχόταν εκείνη την ώρα, η απάντησή του θα ήταν μία και μοναδική.

Αποκλεισμός από την κακοκαιρία, όσο το δυνατόν περισσότερες ημέρες, εκεί επάνω στο βουνό, στο θησαυροφυλάκιο της μεγάλης αξίας βιβλίων, μοναστήρι.

Χάθηκαν τα πάντα από το μυαλό του. Τίποτα δεν έχει μέσα στον νου του ετούτη τη στιγμή, εκτός από το περιεχόμενο των ασήκωτων από τα βάρος και αμύθητη αξία αυτών των βιβλίων, που έως τώρα μπόρεσε να δει. Μα πότε θα προλάβει να δει τις σελίδες όλων αυτών των ανυπολόγιστης σπουδαιότητας και αγνώστων υλικών κατασκευής τόμων; Ένας ολόκληρος κόσμος μέσα τους, ολόκληρη επιστήμη της εποχής εκείνης, όλα σε γράμματα άγνωστα, που ούτε καν μοιάζουν με τις γραφές που έως σήμερα ο Αρρίκος γνωρίζει.

Μα ο άνθρωπος ο οποίος τα τοποθέτησε εκεί, δείχνει την υπερανεπτυγμένη νοημοσύνη του, που ο Αρρίκος αμέσως αντιλαμβάνεται. Ο πνευματικός

κόσμος του ρέκορντμαν Αρρίκου βρίσκεται σε υψηλά επίπεδα. Ο Αρρίκος δεν είναι καλόγερος, ο Αρρίκος δεν είναι κοινός νους. Η υπερφυσική για την ηλικία του πνευματική αίγλη, απόψε τον στέλνει στην αρχή μιας νέας πορείας της ανθρωπότητας, για ένα καινούργιο και πολύ διαφορετικό, μα προς το καλύτερο, αύριο.

Ο πνευματώδης εκείνος, που μέσα στα συγγράμματα του εναποθήκευσε την ύλη, ήταν σοφός. Και αποδεικνύεται αυτό από έναν και μοναδικό λόγο. Για να διαιωνιστεί αυτή η τρομερής τελειότητας επιστημονική κατάρτιση, τα πάντα τα έχει μεν περιγράψει με την τότε γραφή, μα και που εδώ δείχνει την ασύλληπτη πνευματικότητά του, όλα τα έχει απεικονίσει με ακριβέστατα σύμβολα και τέλειες σχηματογραφίες. Για να καταλάβει, όμως, κάποιος τη σημασία τους, πρέπει να διαθέτει και κάποιου υψηλού επιπέδου νοημοσύνη. Ο Αρρίκος την έχει μέσα στο κρανίο του, ο Αρρίκος την κουβαλάει μαζί του.

Άφθονα καρύδια, γνήσιο μέλι και σůκα μπροστά τους, τους περιμένουν να τα δοκιμάσουν. Με τη φυσική γεύση τους και νοστιμάδα, γρήγορα έφτασαν στα αδειανά στομάχια τους και εκεί τώρα θα παραδώσουν τις ουσίες τους.

Ήταν αργά και έπρεπε να κοιμηθούν. Σε ένα διπλανό κελί, τους περίμεναν τρία μικρά κρεβάτια και τα μαλακά στρώματά τους, τους καλοδέχτηκαν. Χώθηκαν μέσα σε αστραφτερά και με αρωματισμένα από αγριολούλουδα ρούχα και το κρύο, ούτε που κατάφερε να τους αγγίξει. Ο ύπνος, λες και παραφύλαγε δίπλα τους, τους άρπαξε γρήγορα μαζί του.

Είναι βαθιά μεσάνυχτα. Ο Αρρίκος ονειρεύεται. Ο ακούραστος νους του κάνει περιπάτους, αφήνοντας μόνο του στο στρώμα το κορμί του.

Το πρωί, μη θέλοντας να τρομάξει με την απουσία του το ξεκούραστο πια σώμα του, επιστρέφει κοντά του.

Ξυπνάει. Το χιόνι έξω πέφτει ασταμάτητα.

Ένα μικρό καμπανάκι τους στέλνει ρυθμικά τη γλύκα του ήχου του στ' αυτιά τους και τους καλημερίζει. Ο καλόγερος, θέλοντας να τους δείξει τις μαγειρικές του ικανότητες, αφού και η ώρα είχε πάρει την ανηφόρα, ετοίμαζε το φαγητό. Μα έως ότου έρθει η ώρα του, τρία ποτήρια απ' το αγνό φρέσκο γάλα μιας ολόμαυρης αγριόγιδας, επάνω στο, με πεντακάθαρο ολόλευκο στρωμένο τραπεζομάντιλο, τραπέζι, τους περιμένουν.

Καλημερίζουν τον άνθρωπο, που γι' αυτούς το φαγητό ετοίμαζε, και κάθονται.

«Ο καλύτερος ύπνος της ζωής μου ήταν αυτός απόψε», είπε ο Νικήτας, κοιτάζοντας τον καλόγερο, που εκείνη την ώρα ένα μικρό κεράκι κρατούσε στα χέρια του και προσπαθούσε να το ανάψει, για να το βάλει σε ένα επίσης μικρό ασημένιο κηροπήγιο, που ήταν επάνω στο τραπέζι.

Βάζοντάς το, όλοι τους σηκώθηκαν όρθιοι, έκαναν το σταυρό τους, είπε μια προσευχή ο καλόγερος και ήπιαν το νόστιμο γάλα.

Ένα πολύ παλιό ραδιόφωνο της Philips μετέδιδε τραγούδια και σε κάποια στιγμή το σήμα των ειδήσεων έφτασε στα τύμπανά τους. «Συνεχίζεται η κακοκαιρία σ' όλη τη χώρα», ήταν τα πρώτα λόγια

του εκφωνητή, που με το άκουσμά τους μια ευφορία παρήγαγαν στην ψυχή του Αρρίκου. Όσο πιο πολύ έμεναν εκεί, τόσο πιο πολλά θα μάθαινε από τα απείρου αξίας παμπάλαια συγγράμματα.

Συνέχιζαν να ακούνε τις ειδήσεις, όπου σε κάποια στιγμή, μα το γαύγισμα του σκύλου έκανε τον ιερομόναχο να χαμηλώσει τον τόνο της φωνής του ραδιοφώνου και να στρέψει την προσοχή του προς το μέρος του άλλου μοναστηριού, που απέναντι, στο μεγαλύτερο πόδι του βουνού, βρισκόταν.

Με το γαύγισμα του σκύλου, ο καλόγερος καταλάβαινε πως κάποιος κάτι θα ήθελε. Μια γυναικεία φωνή ακούστηκε να του φωνάζει, συνοδεύοντας με ένα -η- ακόμα παρατεταμένο, για να φτάσει πιο γρήγορα στ' αυτιά του καλόγερου το σπαρτιάτικο όνομά του.

«Παπά-Μενέλληη!», φώναξε μια καλόγρια από το άλλο μοναστήρι.

Βγήκε ο παπά-Μενέλης έξω και της αποκρίθηκε.

«Για τα παιδιά ρωτάνε οι δικοί τους στο τηλέφωνο», ξαναείπε η καλόγρια.

«Πες τους, να μην ανησυχούν», της λει ο καλόγερος. «Εδώ τα έχω και είμαστε όλοι καλά. Να μην ανησυχούν. Άκουσεεες;»

Μόνο η καλόγρια άκουσε με τέτοια δυνατή φωνή ή και ο μπάρμπα-Λιας ο Κατσιχτης εκεί κάτω στον Αϊ-Γιάννη;

Πέντε μέρες πάλευε ο νεαρός Απρίλης με τον αγριεμένο γέρο-Μάρτη, μα στο τέλος υπέκυψε μπρος στην ανοιξιάτικη ευρωστία του ο γέροντας. Οι δέκα

μέρες κοντά, εκεί πάνω στο βουνό, για τα τρία παλικάρια ήταν ένα όμορφο χρονικό διάστημα. Για τον οξυδερκή Αρρίκο ήταν ένα πανεπιστήμιο. Για τον έχοντα την ικανότητα της αντίληψης ανεπτυγμένη, νεαρό, ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε να του τύχει στη ζωή του.

Ένας θησαυρός γνώσεων είχε μεταφερθεί στο σπάνιο μυαλό του από τα μοναδικά ίσως στον κόσμο ευρήματα του μοναστηριού. Δεν πρόλαβε το παιδί να καταλάβει όλα τα νοήματα των παραστάσεων, πρόλαβε όμως να καταλάβει, ότι εκεί μέσα κρύβεται το μέλλον της ανθρωπότητας. Πρόλαβε να γνωρίσει, πως πριν χιλιάδες χρόνια, εκεί επάνω στο βουνό, υπήρχε ένα αλλιώτικο, ένα ασύλληπτο για τα σημερινά δεδομένα κέντρο ιατρικής επιστήμης. Μα δεν είναι εύκολα όλα αυτά τα πράγματα, δεν μπορείς έτσι απλά να δώσεις εξηγήσεις σε όλες αυτές τις απεικονίσεις, σε όλα ετούτα τα σύμβολα. Χρειάζεται χρόνος, χρειάζεται πνεύμα, χρειάζονται και πολλά άλλα ακόμη. Όλα αυτά τα βιβλία αξίζουν όσο και οι ζωές των ανθρώπων επάνω στη γη. Αν πέσουν στα χέρια των αρχαιοκαπήλων, τέλος στα όνειρα, που με ιλιγγιώδη ταχύτητα έπλασε στο νου του ο Αρρίκος.

Δεν ήξερε τι να κάνει. Δεν μπορούσε να καταλήξει σε ένα συμπέρασμα. Αν μιλούσαν τα άλλα παιδιά όταν έφευγαν από εκεί, ποιος ξέρει σε ποιών τα αυτιά θα έφτανε η ύπαρξη εκεί, αυτών των βιβλίων;

«Ο καλόγερος», σκέφτηκε ο λογικός έφηβος, «τόσα χρόνια εκεί, μάλλον θα τα προστατεύει. Μα εάν κάποιος άλλος το μάθει και τα κλέψει, τότε τι γίνεται; Ένας άνθρωπος», διαλογίζεται ο Αρρίκος, «για να γίνει καλόγερος, σίγουρα πιστεύει στο Θεό. Αυτόν

υπηρετεί εκεί στην ερημιά, αυτόν εκεί δοξάζει. Οι φίλοι μου», συλλογίστηκε, «θεοσεβούμενοι και με το παραπάνω. Μόνον από ένα λάθος μπορούν να κάνουν το κακό, μόνον έτσι μπορούν να το διαπράξουν».

Έφυγε από το κελί και με μιας βρέθηκε στην εκκλησία. Έκανε το σταυρό του και ψιθύρισε: «Φώτισέ με, Θεέ μου, να βρω μια λύση, βοηθήσέ με να κάνω κάτι». Σήκωσε το κεφάλι του επάνω και κοίταξε στο θόλο, που το μάτι του Παντοκράτορα βρισκόταν και που με καλοσύνη τον περιέλουζε. Με ένα κεράκι στα χέρια του, βηματίζει προς το μανουάλι, που βρίσκεται στο κέντρο της εκκλησίας. Πριν προλάβει να το ανάψει, μια ιδέα ήρθε στο νου του. «Θα μιλήσω», σκέφτηκε, «για την αξία των βιβλίων στους φίλους μου, θα το πω ακόμη και στον καλόγερο. Θα τους τονίσω το πόσο σημαντικά για την ανθρωπότητα στοιχεία μέσα τους κρύβουν. Θα τους καλέσω εδώ, κάτω απ' το μάτι του Θεού, να μου δώσουν το λόγο τους, πως ποτέ τους δε θα μιλήσουν για αυτά και σε κανέναν. Αυτό θα κάνω!»

Άναψε το κεράκι, έκανε το σταυρό του, κοίταξε ξανά με ευλάβεια το Θεϊκό μάτι και γύρισε στο κελί.

Ο Παπά-Μενέλης κατάλαβε την αμηχανία του Αρρίκου και τον ρώτησε:

«Κάτι σε βασανίζει, κάτι έχεις στο μυαλό σου. Μπορώ να σε βοηθήσω;»

Με καρφωμένα τα μάτια στο πρόσωπο του καλόγερου ο νεαρός άντρας, και με πλήρη σεβασμό και σοβαρότητα, για ένα και πλέον λεπτό, έχει χωθεί μέσα στον κόσμο του ρασοφόρου.

Ο πανέξυπνος Αρρίκος «διαβάζει» τον ιερομόναχο και χιλιάδες σκέψεις περνούν από το φανταστικό μυαλό του. Κοιτάζει τους φίλους του και μ' ένα νεύμα του έρχονται κοντά τους. Όλοι τους στο μέσον του κελιού, κοιτάζονται μεταξύ τους. Με ύφος που φανέρωνε τη σοβαρότητα εκείνης της στιγμής, τους λει: «Πιστεύετε στο Θεό; Είσαστε υμνητές του;».

Πάγωσε ο καλόγερος!

Νικήτας και Μένιος αλληλοκοιτάζονται. Σιγή απ' όλους.

«Αν στο Θεό πιστεύετε, ελάτε μαζί μου», ξαναλέει ο Αρρίκος, σπάζοντας τη σιωπή τους.

Χωρίς άλλη κουβέντα, κατευθύνεται προς την εκκλησία και όλοι τους τον ακολουθούν.

Τέσσερις άνθρωποι κάτω από ένα τεράστιο Θεϊκό μάτι, και οι τρεις να αγωνιούν. Περιμένουν να δουν, τι θα κάνει τώρα ο άνθρωπος, που με ορθωμένο ψηλά το κεφάλι κάτι ψιθυρίζει. Με υψωμένα τα χέρια του, εώρα ακούγεται να λει: «Μεγάλη η χάρη σου, Θεέ μου. Δώσ' μας τη φώτισή σου».

Κατεβάζει κάτω τα χέρια του το παιδί και κοιτάζοντάς τους με αγάπη τους λει: «Μέσα σε αυτό το μοναστήρι που ο Θεός μας έστειλε, κρύβεται το μέλλον της ανθρωπότητας».

Άστραψαν τα μάτια του καλόγερου στο άκουσμα των λέξεων αυτών, σε πλήρη αμηχανία βρισκόταν.

Ο Μένιος παράξενα τον κοίταξε και ο Νικήτας σαν χαμένος καθόταν.

«Μα πριν συνεχίσω, θέλω όλοι, κάτω από το βλέμμα του Μεγαλοδύναμου, να μου δώσετε το λόγο σας. Να μου δώσετε το λόγο σας, πως δεν θα ανοίξετε το στόμα σας και σε κανέναν δεν θα πείτε αυτά, που τώρα αμέσως θα σας αποκαλύψω. Κάτω από το βλέμμα του Θεού, όλοι μας θα ορκιστούμε πως θα τηρήσουμε το λόγο μας και ποτέ δεν θα αθετήσουμε τον όρκο, που τώρα όλοι μαζί θα δώσουμε. Μου τον δίνετε;», ρωτά ο Αρρίκος, μα πριν πάρει μια απάντηση, συνεχίζει: «Εγώ, ορκίζομαι να τον τηρήσω».

«Ορκίζομαι», είπαν και οι τρεις τους, με μια φωνή.

«Ορκίζομαι στο Θεό και στους Αγίους», συμπλήρωσε ο καλόγερος.

«Ακούστε, λοιπόν, και προσέξτε. Μέσα σ' εκείνα τα παμπάλαια βιβλία είναι γραμμένη μια ολόκληρη επιστήμη. Εκεί μέσα, απ' όσα μπόρεσα να καταλάβω, είναι αποθηκευμένη μια επιστήμη, που πριν χιλιάδες χρόνια υπήρχε. Μέσα εκεί υπάρχουν γραμμένα στοιχεία ιατρικής φύσεως, που οι τότε πολιτισμοί χρησιμοποιούσαν. Απ' ό,τι κατάλαβα, υπήρχε πολύ μεγάλος πολιτισμός με πνευματική ανωτερότητα. Εκεί μέσα είναι γραμμένα πράγματα υψίστης σημασίας».

Μόνον τα βλέφαρα κούναγαν κάπου – κάπου, για να υγράνουν τα μάτια τους από το δάκρυ και οι ανάσες τους άτονες και αραιές και αυτές ήταν.

«Σε έναν τόμο είδα ένα χάρτη. Εδώ κάπου κοντά, αν κατάλαβα καλά, υπάρχει μια ολόκληρη πολιτεία. Σε κάποιο σημείο είδα ένα τεράστιο κέντρο, σαν ένα σημερινό νοσοκομείο μου φάνηκε. Αν τα

σύμβολα τα εξήγησα σωστά, έτσι πρέπει να είναι. Εύχομαι να μην κάνω λάθος».

«Μακάρι, παιδί μου», είπε διακόπτοντάς τον ο καλόγερος. «Μακάρι, Θεέ μου, να είναι έτσι», συμπλήρωσε ο ρασοφόρος.

Έκαναν το σχήμα του σταυρού, ενώνοντας τα τέσσερα χέρια τους όλοι, κοίταξαν το Θεϊκό μάτι και ξαναείπαν: «Ορκίζομαι!»

Μπήκαν στο κελί και άρχισαν να κουβεντιάζουν. Ο καλόγερος έπιασε στα χέρια του ένα από τα βιβλία, και ανοίγοντάς το, βρέθηκε μπρος σ' ένα σχήμα. «Τίποτα δε μπορώ να καταλάβω», λει, «τίποτα δεν έρχεται στο μυαλό μου».

Το πήρε ο Αρρίκος και δείχνοντάς το στα άλλα παιδιά, τα ρώτησε: «Μπορείτε να εξηγήσετε, τι εννοεί αυτό εδώ;».

Προσπάθησαν, μα μάταια. Δεν είχαν τα παιδιά το μυαλό του Αρρίκου, δεν τα είχε προικίσει η φύση με τέτοια μεγάλη ικανότητα. Τους εξηγούσε για ώρα τι εννοούσε η παράσταση, και πάλι με δυσκολία κατάλαβαν. Μπορεί να μην αντελήφθησαν αμέσως, τι έδειχνε και τι εννοούσε η εικόνα, κατάλαβε όμως αμέσως ο καλόγερος, τι έδειχνε η ψυχή τους και πώς έβλεπαν το φίλο τους τα δύο παλικάρια.

Ο καλόγερος, μπορεί να μην είχε την ικανότητα, να αντιληφθεί, τι εννοούσαν τα αγνώστου υλικού βιβλία, είχε όμως την ικανότητα, να καταλάβει από τι υλικά ήταν φτιαγμένα τα δύο αγόρια. Και τα υλικά αυτά ήταν αρίστης ποιότητας. Μπορεί να πικράθηκε ο ιερομόναχος, που δεν μπορούσε να καταλάβει τις παραστάσεις των βιβλίων, χάρηκε όμως ο έχων καλή ψυχική σύνθεση

άνθρωπος, για την υπάρχουσα και στα δύο αγόρια, Νικήτα και Μένιο, άριστη ψυχική συγκρότηση.

«Και τώρα, τι κάνουμε;», ρώτησε ο καλόγερος.

«Τώρα, προσέχουμε να μη καθούν τα βιβλία», είπε ο Αρρίκος. «Εδώ μέσα θα μείνουν, έως ότου έρθει η κατάλληλη ώρα να τα χρησιμοποιήσουμε. Η κατάλληλη ώρα δεν είναι ετούτη».

Ένας αποκλεισμός από τα χιόνια ήταν η αιτία, για να αρχίσει να γράφεται από εκείνο το σημείο, μέσα σε αυτό το μικρό και πανέμορφο μοναστήρι του Αϊ-Γιάννη του Προδρόμου, η μελλοντική ιστορία της Ιατρικής επάνω στη γη, επιστήμης. Μέσα σε εκείνον τον Άγιο χώρο, έγινε ο αρραβώνας μεταξύ της κρυμμένης σπίθας ενός αγνώστου αιτίας αφανισμένου πολιτισμού και ενός σύγχρονου υπερανεπτυγμένου μυαλού, και σε λίγο καιρό θα γίνει η στέψη.

Εκεί θα μείνει προς το παρόν ο θησαυρός, εκεί στον Αϊ-Γιάννη, να τον προσέχει.

Οι πόρτες του μοναστηριού για τους τρεις φίλους θα έμεναν πάντα ανοικτές, και χωρίς να υπάρχουν τα χιόνια.

Με συνοδεία τον καλόγερο, έφτασαν στο άλλο μοναστήρι. Τον αποχαιρέτισαν, τον ευχαρίστησαν για ό,τι τους πρόσφερε, δείχνοντας την ευγνωμοσύνη τους, και έφυγαν για τη Σπάρτη.

Φορτωμένος ο ιερομόναχος με τις καλύτερες εντυπώσεις για τους επισκέπτες του, γύρισε πίσω. Από σήμερα, έχει αναλάβει τη φύλαξη του σπουδαίου υλικού, που έως τώρα δεν γνώριζε την

αξία του. Τώρα έχει μια τεράστια ευθύνη για τα σπάνια αυτά αντικείμενα και δε μπορεί να ησυχάσει.

Σκέψεις πολλές περνούσαν από το μυαλό του και τρόπους για την καλύτερη προστασία τους στο νου του επεξεργαζόταν. Ύστερα από πολλούς και διάφορους συλλογισμούς, κατέληξε στη χρυσή λύση και σε λίγες ημέρες τα βιβλία μπήκαν σε σημείο που ήταν πολύ δύσκολο να χαθούν ή να καταστραφούν, και έτσι ο καλόγερος βρήκε την ηρεμία του.

Αργότερα, όταν με τα παιδιά ήρθε σε επικοινωνία, τους έκανε γνωστή τη θέση που υπήρχαν και που λογικό ήταν να τη γνωρίζουν.

Ήσυχος ο παπά-Μενέλης πλέον, βρήκε ξανά το ρυθμό του. Ανήσυχα όμως, τα τρία παιδιά, μα πιο πολύ ο Αρρίκος, που συνεχώς οραματίζεται. Είχε που είχε βάλει ασύλληπτους στόχους για το μέλλον, τώρα ούτε στον ύπνο του δεν αφήνει σε ησυχία το υπερανεπτυγμένο μυαλό του. Για τον Αρρίκο, που τόσα μέσα στο νου του έχει πλάσει, η επίσκεψη στο μοναστήρι ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσε κάποιος να του χαρίσει. Μόνον που αυτός ο κάποιος δεν ήταν ένας θνητός. Για τον Θεοσεβούμενο μικρό μαθητή του Γυμνασίου, αυτός ήταν ο Θεός. Μόνον ο Θεός, σκεπτόταν, ο προσηλωμένος σ' αυτόν άνδρας, μπορούσε να προφυλάξει για τόσες χιλιάδες χρόνια απ' την καταστροφή αυτά τα παμμεγίστης αξίας συγγράμματα.

Όταν μόνος του βρισκόταν και το μυαλό του ήταν σε πλήρη ηρεμία, έναν τέλειο και υγιή κόσμο έφερνε μπροστά του. Όταν όμως, το είχε στο φουλ της παραγωγής, τους τρόπους για την υλοποίηση αυτού του ονείρου επεξεργαζόταν. Είχε πιστέψει

βαθιά στη συνειδησή του, πως στο τέλος κάποιο καλό θα έκανε για τους ανθρώπους.

Έφτασε ο καιρός για τις εξετάσεις, και ούτε που το κατάλαβαν. Με έναν έπαινο στο χέρι, κατεβαίνει τα σκαλιά του Γυμνασίου, και από κάτω ένας άνδρας που ακούει στ' όνομα Σωτήρος, τον περιμένει.

Είναι ο αδελφός του.

Σε λίγο, εμφανίζεται χαρούμενος ο Μένιος και λίγο πιο πίσω ο Νικήτας, με το χαμογελαστό πρόσωπό του, φανερώνει την ικανοποίησή του. Αριστούχοι και αυτοί, μπαίνουν στο αυτοκίνητο του Σωτήρου.

Πριν από λίγο καιρό ήρθαν στην Τρίπολη, φέρνοντας μαζί τους μόνον τη θέληση. Τώρα, γυρνούν στο χωριό αριστούχοι και κορυφαίοι αθλητές, αφού όλοι τους έχουν μαζί τους την πρόκριση για την Ολυμπιάδα, μα και το μεγάλο μυστικό του Ταυγέτου!... Πάρα πολλά σ' ένα τόσο λίγο χρονικό διάστημα και σε τόσο μικρή ηλικία.

Το καλοκαίρι ο δάσκαλός του στο χωριό, έκανε μια γιορτή προς τιμήν τους, δείχνοντάς τους την αμέριστη εκτίμησή του και ικανοποίηση, κάνοντάς τους, για άλλη μια φορά, γνωστό, το πόσο δίπλα τους βρισκόταν.

Όλον τον Ιούλιο, με εντολή των προπονητών, Αρρίκος, Μένιος και Νικήτας έπρεπε να ξεκουραστούν. Ο φιλότιμος, όμως, Αρρίκος, που ποτέ δεν ξechνά να προσεύχεται για τους ανθρώπους που τον βοηθούν, βρίσκεται συνεχώς στην οικοδομή που δουλεύει ο αδελφός του ο Σωτήρος, και που μάταια προσπαθεί να τον πείσει να μείνει στο σπίτι, να ξεκουραστεί, γιατί οι προπονήσεις που θ' άρχιζαν

στις αρχές του Αυγούστου θα ήταν σκληρές. Μπορεί να μην είχε έρθει η ώρα των Ολυμπιακών ακόμη, αλλά υπήρχαν και άλλοι αγώνες.

Η λέξη κούραση δεν ηχεί καλά στα αυτιά του Αρρίκου, και ειδικά σε μια στιγμή που ο αδελφός του καίγεται με την οικοδομή. Η λέξη κούραση είναι κάτι, που ο μικρός έχει αποβάλλει μια για πάντα από το σώμα του. Η μικρή αυτή ύπαρξη επάνω στη γη πιστεύει, ότι ο άνθρωπος μπορεί να διώξει όλα τα κακά στοιχεία από κοντά του και να τα αντικαταστήσει με άλλα, πιο χρήσιμα και εποικοδομητικά.

Βάζει τον εαυτό του σε δοκιμασίες και ο στόχος του είναι, να μπορέσει μια μέρα να καταφέρει το πιο απίθανο πράγμα σε έναν οργανισμό. Αυτό το εκλεκτό όν, που βρίσκεται μεταξύ των ανθρώπων, ένα πράγμα μονάχα δεν μπορεί να καταλάβει. Δεν μπορεί να αντιληφθεί την πνευματική ανωτερότητά του και νομίζει, ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ικανοί, να σκεφθούν όπως σκέφτεται κι αυτός.

Εκείνο το καλοκαίρι, στο χωριό του είχε έρθει ένας Ελληνο-Αμερικανός για διακοπές, σε ένα συγγενή του που έμενε εκεί. Ο άνθρωπος εκείνος ήταν γιατρός καθηγητής σε ένα Πανεπιστήμιο της Βοστώνης.

Το σπίτι που έμενε ήταν δίπλα απ' την οικοδομή που δούλευε ο Αρρίκος με τον αδελφό του. Ένα πρωινό, καθώς βρισκόταν ο γιατρός στον κήπο κι απολάμβανε την ομορφιά του, έναν έντονο πόνο ένοιωσε στο αριστερό του πόδι, και που σε λίγο ένα οίδημα έκανε την εμφάνισή του.

Κατάλαβε ο γιατρός, πως κάποιο φίδι τον είχε δαγκώσει και αμέσως φώναξε τον ξάδελφό του:

«Κάποιο φίδι με τσίμπησε», του λει και τελειώνοντας τη φράση του, τα μάτια έπεσαν πάνω σε μια οχιά, που σερνόταν προς τον μισογκρεμισμένο μαντρότοιχο, που ήταν στην άκρη του κήπου.

Έκανε να βγει από τον κήπο ο γιατρός, μα πριν προλάβει να φτάσει στην μικρή ξύλινη πόρτα του, έχασε τις αισθήσεις του και σωριάστηκε στο χώμα.

«Βοήθεια», φώναξε ο ξάδελφός του, καθώς αντίκρισε το θέαμα.

Σε λίγο, πάνω από το γιατρό ήταν μαζεμένα πέντε – έξι άτομα πανικόβλητα, που δεν ήξεραν τι να του κάνουν.

Μια θεόρατη σκαλωσιά, που επάνω βρισκόταν ο Αρρίκος, και που με ένα καλέμι και ένα σφυρί τρύπαγε τον τοίχο, λες και γινόταν μεγάλος σεισμός κουνιόταν, καθώς ο μικρός μάστορας την εγκατέλειπε. Έτριζε, λες και την κούναγε κάποια αόρατη δύναμη, που ήθελε να την ξαποστείλει απ' την θέση της.

Σαν κυνηγημένο ελάφι έτρεξε και πηδώντας μια μάντρα πάνω από τρία μέτρα, για να μην κάνει το γύρο του σπιτιού και χάσει χρόνο, βρέθηκε πάνω απ' τον άτυχο επιστήμονα.

«Ένα φίδι τον δάγκωσε στο πόδι», είπαν, καθώς ο Αρρίκος είχε πέσει επάνω του και προσπαθούσε να τον συνεφέρει.

Εδώ, ετούτη ακριβώς τη στιγμή, ο νευρώδης αστέρας του επί κοντώ, θα δείξει την κλάση του σε μικρούς και μεγάλους, που τώρα είναι πάνω από

δέκα πέντε άτομα γύρω του και με κομμένη την ανάσα παρακολουθούν. Τώρα, θα φανούν τα προσόντα του, όχι στο άθλημα που όλοι τους γνώριζαν, αλλά σε κάτι άλλο, που αμέσως θα τους κάνει γνωστό.

Επιστρατεύοντας τη δύναμη της ψυχής του και την ψυχραιμία που τον διακατέχει, και που σε μεγάλο βαθμό κυριαρχείται από αυτά, μετέτρεψε ένα σοβαρό περιστατικό, που θα έστελνε στον άλλο κόσμο έναν μεγάλο επιστήμονα, σε ένα απλό, δυσάρεστο ατύχημα.

Ο μικρός αυτός σε ηλικία άνδρας, που μόνο το επίθετο «μικρός» δεν του ταιριάζει, με αστραπιαίες κινήσεις και αλάνθαστο συντονισμό, συνέφερε το γιατρό, που είχε χάσει τις αισθήσεις του, και έστειλε στους φοιτητές του στη Βοστώνη ένα σπουδαίο μήνυμα.

Τους παράγγειλε, πως σε λίγα χρόνια πολλοί από αυτούς θα τον γνωρίσουν. Τους ειδοποίησε, ότι σε μερικά χρόνια δεν θα επισκέπτονται την πατρίδα του μονάχα για την Ακρόπολη και για τα άλλα αξιοθέατα, αλλά για κάτι άλλο, πολύ πιο σπουδαίο και σημαντικό.

Ο δεκατετράχρονος ρωμαλέος νέος, μη ακολουθώντας τη φρόνηση που επιβάλλει, να μην κάνουμε ενέργειες που θυμίζουν πρωταγωνιστές ταινιών περιπέτειας, κατάφερε, απομυζώντας από το πόδι του γιατρού ποσότητα αίματος, να στείλει το δηλητήριο στο χώμα και τον άνθρωπο στο κρεβάτι του νοσοκομείου, και όχι στον άλλο κόσμο που ήθελε το φαρμακερό εκείνο ερπετό.

Όταν ο καθηγητής γιατρός συνήλθε για τα καλά και έφυγε από το νοσοκομείο, αφού πρώτα ευχαρίστησε και συγχάρηκε τον Αρρίκο, τον ρώτησε, τι δώρο ήθελε να του κάνει, αφού αυτός ήταν ο άνθρωπος που του έσωσε τη ζωή και χάριν σε αυτού, τις με κινδύνους για τη δική του ζωή ενέργειες, θα γυρίσει στην Αμερική, κοντά στην οικογένεια και τους φοιτητές του.

Ο με υψηλό δείκτη ταπεινοφροσύνης Αρρίκος, χωρίς καν να σκεφθεί, απάντησε:

«Έκανα το καθήκον μου και τίποτα περισσότερο, έπραξα αυτό που η κοσμοθεωρία μου με πρόσταξε. Η τοποθέτησή μου σε ένα σημείο της μνήμης σας θα ήταν το ακριβότερο δώρο, θα ήταν ό,τι το καλύτερο για μένα».

Γοητευμένος ο καθηγητής από τα λόγια του μικρού σωτήρα του, του έσφιξε το χέρι και του ξαναείπε:

«Για πάντα εκεί θα βρίσκεσαι...»

Κάτι άλλο πήγε να προσθέσει ο γιατρός, αλλά ένα δάκρυ που έτρεξε στο μάγουλό του, ήταν μία εικόνα που έκρυβε εκατοντάδες λέξεις ακόμα.

Όταν κατάφερε να βρει τη μιλιά του, ο ευαίσθητος διανοούμενος είπε στον Αρρίκο, ότι θα ήταν μεγάλη του χαρά, αν μια μέρα τον είχε και φοιτητή του.

«Θα χαιρόμουν πολύ, αν μπορούσα να φτάσω έως εκεί», ήταν η απάντηση.

Τελείωσε αισίως η περιπέτεια του καθηγητή, έφτασε στην αρχή τους τέλους του και το καλοκαίρι. Σε λίγες μέρες, οι αίθουσες των σχολείων, γεμάτες αγωνία και αναπολώντας, τις περασμένες σχολικές περιόδους, είναι έτοιμες να τους καλωσορίσουν. Τους καρτερούν, όπως οι φωλιές των χελιδονιών τα ξενιτεμένα χελιδόνια, τους περιμένουν, όπως οι βοσκοί προσμένουν να έρθει η Άνοιξη.

Ήλθε η πολυπόθητη μέρα και τα παιδιά γεμίζουν τις αίθουσες. Γεμίζει, όμως, και του Αρρίκου η ψυχή με δύναμη και περισσότερη θέληση για μάθηση, αφού ένας καθηγητής, μιλώντας σε όλους τους μαθητές και καθηγητές του σχολείου τους, έκανε γνωστή την πράξη του, να σώσει το γιατρό, που με ένα παρατεταμένο χειροκρότημα όλοι τους τον τίμησαν. Τον τίμησαν και συνάμα του δημιούργησαν τις προϋποθέσεις εκείνες για ακόμη περισσότερη δράση, για αξιοθαύμαστες πράξεις που στέλνουν στην κορυφή της πυραμίδας τις αξίες των ανθρώπων επάνω στη γη.

Είχαν περάσει ακριβώς πέντε μήνες από τότε, όταν ο ταχυδρόμος χτύπησε την πόρτα του σπιτιού του Αρρίκου στο χωριό, και έκανε γνωστό στη μητέρα του, πως έξι μεγάλα δέματα είχαν σταλεί για αυτούς από την Αμερική και έπρεπε να τα παραλάβουν από το ταχυδρομείο της Τρίπολης.

Απόρησαν όλοι τους, καθώς τους το είπε η κυρά-Σταμάτα, η μητέρα του Αρρίκου.

«Δέματα από την Αμερική;» συλλογίστηκε ο Σωτήρος. «Ποιος να τα έστειλε;»

Πήρε το αυτοκίνητο και κατευθείαν στο ταχυδρομείο.

Τα έξι μεγάλα δέματα είχαν αποστολέα τον Βασίλη Παπαδόπουλο, τον καθηγητή γιατρό που ο Αρρίκος του έσωσε τη ζωή. Ήταν εγκυκλοπαιδείες ιατρικές για τον μικρό σωτήρα του, που ο μεγάλος γιατρός, αντιλαμβανόμενος το οξυδερκές πνεύμα του, θέλησε να «μπάσει» πιο γρήγορα στους κόλπους της επιστήμης.

Άστραψαν τα μάτια του Αρρίκου από χαρά, όταν είδε μπροστά του τα βιβλία, που ο αδελφός του ο Σωτήρος του μετέφερε στο σπίτι. Θαμπώθηκε από την άριστη ποιότητά τους, μα δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί από τον ενθουσιασμό του, καθώς κατάλαβε πως ήταν και από τις πιο σύγχρονες εγκυκλοπαιδείες και αναφώνησε:

«Όλος ο κόσμος είναι με το μέρος μου, όλοι είναι μαζί μου, δεν έχω το δικαίωμα να τους προδώσω, θ' αγωνιστώ στη ζωή μου για τους ανθρώπους».

Η ενέργεια του γιατρού ήταν μια πράξη, που του έδωσε άλλη μια ώθηση προς την ευόδωση των στόχων του, άλλο ένα μεγάλο ατού για την επιτυχία.

Χώθηκε μέσα στις σελίδες, που η ύλη ήταν γραμμένη σε δύο γλώσσες, Ελληνικά κι Εγγλέζικα.

Εκεί μέσα ανάλωσε ώρες, μέρες, εβδομάδες, μήνες, χρόνια. Από εκεί πήρε γνώσεις, που θα τις ζήλευαν πολλοί άνθρωποι που είχαν σχέση με το επάγγελμα. Οι εγκυκλοπαιδείες αυτές δεν ήταν από τις απλές εγκυκλοπαιδείες που κυκλοφορούν, ούτε σαν αυτή που πριν από καιρό του χάρισε ο φιλότιμος καφετζής και είχε στα χέρια του. Με αυτές διδάσκονται οι φοιτητές στα Πανεπιστήμια, με αυτές οι επιστήμονες ανανεώνουν τις γνώσεις τους. Η

διακεκριμένη αυτή ύπαρξη για τις διανοητικές εκδηλώσεις, που ακούει στο όνομα Αρρίκος, δεν δυσκολεύεται να αφομοιώσει την ύλη τους.

Το δεύτερο έτος ήταν ένα χρονικό διάστημα, που άφησε καλές αναμνήσεις στις μνήμες του Αρρίκου, του Μένιου και του Νικήτα. Άριστοι στο σχολείο, με πράξεις και συμπεριφορά, που όλοι οι καθηγητές είχαν και από έναν καλό λόγο γι' αυτούς να πούνε.

Οι προπονήσεις καθημερινές και με προσπάθειες για το καλύτερο.

Το καλοκαίρι, ο γιατρός που χάρισε τις εγκυκλοπαιδίες στον Αρρίκο ήταν ξανά στην Ελλάδα. Όρες ατέλειωτες συζητούσαν οι δυό τους και ο σπουδαίος άνθρωπος και επιστήμων, Βασίλης Παπαδόπουλος, είχε καταλάβει ακόμη περισσότερο τις πνευματικές ικανότητες του Αρρίκου.

Ένα βράδυ, καθώς συζητούσαν με τον Σωτήρο, του λει ο γιατρός:

«Το παιδί αυτό διαθέτει το φωτεινότερο ίσως μυαλό της εποχής μας. Είναι μια σπάνια στον καιρό μας υπόσταση, είναι ένα πνεύμα σταλμένο από τον Θεό. Αυτό το παιδί, να μου το θυμηθείς, είναι το μέλλον της ιατρικής επιστήμης, οφείλουμε όλοι μας να το βοηθήσουμε, είναι υποχρέωσή μας».

Τους πρότεινε να τον πάρει μαζί του στην Αμερική, όταν τελειώσει το Λύκειο, αλλά ο Αρρίκος, έχοντας καταστρώσει τα σχέδιά του, δεν δέχθηκε και αφού ευχαρίστησε τον καθηγητή γιατρό για την προσφορά του, του είπε:

«Η χώρα μας, η πατρίδα του θεμελιωτή της ιατρικής επιστήμης, Ιπποκράτη, μια μέρα θα γίνει το κέντρο, όπου απ' όλα τα σημεία της γης θα έρχονται οι ασθενείς και θ' αγοράζουν υγεία. Ένα σουπερ-μάρκετ ιατρικών προϊόντων έχω φανταστεί την πατρίδα μας».

Σαν απολιθωμένος ο γιατρός, κοίταζε τον μικρό.

«Ναι, κύριε Παπαδόπουλε», του ξαναλέει ο Αρρίκος. «Η Ελλάδα, σε λίγα χρόνια, θα ρυθμίζει τις τύξεις των λαών επάνω σ' αυτόν τον πλανήτη».

Κάτι πήγε να πει ο γιατρός, μα πριν προλάβει ν' ανοίξει το στόμα του, του ξαναλέει ο Αρρίκος:

«Πριν, όμως, γίνουν όλα αυτά, θα προηγηθεί κάτι άλλο».

Ο γιατρός κατάφερε και πρόφερε τη φράση: «Τι, Αρρίκο μου;»

«Πριν γίνουν όλα αυτά», συνέχισε ο Αρρίκος, «η Ελλάδα θα καταφέρει, να επιτύχει την μόνιμη διεξαγωγή των Ολυμπιακών αγώνων σ' αυτήν. Εδώ θα γίνονται οι αγώνες, γιατί από εδώ ξεκίνησαν».

Σε μεγάλη σκέψη έχει χαθεί ο καθηγητής γιατρός. Τα μάτια του προδίδουν το βάθος της συλλόγισής του.

«Ετούτη η χώρα», συνέχισε ο Αρρίκος, «είτε το θέλουν είτε όχι, θα γίνει το κέντρο ολόκληρου του πλανήτη. Ο καινούργιος Ολυμπιακός Ύμνος, που συνέθεσα πριν από λίγο καιρό, θα ακούγεται ηχηρά, μόνιμα σ' αυτή τη χώρα. Το βάθρο θα στολίζεται σε πάγια βάση από περισσότερους Έλληνες αθλητές και τα στάδια θα σεΐονται και θα δονούνται».

«Το εύχομαι», λει ο γιατρός. «Μα για πες μου, πώς τα εξηγείς όλα αυτά τα πράγματα, Αρρίκο μου;»

«Κύριε Παπαδόπουλε», συνεχίζει ο έχων πάρει φόρα ξανθομάλλης και νευρώδης άνδρας, «το διαισθάνομαι. Έως τώρα, ποτέ δεν έχω κάνει λάθος στις προβλέψεις μου. Έχω φανταστεί και προσεύχομαι στο Θεό γι' αυτό, να με βοηθήσει να βρεθώ κι εγώ στο βάθρο ανεβασμένος και από 'κει να τιμήσω την οικογένειά μου, το χωριό μου, τους φίλους μου, τη μεγάλη σε ιδανικά πατρίδα μας».

«Είναι πολύ μεγάλες οι κουβέντες αυτές», του λει ο γιατρός. «Και οι Ολυμπιακοί Αγώνες στην Ελλάδα και σουπερ-μάρκετ ιατρικών προϊόντων, πάλι στην Ελλάδα; Είναι άπιαστα όνειρα αυτά, Αρρίκο».

«Ναι, ναι, έχετε δίκιο», ξαναλέει το παιδί, «μα να είστε σίγουρος, πως έτσι θα γίνει, και να μου το θυμάστε».

Τον κοίταξε στα μάτια με ικανοποίηση ο γιατρός και του ξαναείπε:

«Ένας τέτοιος νους σαν τον δικό σου, όλα είναι ικανός να τα κάνει, όλα μπορεί να τα καταφέρει. Αυτό που έχω να σου πω εγώ αυτή τη στιγμή είναι, πως σε ό,τι με χρειαστείς, θα είμαι στη διάθεσή σου. Πάντα να το έχεις στο μυαλό σου, ποτέ να μην το ξεχάσεις αυτό».

Ένα ατέλειωτο χαμόγελο ευχαρίστησης, από το πρόσωπο του προικισμένου νέου, φανέρωσε την ικανοποίησή του γι' αυτά που του είπε ο επιστήμων και άνθρωπος, Βασίλης Παπαδόπουλος.

Δίνει το χέρι στο γιατρό ο Αρρίκος και του λει:

«Σας είμαι ευγνώμων, κύριε Παπαδόπουλε. Σίγουρα θα σας χρειαστώ».

Έχοντας μπροστά του το παιδί έναν σπουδαίο άντρα, που με την εμπειρία που είχε, του έδινε να καταλάβει πως υιοθετεί αυτά που άκουγε, και με τη σοβαρότητα που τον παρακολουθούσε, ξεσπάθωσε.

Άνοιξε την καρδιά του ο μικρός και δεν είχε κάνει λάθος εκτίμηση για το πρόσωπο του καθηγητή γιατρού, που μπροστά του βρισκόταν.

Δεν άνοιξε, όμως, την καρδιά του ο μικρός εκείνη την ημέρα μόνο. Άνοιξαν ακόμη περισσότερο οι δρόμοι, για την ευόδωση των στόχων του.

Το σπινθηροβόλο πνεύμα του Αρρίκου δημιούργησε μεγάλα ερωτηματικά στον καθηγητή, που για πολλά και μεγάλα χρονικά διαστήματα η σκέψη του ήταν απορροφημένη στο φαινόμενο αυτό, και που μεγάλα και άπιαστα όνειρα έπλαθε στο νου του, παρά το μικρό της ηλικίας του.

Πολλές φορές ο Αρρίκος, σε συζητήσεις που έκανε με τον επιστήμονα και υποστηρικτή του τώρα, μιλούσε για πράγματα, που ούτε καν είχε φανταστεί ανθρώπινος νους. Κάθε μέρα, και κάτι καινούργιο θα έλεγε, που στο τέλος πάντα υιοθετούσε ο γιατρός.

«Το δύσκολο», είπε κάποια στιγμή ο καθηγητής, «δεν είναι το πώς θα φτιάξεις κάτι, αλλά το πώς θα επινοήσεις ότι πρέπει να γίνει, να φτιαχτεί, αυτό το κάτι».

«Μα γιατί δεν θέλεις να έρθεις στην Αμερική να σπουδάσεις, όταν τελειώσεις το Λύκειο; Εκεί, θα σου παρέχει η πολιτεία ό,τι της ζητήσεις και με το σπάνιο πνεύμα που διαθέτεις, θα γίνεις από τους

διασημότερους επιστήμονες του κόσμου. Τέτοια μυαλά εκεί, δεν τα αφήνουν να πάνε χαμένα, μέχρι και σωματοφύλακες θα σου έχουν να σε προσέχουν».

Χαμογέλασε ο αγγελοκαμωμένος μικρός, κοίταξε με σοφιστικό βλέμμα το γιατρό, κούνησε το κεφάλι του και του είπε:

«Δεν αντιλέγω σε όλα αυτά, αλλά έχω πιστέψει βαθιά στη συνείδησή μου, πως μόνο στη χώρα ετούτη είναι δυνατόν να επιτευχθεί η τελειότερη και φανταστικότερη για τα χρονικά εφαρμογή της ιατρικής επιστήμης. Καμία ασθένεια, σε λίγα χρόνια, δεν θα είναι ικανή να σταθεί εμπόδιο μπρος στους τρόπους θεραπειών που έχω φανταστεί και που θα εφαρμόσω για την πλήρη εξαφάνισή τους από τους ανθρώπους. Καμία νόσος δεν θα βασανίζει τους λαούς, ύστερα από την εφαρμογή των καινούργιων μεθόδων μου. Μόνον σε αυτόν εδώ τον τόπο μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο, μονάχα η Ελληνική φύση είναι προικισμένη με τα υλικά που χρειάζονται γι' αυτόν τον σκοπό».

Ένα μεγάλο ερωτηματικό έχει καλύψει το πρόσωπο του γιατρού, που το μόνο που μπορεί να κάνει αυτή εδώ τη στιγμή είναι, να παρακολουθεί αμήχανα τον μικρό Αρρίκο. Πολλές σκέψεις πέρασαν από τον νου του διάσημου ανθρώπου, μα δεν πρόλαβε να ρωτήσει, τι και πώς είναι δυνατόν να γίνει κάτι τέτοιο, γιατί ο Αρρίκος ξαναείπε:

«Σας εκτιμώ, σας σέβομαι και σας είμαι ευγνώμων για ό,τι κάνετε για μένα. Προς το παρόν, όμως, δεν θα ήθελα να σας πω περισσότερα γι' αυτό το πολύ μεγάλης σημασίας θέμα που συζητάμε».

Σεβόμενος ο καθηγητής γιατρός την επιθυμία του Αρρίκου, δεν τον έφερε σε δύσκολη θέση και του απάντησε:

«Τιμή μου, που θα μεταφέρω την ύπαρξη ενός τέτοιου σπουδαίου πνεύματος σε όλους τους φίλους μου στην Αμερική. Να ήσουν, όμως, και παιδί μου!».

Στην Τρίτη Γυμνασίου τώρα, οι μελλοντικές δόξες του Ελληνικού αθλητισμού: Μένιος, Νικήτας και Αρρίκος. Μόνιμοι στις σελίδες των αθλητικών, και όχι μόνο, εφημερίδων. Διαβάζουν, γυμνάζονται και καλλιεργούν το έδαφος, όπου εκεί μια μέρα θα μεγαλώσει το μικρό μα υγιές δέντρο, όπου από αυτό θα κόβουν κλωνάρια να φτιάχνουν στεφάνια, που με τη σειρά τους θα στολίζουν τα κεφάλια των διαπρεπών αθλητών.

Η φλόγα της θέλησης για την επιτυχία, τους θερμαίνει τον ψυχικό κόσμο και μια ακατάπαυστη τάση για διάκριση τους κυριεύει. Λαμβάνουν μέρος σε διάφορα μίτινγκ και στέλνουν μηνύματα επιτυχίας σε όλους τους αθλητές του κόσμου, που με τη σειρά τους αγωνίζονται για το καλύτερο. Τα μετάλλια συναθροίζονται.

Μια περίοδος ξεχωριστή στην παγκόσμια ιστορία του αθλητισμού, ξετυλίγεται. Μια εποχή, αλλιώςτική στ' αθλητικά χρονικά γεννιέται. Πολλά παγκόσμια ρεκόρ καταρρίπτονται από τον ξέφρενο συναγωνισμό των αθλητών. Οι αθλητικογράφοι δεν έχουν νοιώσει άλλη φορά στη ζωή τους τέτοια ένταση. Είναι τέτοιας μορφής η διεθνής άμιλλα των αθλητών, που ένας Γάλλος σχολιαστής έγραψε:

«Ας ετοιμαζόμαστε για ριζικές αλλαγές των κανονισμών, ας είμαστε έτοιμοι για την αντιμετώπιση ημίθεων».

Ο διορατικός σχολιαστής δεν είχε κάνει λάθος στις προβλέψεις του.

Ύστερα από καιρό έγιναν μεγάλες τροποποιήσεις στους κανονισμούς, καθιερώθηκαν βραβεία για αθλητές, που ήταν η αρχή για κάτι το φανταστικό στον χώρο του αθλητισμού. Με τις σωστές αλλαγές που έγιναν διεθνώς, γέμισαν τα στάδια από αθλητές και είχαμε μια τεράστια μεταβολή στη ζωή των νέων.

Με τη μεγάλη συμμετοχή των παιδιών στ' αθλήματα, οι αρμόδιοι ανά τη γη, πιστεύοντας ότι έχουν τους περισσότερους και καλύτερους αθλητές, δεν δίστασαν να υιοθετήσουν μια ιδέα, που έφερε στο φως ο υπεύθυνος μιας μεγάλης χώρας.

Πρότεινε ο πρόεδρος της επιτροπής των Ολυμπιακών αγώνων της χώρας εκείνης:

«Η χώρα που στους ερχόμενους Ολυμπιακούς αγώνες καταφέρει και κατακτήσει τα περισσότερα χρυσά μετάλλια, θα είναι εκείνη, που στην επόμενη Ολυμπιακή διοργάνωση, θα έχει την τιμή, να φιλοξενήσει τους αγώνες στον τόπο της».

Ύστερα από πολλές διαπραγματεύσεις, τα μέλη της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής αποφάσισαν, η πρόταση αυτή να τεθεί σε εφαρμογή.

Μετά από την ψηφοφορία που έγινε στο Ναγκάνο της Ιαπωνίας, η Διεθνής Ολυμπιακή Επιτροπή δια του Προέδρου της, ανακοίνωσε τα αποτελέσματα και οι περισσότερες χώρες είχαν

υπερψηφίσει την πρόταση αυτή, και η οποία διευκρίνιζε, ότι μπορούσε η χώρα εκείνη να φιλοξενήσει, όχι μία μονάχα Ολυμπιάδα, αλλά όσες τις επέτρεπαν οι δυνάμεις των αθλητών της, που, εάν ο αριθμός αυτός υπερβεί τον αριθμό 3, οι αγώνες θα γίνονται μόνιμα πλέον στη χώρα εκείνη.

Έγινε μια διεθνής ανακατάταξη και πολλά δις ξοδεύτηκαν για την καλυτέρευση των συνθηκών, με σκοπό τις καλύτερες επιδόσεις των αθλητών, που συνεπάγεται και την κατάκτηση των περισσότερων μεταλλείων, με τη συνέχειά τους.

Δεν πέρασε και μεγάλο χρονικό διάστημα, που οι επιστήμονες, κοινωνιολόγοι και άλλοι, δεν πίστευαν σε αυτό, που οι διάφορες έρευνες τους αποδείκνυαν.

Ναρκωτικά και εγκληματικότητα, αυτοκτονίες και επισκέψεις σε ψυχολόγους και νευρολογικές κλινικές, είχαν πάρει την κατιούσα. Οι ιδιοκτήτες των καφετεριών και τυχερών παιχνιδιών, κάλυπταν για λίγες ημέρες με διαφόρων χρωμάτων προστατευτικά χαρτιά, ή ό,τι άλλο, τις προσόψεις των καταστημάτων τους και αθλητικά είδη έκαναν την εμφάνισή τους σε αυτά, όταν τα προστατευτικά έφευγαν από τις θέσεις τους.

Καλογυμνασμένα αθλητικά σώματα, έβλεπες στους δρόμους των πόλεων και των χωριών, που σε έστελναν στην γεμάτη ζωή και σφρίγος εποχή της Αρχαίας Ελλάδας.

Οι πόλεις γέμισαν γυμναστήρια και τα βραβεία αυξήθηκαν. Στην Ελλάδα, η Ένωση Ιδιοκτητών Γυμναστηρίων καθιέρωσε δέκα βραβεία το χρόνο σε κάθε πόλη και η αξία του καθενός ήταν τέτοια, που

δύσκολα κάποιος νέος δεν θα τα έβαζε σαν στόχο του.

Ο αϊλουρος Αρρίκος με τον δυναμικό Νικήτα και τον αεροστατικό Μένιο, ήταν στο τελευταίο έτος του Λυκείου, όταν βρέθηκαν στην Κύπρο, για να πάρουν μέρος σε αγώνες μίτινγκ που γινόντουσαν εκεί. Τρία δεκαεφτάχρονα παλικάρια, με καλογυμνασμένα σώματα, τρεις αστραφτεροί ήλιοι του Ελληνικού γαλανού ουρανού, ακώριστοι φίλοι, στην παραλία, έξω από την πόλη Κτήμα, απολαμβάνουν το ωραιότατο θέαμα που αντικρίζουν μπροστά τους. Μία καλλίγραμμη κοπέλα κάνει σέρφινγκ με έναν διαφορετικό, δικό της αξιοθαύμαστο τρόπο. Καθώς, όμως, η κοπέλα δείχνει την ιδιόρρυθμη, φανταστική τεχνική της, ένα πολυτελές ιδιωτικό σκάφος, με τον αδέξιο χειρισμό του νεαρού πηδαλιούχου, καρφώνεται επάνω της και την τραυματίζει στον αριστερό μηρό.

Εκείνη την ώρα ο Αρρίκος βρισκόταν σε μία μεγάλη πέτρα στην ακτή, στη λεγόμενη «Πέτρα του Ρωμιού», που, κατά την εκδοχή του μύθου, εκεί είχε γεννηθεί η θεά Αφροδίτη.

Άλλαξε χρώμα το νερό της θάλασσας, και από κυανούν και αστραφτερό που ήταν, κόκκινο έγινε από το αίμα της κοπέλας.

Ο δεινός κολυμβητής Μένιος σαν δελφίνι ξεχύθηκε πρώτος να την βοηθήσει, και από κοντά ο Νικήτας ακολούθησε, ξεσκίζοντας τα νερά.

Χωρίς να μπορεί να δοθεί κάποια εξήγηση, ο Αρρίκος παρακολουθούσε το άτυχο περιστατικό πάνω από την πέτρα, δίχως να κάνει κάτι και εκείνος.

Κόσμος πολὺς μαζεύτηκε εκεί, κοιτάζοντας με ανησυχία τα δύο νευρώδη σώματα του Νικήτα και του Μένιου, που προσπαθούσαν να βγάλουν έξω την αιμορραγούσα, τραυματισμένη κοπελιά.

Ο Μένιος, μη έχοντας με κάτι άλλο να σταματήσει το αίμα από το πόδι της κοπέλας, έχοντας όμως αρκετό νου και ψυχραιμία, βγάζει το μαγικό του και καταφέρει να κλείσει κάπως την πληγή. Βλέποντας ο Νικήτας το αποτέλεσμα της ενέργειας του φίλου του, κάνει κι αυτός το ίδιο.

Το αίμα σταματάει.

Τα δύο παλικάρια προσπαθούν να βγάλουν στη στεριά το όμορφο κορίτσι. Δεν είναι και μεγάλη η απόσταση.

Ήρεμοι πλέον, που έχουν καταφέρει να σταματήσουν την αιμορραγία του τραύματος, κατευθύνονται προς την ακτή. Μια τρομακτική, όμως, σκηνή λαμβάνει χώρα, ένα φοβερό θέαμα συντελείται.

Ένα μεγάλο ψάρι κάνει την εμφάνισή του, δείχνοντας της άγριες και αιμοβόρες διαθέσεις του.

«Καρχαρίας, καρχαρίας», φώναξε ο κόσμος, που με αγωνία παρακολουθούσε τη σωτηρία της κοπέλας.

Δύο ελπιδοφόρες μορφές των σταδίων κινδυνεύουν, και μια κοπελιά μαζί τους. Δύο ανερχόμενοι αστέρες του αθλητισμού και ένα πανέμορφο κορίτσι σε λίγο ίσως να μην υπάρχουν. Θα σβήσουν μέσα στα δυνατά και κοφτερά σαγόνια του αιμοσταγούς καρχαρία. Θα καθούν οι ελπίδες των βάθρων.

Η κοινή λογική αυτό λει. Η λογική ενός ανθρώπου, όμως, που ακούει στο όνομα Αρρίκος, η λογική του ξανθομάλλη και σφυρηλατημένου με σωματική και ψυχική δύναμη νέου, άλλα τον ωθεί να σκέπτεται.

Δεν υπάρχουν λόγια, να περιγραφτεί το τι έγινε, καμία πένα δεν είναι σε θέση να γράψει καθαρά, αυτό που επακολούθησε.

Ο αιμοδιψής καρχαρίας, βλέποντας το νερό που έχει αλλάξει χρώμα, σαν υπερόπτης συμπεριφέρεται. Είτε από την ικανοποίησή του, ότι έχει μπροστά του το καλύτερό του φαγητό, είτε τίποτε άλλο, κάνει κυκλικές κινήσεις γύρω από τα τρία εύγραμμα νεαρά σώματα. Έχει πιστέψει, πως όλα είναι δικά του. Έχει φανταστεί, ότι τίποτα δεν είναι ικανό να του τα στερήσει και αφού είναι σίγουρος για τούτο, δεν βιάζεται.

Πού να ήξερε, όμως, ο άρπαξ, ότι ένας άνδρας, που σαν φοβερός τυφώνας έχει ξεχυθεί από την ακτή, με ένα δίμετρο καμάκι στο δεξί του χέρι, που πάνω σε μια βάρκα δίπλα του υπήρχε και που τον φωνάζουν Αρρίκου, θα τον πλησιάσει και θα αναμετρηθεί μαζί του.

Ένα εξαγριωμένο λιοντάρι με μορφή άντρα, πλησιάζει το τεράστιο σκυλόψαρο και, ξεχνώντας τις παραδόσεις, που θέλουν το άγριο αυτό ψάρι αήτητο, ετοιμάζεται να συγκρουστεί μαζί του.

Οι καρδιές των ανθρώπων που παρακολουθούν, έχουν ξεχαστεί να κάνουν το έργο τους. Οι αναπνοές τους έχουν παγώσει. Μα αυτό που είδαν τα στεγνωμένα από την ακινησία μάτια τους, ούτε και ο

πιο ονειροπόλος άνθρωπος δεν έχει φέρει στην φαντασία του.

Το αιμοβόρο ψάρι με ταχύτητα χάθηκε στο πέλαγος, αφήνοντας ένα βαθύ αυλάκι ξοπίσω του από την ταχύτητά του και ο ανθός της Αρκαδικής γης απέδειξε, πως δεν είναι μόνο ικανός να καταρρίπτει τα ρεκόρ, αλλά και τις παραδόσεις να σπάει ακόμα.

Βγήκαν όλοι τους στη στεριά και ένα από τα φοβερότερα θεάματα είχε συντελεστεί, που για χρόνια θα μείνει στον νου, όσων είχαν την τύχη ή την ατυχία να το παρακολουθήσουν.

Έγιναν και οι αγώνες και τα Ελληνόπουλα γύρισαν στην πατρίδα τους, με ένα χρυσό μετάλλιο το καθένα στο στήθος του κρεμασμένο και με έναν γενναίο άντρα Αρρίκο, να στολίζει τις πρώτες σελίδες των Ελληνικών, και όχι μόνο, εφημερίδων.

Ο σκιτσογράφος Ανδρέας Κουμπάρης, σε μια απογευματινή Κυπριακή εφημερίδα, περιέγραψε το γεγονός ως εξής: Έδειχνε τον καρχαρία να το έχει βάσει στα πόδια και όταν ήταν πολύ μακριά από την ακτή, μέσα στο πέλαγος, τότε να γυρνά φοβισμένα πίσω το κεφάλι του, να δει αν ακόμα τον κυνηγούσε ο Αρρίκος. Και από κάτω έγραφε ο καλλιτέχνης: Καρχαρία, καρχαρία, έπαθες πανωλεθρία.

Όσο περνάει ο καιρός, τόσο οι τρεις Αρκάδες αθλητές γεμίζουν με δυνάμεις τα σώματά τους, τόσο σφυρηλατούν τις σιδερένιες βάσεις της ζωτικής πνοής τους.

Στο σχολείο είναι τα υποδείγματα και στην κοινωνία άπειροι είναι εκείνοι, που θα τους ήθελαν για παιδιά τους, για συγγενείς τους, για φίλους τους.

Μια τριάδα, βγαλμένη από την ανόθευτη Αρκαδική γη, έχει χτίσει τα ισχυρότατα θεμέλια για της δόξας τους ουρανοξύστες.

Μεγάλος φόβος έχει κυριεύσει τον ψυχικό κόσμο του Σωτήρου, του αδελφού του Αρρίκου, και οι γνωστοί και φίλοι τους προσεύχονται γι' αυτούς.

Ο Σωτήρος νοιώθει μια ανασφάλεια, όσο οι τρεις νέοι αποκτούν περισσότερο κύρος. Ο άνδρας αυτός, πολλές φορές πετάγεται από τον ύπνο του, ο γνήσιος άνθρωπος Σωτήρος υποφέρει, φοβάται, τρέμει για την ζωή των αστεριών ετούτων. Έχει κάνει μεγάλα όνειρα για αυτά τα παλικάρια.

Ποιος είναι ικανός να γνωρίζει, τι μέσα στο νου του έχει πλασμένα, ποιος μπορεί να καταλάβει τον πόθο του!

Η ισχυρή ύλη, που συγκροτεί τους θεμέλιους λίθους της τριάδας αυτής, είναι ο Σωτήρος, ο γυμναστής Κώστας Μπρούσαλης και ο δάσκαλος Αντώνης Παναγιωτόπουλος. Με τις συμβουλές τους, τους έχουν αφαιρέσει κάθε ίχνος σκέψης για αποτυχία και συνεχώς τους παροτρύνουν για το καλύτερο.

Σφυρίζει το ακόντιο στον αέρα, σαν εκτοξεύεται από το καλογυμνασμένο χέρι του τρομερού Νικήτα που θυμίζει ισχυρό πυροβόλο και χάνεται στο βάθος, ριγούν από δέος οι πήχες στο πλησίασμα των αεροστατικών σωμάτων του σφριγηλού Μένιου και αειθαλούς Αρρίκου.

Μέσα στους αγωνιστικούς χώρους αυτά τα παιδιά, είναι οι κεραυνοί που ξεσκίζουν ό,τι βρεθεί μπροστά τους. Είναι τα δαιμονισμένα άτια, που ξεχύνονται στους δρόμους σαν επενεργήσει επάνω

τους εκείνη η υπερφυσική δύναμη, που τα ωθεί για κάτι τέτοιο. Στην υπόλοιπη ζωή τους, είναι όλοι τους απλά και ταπεινά παιδιά, που σέβονται τους πάντες και όλος ο κόσμος μιλάει για το ήθος τους. Δεν υπήρξε ούτε μια Κυριακή, που οι περίλαμπροι νέοι να απουσίασαν από την εκκλησία. Μάλιστα, ο Αρρίκος πολλές φορές βοηθάει τον παπά και ο Μένιος με τον Νικήτα κάνουν τους ψάλτες.

Πέρασε ο καιρός και κοντεύουν να τελειώσουν το Λύκειο και οι τρεις τους. Ο καινούργιος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος, με τη μεγάλη ευαισθησία που τον διακρίνει, ζητά από το Υπουργείο Παιδείας τα ονόματα εκατόν πενήντα αποφοίτων από τα Λύκεια όλης της χώρας, με την καλύτερη βαθμολογία, θέλοντας να τους προσφέρει κάτι για ηθική ικανοποίηση, για τις διακρίσεις τους στα μαθήματά τους εκείνη τη χρονιά.

Σε λίγες ημέρες, έγιναν οι εξετάσεις και το Υπουργείο συγκέντρωσε τα εκατόν πενήντα ονόματα των αριστούχων και τα έστειλε στον Αρχιεπίσκοπο. Μεταξύ αυτών ήταν και τα ονόματα του Αρρίκου, του Μένιου και βεβαίως του ακοντιστή Νικήτα.

Ο σπουδαίος άνθρωπος Αρχιεπίσκοπος, που έχει όνειρό του την προσέγγιση των νέων και την είσοδό τους στην Εκκλησία, έκανε ειδική τελετή, για να γνωρίσει από κοντά τους αριστούχους και να τους προσφέρει τα δώρα.

Εν τω μεταξύ έχουν δώσει και Πανελλήνιες εξετάσεις, όπου και οι τρεις τους είναι σίγουροι, πως, όταν ανακοινωθούν τα αποτελέσματα, τα ονόματά τους θα φαντάζουν από τα πρώτα στους πίνακες των επιτυχόντων.

Δεκαεφτά Ιουλίου, ανήμερα της Αγίας Μαρίνας, έχει οριστεί η ημέρα της απονομής των δώρων στους έχοντες ανώτερο βαθμό και σε μια μεγάλη αίθουσα της Αρχιεπισκοπής, έχουν συγκεντρωθεί οι ακτινοβόλοι των γραμμάτων και περιμένουν.

Δεν πέρασε και πολλή ώρα, που μπροστά τους βρισκόταν ο Αρχιεπίσκοπος και με ένα χαμόγελο αγάπης τους καλωσόριζε.

Αφού τους απηύθυνε μια μικρή μα με νόημα ομιλία, δείχνοντας την στοργική διάθεσή του απέναντί τους, τους έκανε γνωστό, ότι τα δώρα δεν ήταν τίποτε άλλο, παρά από ένα αεροπορικό εισιτήριο για όποιο μέρος του κόσμου επιθυμούσε ο καθένας τους, με όλα τα έξοδα πληρωμένα, για δεκαπέντε μέρες παραμονής στον τόπο της επιλογής τους.

Τους άφησε λίγο να σκεφθούν και ο γραμματέας της Αρχιεπισκοπής δεν άργησε να έχει στα χέρια του το επιθυμητό μέρος από τον καθένα τους.

Άλλος είχε δηλώσει Αμερική, άλλος τον Καναδά, άλλος κάποια χώρα της Ευρώπης, μια κοπέλα το Γιοχάνεσμπουργκ, άλλη τους Αγίους Τόπους, και πάει λέγοντας.

Ο Αρρίκος με τους αχώριστους φίλους του, Μένιο και Νικήτα, συνεπαρμένοι όλοι τους από τη ζωή και το έργο του θρυλικού επαναστάτη για την ελευθερία των λαών, Τσε Γκε Βάρα, δήλωσαν πως ήθελαν να επισκεφθούν τη Βολιβία, για να μπορέσουν να βρεθούν και να πατήσουν τη γη, όπου ο αδάμαστος και ακατάβλητος γίγαντας Τσε, είχε αφήσει τα χνάρια του, πολεμώντας με τους αντάρτες

του στα δάση της, για την ελευθερία του λαού της, των λαών της περιοχής, και όχι μόνο.

Δεν πέρασαν ούτε δέκα ημέρες, που και οι τρεις τους βρέθηκαν στο Λα Παζ, πρωτεύουσα της Βολιβίας. Ζήτησαν από τους αρμόδιους να τους μεταφέρουν στα μέρη, που ο ασυγκράτητος Τσε Γκε Βάρα έγραφε τις ηρωικές εποποιίες του, για να γίνει σήμερα το σύμβολο της γενναιότητας για τους νέους.

Πράγματι, τα τρία λεβεντόπαιδα του Αρκαδικού χώρου, πάτησαν ανάλαφρα και με προσοχή, και κάποιο δέος ένοιωσαν μέσα τους, την Βολιβιανή ζούγκλα, εκεί που ο μεγαλύτερος επαναστάτης των τελευταίων γενεών είχε το στρατόπεδό του.

Μάλιστα, κάποια στιγμή, ετοιμαζόταν να το κάνει κέντρο εκπαίδευσης των υποψηφίων επαναστατών, που θα ήταν δίπλα του και θα τον βοηθούσαν και που θα έρχονταν και από άλλες γειτονικές χώρες, για να τους γίνει εκπαίδευση και να ξεκινήσουν ταυτόχρονα τις επαναστάσεις σε όλη την Λατινική Αμερική. Αυτό, βεβαίως, δεν υλοποιήθηκε ποτέ, γιατί έγιναν αντιληπτοί από το στρατό και τα σχέδια ανετράπησαν.

Οι ανήσυχoi Αρκάδες παρακάλεσαν τους εκεί υπευθύνους, να τους αφήσουν μόνους για λίγο, να σεργιανίσουν στα πυκνά δάση, και αφού τους εδόθησαν οδηγίες για να μη χαθούν, πήραν την «άδειά» τους και με μεγάλη προσοχή και ευλάβεια περπάτησαν στα ιερά μέρη, που ο θρυλικός Τσε έκανε το πέρασμά του, τους αγώνες του, για τη λευτεριά των υπόδουλων λαών.

Δεν είναι εύκολο, να περιγραφεί το τι ένοιωθαν μέσα τους οι τρεις νέοι, όταν στα όργανα της ακοής

τους έφτανε η φανταστική φλογερή φωνή του υπέρμετρα γενναίου επαναστάτη.

Στο έδαφος έβλεπαν με τα μάτια της φαντασίας τους τα ιερά ακνάρια του ήρωα, τον άκουγαν να τραγουδά, στ' αυτιά τους εισχωρούσαν οι λόγοι του και τα ποιήματά του, που στους συμπολεμιστές του απήγγελλε.

Πού να άφησε την τελευταία του πνοή ο άντρας με το υπέρτατο ανάστημα; συλλογίζονταν. Πού να βρίσκονται τα ιερά κόκαλά του; αναρωτιόντουσαν.

Πολλές φορές, στην πορεία που έκαναν, άκουσαν τους φανταστικούς πυροβολισμούς από τα βρώμικα όπλα, που έδωσαν τέλος στη ζωή του αρχιεπαναστάτη γιατρού, για τη λευτεριά των λαών της Λατινικής Αμερικής.

Καθώς προχωρούσαν, μια τρομακτική κραυγή ακούστηκε και ένας θόρυβος από κάτι, που με φοβερή ταχύτητα ξέσκισε μια συστάδα δέντρων, τους έκοψε την ανάσα. Ούτε που κατάλαβαν τι ήταν!... Όταν μετά από λίγη ώρα συνήλθαν, ο Αρρίκος κοίταξε τους φίλους του κατάματα με εκείνο το διαπεραστικό βλέμμα του και τους είπε:

«Με έχει πλανέψει πολύ η ζωή του Τσε, μ' έχουν συνεπάρει οι αγώνες του. Εμείς, τι έχουμε προσφέρει για την ανθρωπότητα; Τι έχουμε κάνει για το καλό των ανθρώπων επάνω στη γη;»

Έστειλε το μυαλό του στο εσωτερικό του Ταϋγέτου και έμεινε για λίγο αμίλητος. Ξάφνου, αλλάζει την έκφραση του προσώπου του και με φωνή γεμάτη αυτοπεποίθηση ξαναλέει:

«Ο Ερνέστο ήταν ο Τιτάνας. Αρρίκος, Μένιος και Νικήτας, θα γίνουν Ιεαπετοί».

Τον κοίταξαν παράξενα και τον ρώτησαν με μια φωνή:

«Δηλαδή;»

«Ο Τσε ήταν ο άγγελος των λαών, μα εμείς θα γίνουμε ο θεός τους», απαντάει με στόμφο ο ψυχωμένος ξανθομάλλης Αρρίκος.

Εκείνη την ώρα, ένα ρίγος αισθάνθηκε να διαπερνά το κορμί του, ένα τράνταγμα ένοιωσε σ' όλο το σώμα του μ' εκείνο που έφερε στον νου του.

«Σε λίγα χρόνια», σκέφτηκε με το πρωτοπόρο και διαυγές πνεύμα του, το ίνδαλμα των νέων δεν θα είναι μοναχά ο ημίθεος εκείνος, μα θα έχουν κι άλλοι καταφέρει να φτάσουνε στο ύψος του. Ο Τσε δεν πρόλαβε να επιτελέσει τον ιερό σκοπό του, εμείς όμως θα τα καταφέρουμε».

Αμέτρητες άλλες σκέψεις πέρασαν από τη φαντασία του, σαν φοβερός τυφώνας γύρισε ο νους του.

«Πάμε πίσω τώρα», ακούστηκε να λει ο Νικήτας. «Αρκετά προχωρήσαμε, μη χαθούμε και μας ψάχνουν. Δεν είναι εύκολο να μας βρουν σε τούτα εδώ τα αδιαπέραστα δάση. Έως ότου ξανάρθουν οι κυνηγημένοι θεοί των Ίνκας, καθώς λεν' και οι Ινδιάνοι, έχουμε καιρό μπροστά μας. Ετότε θα έρθει και ο Τσε και όλοι μαζί θα αγωνιστούμε για μια καλύτερη, δικαιότερη και καθώς πρέπει ανθρωπότητα».

Πού να ξερε!

Σαν από παράγγελμα έκαναν μεταβολή, με μια κίνηση και οι τρεις τους, μα τι είδαν τα μάτια τους, καθώς γύρισαν τα σώματά τους! Πάγωσαν στο θέαμα που αντίκρισαν μπροστά τους!

Ένα τεράστιο φίδι είχε ορθώσει το κεφάλι του πάνω από ένα μέτρο από τη γη και τους κοίταζε, έτοιμο να τους επιτεθεί, δείχνοντάς τους την γοργοκίνητη γλώσσα του.

«Μη φοβόσαστε», λει ο αυτοκυρίαρχος Αρρίκος στ' άλλα δύο παιδιά, «είναι ακίνδυνο, τουλάχιστον ως προς το δηλητήριο. Η κόρη των ματιών του είναι κυκλική και μάλλον απουσιάζουν και τα δηλητηριώδη δόντια του».

Μέχρι να τελειώσει τη φράση του ο Αρρίκος, το χρωματιστό ερπετό κουλουριάζεται επάνω στο Νικήτα, με σκοπό να τον συνθλίψει. Δεν γνώριζε, όμως, το άμοιρο, ότι ένας γίγαντας, με ψυχή λιονταριού, Νικήτας, έτσι και φούσκωνε το ατσαλένιο σώμα του, ούτε βλήμα πυροβόλου δεν περνούσε το χιλιογυμνασμένο κορμί του. Δεν ήξερε, ότι εκεί βρισκόταν ένας άλλος δαίμονας με μορφή ανθρώπου, που άκουγε στο όνομα Αρρίκος και που είχε ένα μυαλό, πάντα έτοιμο για δράση και όχι για να κουβαλάει μονάχα το βάρος του. Ήταν γνώστης του τι έπρεπε να κάνει, ακόμη και σε μια τέτοια, δύσκολη περίπτωση.

Δεν είχε καταλάβει το δόλιο, ότι ένας άλλος πάνθηρας, ονόματι Μένιος, ήταν ικανός να το κόψει στα δύο, έτσι και το έπιανε στα στιβαρά τα χέρια του.

Σε αυτό το σημείο, εκείνη την ημέρα, απεδείχθη του λόγου το αληθές.

Εκεί, οι τρεις νέοι κατέκτησαν αριστείο εξυπνάδας, θάρρους, ταχύτητας και παλικάριάς. Εκεί, ο Αρρίκος κέρδισε τον τίτλο του πανούργου Οδυσσέα, που τον ακολουθούσε σε όλη του τη ζωή.

Ο πλουμιστός όφης, προσπάθησε να σφίξει με το λαστικένιο σώμα του και να συνθλίψει τον Νικήτα. Ο αθλητής όμως Νικήτας φούσκωσε με δύναμη το σώμα του και αντιστάθηκε. Το φίδι γρήγορα παραδόθηκε και σφάδαζε στο χώμα, γιατί ο Αρρίκος, με το κοφτερό εγχειρίδιο που είχε μαζί του, του είχε καταφέρει με αστραπιαίες κινήσεις, αμέτρητες φαρμακερές μαχαιριές και του είχε προκαλέσει ακατάσχετη αιμορραγία και το μόνο που μπορούσε εκείνη τη στιγμή να κάνει, είναι να κουνάει απελπισμένα την άκαρη, κακοφτιαγμένη ουρά του.

Όταν συνήλθαν από το φρικτό εκείνο περιστατικό, ο Αρρίκος έκανε έναν ξύλινο σταυρό και, αφού τον κάρφωσε στο σώμα του φιδιού και του έβγαλε μια αναμνηστική φωτογραφία, του είπε:

«Κρίμας που η κρίση σου εγκατέλειψε το νου σου» – απ’ ό,τι έχει αποδειχθεί επιστημονικά, τα φίδια διαθέτουν την πιο σωστή κρίση από όλο το άλλο ζωικό βασίλειο που υπάρχει επάνω στη γη-.

Οπλισμένοι τώρα με περισσότερο θάρρος και σιγουριά για τον εαυτό τους, πήραν το δρόμο του γυρισμού. Έφτασαν στο σημείο που τους περίμεναν οι συνοδοί τους και, αφού τους διηγήθηκαν το περιστατικό, γύρισαν στον τόπο διαμονής τους, στην πόλη Λα Παζ, η οποία εκτελεί μεν χρέη πρωτεύουσας, τυπικά όμως η πρωτεύουσα της χώρας είναι η πόλη Σούκρε.

Άλλη μέρα, επισκέφθηκαν το Μουσείο Τσε, στην πόλη Βαλεγκράντε, που στη μνήμη του **ήρωα Ερνέστο** είχαν δημιουργήσει, και ένα αίσθημα ευθύνης τους κυρίευσε, όταν ετοιμαζόντουσαν να γράψουν κάτι στο βιβλίο που υπήρχε εκεί για τους επισκέπτες.

Κοιτάχτηκαν στα μάτια με ένα ερωτηματικό στο πρόσωπό τους και οι τρεις τους - ενέργεια που φανέρωνε πως κάτι πολύ σοβαρό έπρεπε να σκεφθούν, που θα έμενε για πάντα επάνω στο χαρτί-, και ο Αρρίκος πρώτος έπιασε με ευλάβεια το μολύβι, έσκυψε πάνω σε ένα καλλιτέχνο, ξύλινο τραπεζάκι, που ήταν το βιβλίο, έφερε στο νου του τον Τσε, τον κοίταξε μ' εκείνο το αστραφτερό και γεμάτο ανδρική γνησιότητα βλέμμα του και έγραψε:

«Όσο πιο άνανδρα δολοφονείται ένας ήρωας, τόσο μεγαλύτερη δόξα αποκτάει τ' όνομά του».

Υπέγραψαν με σεπτό τρόπο και οι τρεις τους, μα ο Νικήτας, εκτός από την υπογραφή του, έγραψε και τούτο: **«ΕΛΛΑΣ – ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ»**, ρίχνοντας μια τελευταία ματιά στη μεγάλη φωτογραφία του Τσε που υπήρχε εκεί και που στο πάνω μέρος του κάδρου φάνταζαν δύο σημαίες, η μία σύμβολο της χώρας που άφησε την τελευταία του πνοή και η άλλη, της χώρας που γεννήθηκε. Υποκλίθηκαν και αποχώρησαν.

Οι τρεις μεγάλες και αστείρευτες πηγές των γραμμάτων και του αθλητισμού, ζήτησαν από τους υπεύθυνους να τους ξεναγήσουν και στην περιοχή κοντά στο Βολιγκράντ, όπου κατά πληροφορίες είχε ταφεί ο άνθρωπος με τα υπέρτατα ιδανικά, μαζί με τους άλλους συντρόφους του αντάρτες.

Έτσι κι έγινε.

Εκείνο που αντίκρισαν μπροστά τους, ήταν οι ανασκαφές που έκανε η Βολιβιανή κυβέρνηση, μήπως καταφέρει και βρει τα γεραρά οστά του ταγμένου στους ανθρώπους επαναστάτη γιατρού και των άλλων συμπολεμιστών του.

Με το νου τους πάντα στον Τσε, επισκέφθηκαν πολλά άλλα μέρη, πήγαν στο κυβερνητικό μέγαρο στο Σούκρε, που ήταν ένα εντυπωσιακό κτίριο αναγεννησιακού και αποικιακού ρυθμού, βρέθηκαν στο Πανεπιστήμιο, στην πόλη Ορούρο, και σε άλλα πνευματικά ιδρύματα. Τους μετέφεραν σε μεγάλες εξορυκτικές βιομηχανίες, τους γνώρισαν και άλλες τέχνες και ακόμη αρχαιολογικούς χώρους.

Πέρασαν, όμως, οι μέρες και έπρεπε να επιστρέψουν.

Έκαναν διάφορα ψώνια – δώρα για τους δικούς τους – και αφού ευχαρίστησαν τους ανθρώπους που τους ξενάγησαν και τους βοήθησαν, τους αποχαιρέτισαν, αφήνοντας άριστες εντυπώσεις και αποκομίζοντας ευχαρίστηση, χαρά και τιμή από το ταξίδι που δίκαια τους ανήκε. Χάραξαν με πύρινα γράμματα βαθιά στις μνήμες τους **του μεγάλο επαναστάτη** και γύρισαν στην πατρίδα, για να συνεχίσουν τους αγώνες που έχουν μπροστά τους.

III

Εγώ θα σε γιατρέψω

Δεν πέρασαν και πολλές ημέρες, που μια ήσυχη νυχτιά ο Αρρίκος είδε ένα παράξενο όνειρο, που τον έβαλε σε πολύ μεγάλη συλλόγηση.

Δεν μπορούσε να δώσει μια εξήγηση, έσπαγε μερόνυχτα το κεφάλι του, καθόλου δεν κοιμόταν.

Κάτι κατάλαβε ο αδελφός του ο Σωτήρος και τον ρώτησε τι του συμβαίνει και σε τι μπορούσε να τον βοηθήσει.

Θυμόταν και τον παππού του, που έλεγε να μην αποκαλύπτει κανείς τα περίεργα όνειρά του, εάν δεν περάσει μεγάλο χρονικό διάστημα, και δίσταζε το παιδί να μιλήσει στον αδελφό του.

Σε λίγες ημέρες, όμως, ανακοινώθηκαν τα αποτελέσματα και όλα τα παιδιά είχαν εισαχθεί στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου της Αθήνας, με μόνη τη διαφορά ότι ο Αρρίκος είχε σπάσει ένα ακόμη ρεκόρ, αφού βρέθηκε να είναι ο πρώτος των πρώτων, σε πανελλήνια κλίμακα.

Τότε αποφάσισε κι έκανε γνωστό το ανεξήγητο όνειρό του στον αδελφό του, το Σωτήρο.

«Είχα δει», του λει, «στον ύπνο μου, ότι βρισκόμουν σε ένα τεράστιο, μαρμαρένιο αλώνι, καβάλα πάνω σε ένα καθαρόαιμο, άσπρο άλογο, που τα πέταλά του έβγαζαν φωτιές, καθώς περπατούσε επάνω στις πλάκες. Καμαρωτός πάνω στο περήφανο άτι, διέσχιζα το αλώνι και γύρω – γύρω ήταν κόσμος πολύς και φωνάζοντάς μου ρυθμικά ‘Γιατρέ, σωτήρα, μεγάλε γιατρέ’, με επευφημούσαν».

Ο φανταστικός Σωτήρος, κάνοντας τον ονειροκριτή, του εξήγησε πως είδε το όνειρο, επειδή αρίστευσε στις εξετάσεις.

Πού να ήξερε, όμως!...

Ήλθε η ώρα για το Πανεπιστήμιο, και τα τρία παλικάρια βρέθηκαν, μόνιμα τώρα, στην πρωτεύουσα. Ένας φίλος του Σωτήρου από το στρατό, ο Γιώργος ο Λάσκαρης, είχε ένα διαμέρισμα στο Αιγάλεω, στην οδό Γρηγορίου Κυδωνιών, κοντά στο γήπεδο, και τους το παραχώρησε και έμεναν εκεί.

Ο φιλότιμος και λεβέντης Λάσκαρης, προσφέρθηκε να τους εκχωρήσει το διαμέρισμα εντελώς δωρεάν, μα στο τέλος υπέκυψε κάτω από τις αρνητικές αντιδράσεις των προικισμένων με νου και υπερηφάνεια σπουδαστών, μοιράζοντας τη διαφορά τους, και έτσι του έδιναν τα μισά της αξίας του ενοικίου.

Εκεί, σ’ εκείνο το μικρό διαμέρισμα, μπήκαν μ’ ευλάβεια και απέδειξαν το πόσο ωφέλιμοι άνδρες ήταν και οι τρεις τους για τον τόπο τους και τους ανθρώπους. Τρεις ευέλπιδες του μέλλοντος, με τον αρχάγγελο Αρρίκο να ξεχωρίζει, σε πόσους τόνους πολύτιμων μετάλλων να ανέρχονται οι ονομαστικές αξίες τους στα μελλοντικά διεθνή χρηματιστήρια;

Πρώτο έτος στο Πανεπιστήμιο, και ο διψασμένος για μάθηση Αρρίκος δημιουργεί πολλά ερωτηματικά στους καθηγητές του. Ανήσυχος και θυελλώδης, έχει κωθεί μέσα στα εργαστήρια και με τον σπινθηροβόλο νου του πειραματίζεται.

Ποιος μπορεί να τον παρακολουθήσει!

Ο Μένιος με τον Νικήτα, παρόλο αριστούχοι και οι δυό τους, το μόνο που καταφέρνουν είναι να εκτελούν τις εντολές του βοηθώντας τον, μα στο τέλος με τον αδαμάντινο χαρακτήρα του φωτεινού αστέρα Αρρίκου, όλοι τους αισθάνονται ότι έχουν βάλει ένα πετραδάκι στα θεμέλια του έργου τους.

Και οι δυό τους τον αγαπούν και ανησυχούν για την υγεία του. Πολλές φορές, πειραματίζεται και στον ίδιο του τον εαυτό κι ετούτο τους τρομάζει. Φοβούνται!

Οι προπονήσεις συνεχίζονται και τα μετάλλια απ' τους διάφορους αγώνες στολίζουν το μικρό διαμέρισμα. Ο Γιώργος Λάσκαρης, ο ιδιοκτήτης του, όπου βρεθεί κι όπου σταθεί, γι' αυτά τα λεβεντόπαιδα συνεχώς μιλάει και εκθειάζει τις δυνατότητές τους και την απλότητα των χαρακτήρων τους. Κάποια μέρα είπε στον Αρρίκο και στους πιστούς φίλους του:

«Ένα έντονο αίσθημα ευτυχίας παράγεται μέσα μου, όταν σκέπτομαι, πως στο μικρό μου το διαμερισματάκι κατοικούν άνθρωποι της δικής σας της κατηγορίας, παιδιά της κλάσεώς σας, μορφές που τιμούν τους δικούς τους, τους φίλους τους».

Τα ταπεινά παλικάρια, με τη γνησιότητα της ψυχής τους και με το φιλότιμο που τα διακρίνει, μ' ένα στόμα του απάντησαν:

«Είναι τιμή μας που σας γνωρίσαμε, πολλά σας οφείλουμε για ό,τι λετε και κάνετε για εμάς. Σ' ένα τμήμα της μνήμης μας», συμπλήρωσε ο Μένιος, «μόνιμη θέση θα έχετε».

Ο κουμπάρος του Λάσκαρη, γιατρός – χειρουργός, Θανάσης Στόϊος έχει μια κλινική στον Πειραιά και, μαθαίνοντας για την ύπαρξη των παιδιών αυτών και την διανοητική ικανότητα του Αρρίκου, θέλησε να τους γνωρίσει.

Έτσι κι έγινε!

Ο Λάσκαρης τους έφερε σε επικοινωνία και ο γιατρός, σαν απολιθωμένος και μετέωρος στο χώρο και στο χρόνο, κοίταζε τον Αρρίκο, καθώς του μιλούσε για θέματα που αφορούσαν την επιστήμη και το μέλλον της, που με το δικό του σκεπτικό παρουσίαζε ο ευφυέστατος Τριπολιτσιώτης.

Σε κάποια στιγμή, που ο Αρρίκος στον κολοφώνα της φανταστικής του έξαρσης βρισκόταν, τον διακόπτει ο γιατρός και, κοιτάζοντάς τον με μια έκφραση μεταξύ λανθασμένης αντίληψης για το παρόν και διερευνητικής συλλόγισης για το μέλλον, του λει:

«Είμαι πέρα για πέρα βέβαιος, πως στην προηγούμενη ζωή σου, σε κάποιον άλλον πλανήτη θα παρήγαγες ανθρώπινες υπάρξεις, βάζοντας τα κατάλληλα συστατικά σε μία φιάλη το βράδυ και τα χαράματα, το έμβρυο θα είχε πάρει ήδη την αρχική μορφή του. Αυτός δεν είναι εγκέφαλος, παρά μόνο σε μια θεϊκή επέμβαση μπορώ να κατατάξω ετούτο το φαινόμενο», και έκανε το σταυρό του ο επιστήμονας.

Αργότερα, ο Αρρίκος, σε πολλές επεμβάσεις που γινόντουσαν εκεί, ήταν βοηθός του ταλαντούχου αυτού χειρουργού.

Στο χώρο του Πανεπιστημίου, ο σγουρομάλλης Αρρίκος είχε γίνει ένα λαμπρό άστρο και στους αγωνιστικούς χώρους ένας Άδωνις, που έθελγε τους πάντες μ' εκείνο το καλογυμνασμένο, συμμετρικό σώμα του. Στην κοινωνία, ένα παράδειγμα ήθους και αξιοπρέπειας, ένας πραγματικός ιππότης. Πίστευε βαθιά μέσα του στη φιλία και ποτέ του δεν πρόδιδε άνθρωπο.

Όσο για το ενδιαφέρον του για τους δυο συγκατάοικους του και παιδικούς του φίλους, κανένα όργανο κι αν υπήρχε, δεν θα ήταν ικανό να μετρήσει την ροπή του. Ώρες ολόκληρες τους μιλούσε για τις εξελίξεις που εκείνος φανταζόταν, νυχτιές και ξημερώματα ο νους του παρήγαγε τις καλύτερες εμπνεύσεις.

Και οι ακώριστοι φίλοι του, σαν μαγεμένοι τον παρακολουθούσαν και τον πίστευαν. Είχε τη βεβαιότητα, βαθιά στη συνείδησή του, πως ό,τι ο νους φανταστεί, ο άνθρωπος είναι ικανός να φέρει εις πέρας, φτάνει μονάχα να το πιστέψει.

Είχε πλάσει μέσα στον κόσμο του, μια δικιά του φιλοσοφία για τη ζωή και την εξέλιξη του ανθρώπου και όχι μόνον.

Μελετητής των περισσότερων φιλοσόφων του κόσμου που, άλλους απέρριπτε και άλλους ασπαζόταν. Ο νους του πήγαινε πολλές φορές στη μυθολογία, στα διάφορα ανεξήγητα φαινόμενα, και προσπαθούσε να δώσει κάποια θετική απάντηση.

Κοντεύουν να τελειώσουν το πρώτο έτος και ένα περιστατικό που συνέβη μια Κυριακή στο χειρουργείο του φίλου του Λάσκαρη, Θανάση Στόϊου, στον Πειραιά, ήταν μια περίτρانه απόδειξη για το πόσο ο Αρρίκος πίστευε στις δυνάμεις του και τι το μέλλον έχει ν' αντικρίσει από αυτόν.

Καθώς στο χειρουργικό κρεβάτι βρισκόταν ένας δάσκαλος συνταξιούχος και ο χειρουργός είχε κάνει την τομή και ετοιμαζόταν να του αφαιρέσει τη χολή, χάνει τις αισθήσεις του και σωριάζεται στο δάπεδο. Μια νοσοκόμα πάγωσε από το φόβο της και το χρώμα του θανάτου πήρε το πρόσωπό της.

«Και τώρα, τι κάνουμε;» ήταν οι μόνες κουβέντες που κατάφερε να ψελλίσει.

«Τώρα πράττουμε εκείνο που πρέπει», της απαντάει ο αυτοκυρίαρχος, υποψήφιος χειρουργός, και με αστραπιαίες κινήσεις, κάνει έναν γρήγορο έλεγχο στο γιατρό και αφού διαπιστώνει ότι δεν έχει τίποτα το σοβαρό, τον ξαπλώνει σε ένα φορείο που ήταν δίπλα τους να συνέλθει, και αρπάζει τα χειρουργικά εργαλεία στα προικισμένα με σταθερότητα χέρια του.

Με τρόπο που θυμίζει τον καθηγητή Μπάρναντ στις δόξες του, αφαιρεί τη γεμάτη πέτρες χολή του βρισκόμενου σε άλλους τόπους δάσκαλου και με μια αριστοτεχνική κίνηση, τη στέλνει δώρο στο νεφροειδές για λιγότερη ανάπαυση, ρίχνοντας και μια ερευνητική ματιά στον μισοζαλισμένο ακόμα χειρουργό.

Μέχρι να επιστρέψει ο γιατρός στον φυσικό του χρόνο, ο Τριπολίτης φοιτητής έχει πάρει το βάπτισμα του χειρουργού και το μόνο που απέμεινε τώρα, είναι

ν' αφαιρέσει τα γάντια του και το σχήμα του σταυρού στο στήθος του να κάνει.

Όλα τελειώσαν αισίως, κανένας δεν έμαθε για το άτυχο αυτό γεγονός που θα σπίλωνε την αξιοπιστία του χειρουργού και ο εύελπινς Αρκάς, από αυτή την κλινική, μέχρι να τελειώσει τις σπουδές του, κέρδιζε χρήματα, που του ήταν απαραίτητα για τα έξοδά του, χωρίς να επιβαρύνει τους γονείς του και τον πάντα πρόθυμο σε όλα αδερφό του.

Το πρώτο έτος ανήκει πλέον στο παρελθόν για τους τρεις ακώριστους φίλους, μα μέσα τους έχουν εντυπωθεί άριστες αναμνήσεις, που δύσκολα θα ξεθωριάσουν στο πέρασμα των χρόνων.

Πολλοί συμφοιτητές τους κάνουν τις διακοπές τους και ξεκουράζονται, μα ο Αρρίκος, με το Μένιο και το Νικήτα, όχι μονάχα με εντατικό ρυθμό προετοιμάζονται για τους Ολυμπιακούς, αλλά δουλεύουν παράλληλα. Ο Αρρίκος στην κλινική στον Πειραιά, και ο Νικήτας με το Μένιο κάνουν φροντιστήρια σε μικρά παιδάκια, ενισχύοντας και αυτοί την οικονομική κατάσταση της οικογένειάς τους.

Εκείνο το καλοκαίρι, όμως, στην οικογένεια του φιλότιμου Αρρίκου συνέβη κάτι το δυσάρεστο, που για πολύ καιρό, τους τσάκισε τα φτερά, τους λύγισε τα γόνατα. Ο στυλοβάτης εκείνου του υπερήφανου σπιτικού αρρώστησε και οι γιατροί δεν άργησαν να διαγνώσουν την πάθησή του. Ο εγκέφαλος του Σωτήρου είχε προσβληθεί από τον αδάμαστο, κυτταροφάγο καρκίνο και οι ελπίδες για θεραπεία ήταν ελάχιστες.

Κυριακή μεσημέρι και η οικογένεια ετοιμαζόταν για το φαγητό. – Ποιος είχε όρεξη για τέτοια τώρα; όλοι τους μηχανικά έτρωγαν, για να δίνει ο ένας λίγο κουράγιο στον άλλον -.

Ο Σωτήρος κάθεται ακριβώς απέναντι από τον Αρρίκο και κάποια στιγμή, ένα παράξενο ύφος βλέπει να έχει πάρει το πρόσωπο του μικρού. Κάτι έφερε στο νου του και μη μπορώντας να συγκρατηθεί, ξέσπασε σε λυγμούς και αγκαλιάζοντας τον Αρρίκο, του λει:

«Τι σκέπτεσαι, λεβέντη μου; Την ημέρα της κηδείας μου έφερες στο νου σου;»

«Όχι», του απαντάει με στόμφο ο Αρρίκος. «Την ημέρα του γάμου σου, έφερα στη σκέψη μου».

«Μα...», κάτι πήγε να ψελλίσει ο Σωτήρος, αλλά ο μικρός δεν τον άφησε να συνεχίσει και του χάιδεψε στοργικά το μισο-φαλακρό από την χημειοθεραπεία κεφάλι του.

«Κάθισε στη θέση σου», ξαναλέει ο Αρρίκος, «και άκουσέ με προσεκτικά. Τα σπουδαιότερα πράγματα που έχω καταφέρει έως τώρα στη ζωή μου, τα φαντάστηκα σε κάποια στιγμή, που η διάρκειά της δεν ξεπερνούσε τα πέντε δευτερόλεπτα. Αυτό έκανα και τώρα και είμαι σίγουρος, πως δεν θα με προδώσει ο συλλογισμός μου».

«Δηλαδή;» ρωτάει ο με ζωγραφισμένη την απορία στο σκελετωμένο και κατακίτρινο πρόσωπό του, Σωτήρος.

«Ξέρεις πώς συμβόλιζαν τον καρκίνο οι αρχαίοι Έλληνες, αδερφέ μου;»

«Με τον κάβουρα, αν δεν κάνω λάθος», απαντάει ο Σωτήρος.

«Δεν κάνεις καθόλου λάθος, έτσι είναι, με τον κάβουρα τον συμβόλιζαν» και έστειλε το νου του ξανά στον Ταϋγέτο ο Αρρίκος. «Πριν από χρόνια», συνεχίζει, «μου είχες πει θυμάμαι ετούτο, που ποτέ από το μυαλό μου δεν έβγαλα, ποτέ μου δεν λησμόνησα. Είχες πει, ότι θα γίνεις και ναυτικός ακόμα, για να με σπουδάσεις...».

«Ναι», διακόπτει ο Σωτήρος, «ήθελα να κάνω το καθήκον μου. Έτσι έπρεπε να σκεφθεί ένας μεγαλύτερος αδελφός, που αγαπάει και προστατεύει τους μικρότερους, μα δεν χρειάστηκε μέχρι ετούτη τη στιγμή, αλλά και τώρα να χρειαστείς τη βοήθειά μου, πάλι θα σου την δώσω, κι ας είμαι με το ένα ποδάρι μου μέσα στον τάφο».

Η φράση αυτή τη Σωτήρου ήταν κάτι, που όπλισε με μια τιτάνια δύναμη τον ψυχικό κόσμο του μικρού «γιατρού». Σηκώθηκε πάνω και μια τρομακτική γροθιά εξακόντισε στο άψυχο τραπέζι. Μια τρύπα στο κέντρο του άνοιξε και με μια ισχυρή κραυγή αναφώνησε:

«Εγώ θα σε γιατρέψω!»

Έχοντας μέσα του μια πίστη, που γκρέμιζε και το ισχυρότερο εμπόδιο που θα τύχαινε μπροστά του, πήρε μαζί του τους δύο αχώριστους ανθρώπους της ζωής του, μπήκαν στο αυτοκίνητο του Σωτήρου και θυμίζοντας πρωταθλητή αγώνων ράλι, ξεκίνησαν για τον Ταϋγέτο.

Ο δεξιότεχνης σταυραϊτός της Αρκαδικής γης, που και το βολάν τρέμει στα νευρώδη, καλογυμνασμένα χέρια του, τρεις φορές

καρδιοχτύπησε τους φίλους του, μέχρι να φτάσουν στο αιωνόβιο και ιερό βουνό της γειτονικής Λακωνίας.

Άφησαν το αυτοκίνητο στο χωριό Αναβριτή και με τα πόδια ανέβηκαν στο μοναστήρι, όπου ο καλόγερος, με αισθήματα χαράς και ευχαρίστησης τους υποδέχθηκε.

Στο πρόσωπο των παιδιών όμως, ο ασκητής διάβασε την αγωνία που τους διακατείχε, μα δεν άργησε να γίνει γνώστης και του γιατί.

Ένα αίσθημα βαθιάς λύπης ένοιωσε ο μοναχός, σαν έμαθε το θλιβερό εκείνο γεγονός, που αμέσως μετέφερε την επίδρασή του στο ισχνό και αγαθό πρόσωπό του.

Χωρίς χρονοτριβή, ο ανήσυχος Αρρίκος παρακάλεσε τον καλόγερο, να του δώσει τα πανάρχαια εκείνα βιβλία, που στην κρύπτη είχε τοποθετήσει, και ο γενειοφόρος, με προθυμία αμέσως το έπραξε.

Με τα μάτια του να παράγουν χιλίων φάρων φως, ο σγουρομάλλης και ξανθός, με προσοχή έψαχνε στις σελίδες του πρώτου βιβλίου για τον κάβουρα. Απογοητευμένος από το βιβλίο εκείνο, με γοργό ρυθμό ξεφύλλισε τις πρώτες σελίδες του δεύτερου, ώσπου σε κάποια στιγμή άλλαξε η μορφή του προσώπου του, και με ερευνητικό ύφος καρφώθηκε επάνω στην εικόνα που έδειχνε έναν κάβουρα. Είχε κάνει το πρώτο βήμα για εκείνο που με τόση αγωνία έψαχνε, είχε ανάψει ένα μικρό φως στο τούνελ του μυστηριώδους λαβύρινθου. Κάτι περίεργα σχήματα τον καθήλωσαν και του

προξένησαν την ανάγκη να στύψει για ώρα το φεγγοβόλο και διαυγές μυαλό του.

Παρ' όλη την προσπάθειά του, δεν κατάφερε να δώσει μια εξήγηση και ακούμπησε το βιβλίο, επάνω στο μικρό τραπεζάκι. Πριν προλάβει, όμως, ν' απομακρύνει τα χέρια του από αυτό, μια σκέψη τον ώθησε να ξαναφέρει τον τόμο στα γόνατά του. Μια φώτιση τον έστειλε στις τελευταίες σελίδες του και του έλυσε το μυστήριο.

«Επιτέλους», ψέλλισε στενάζοντας και έκανε με βαθιά πίστη και ευλάβεια το σταυρό του.

Εκεί βρήκε αυτό που ήθελε, εκεί εντόπισε εκείνο που έψαχνε. Μια ολόκληρη σελίδα δικιά του, για αυτό ακριβώς που πάσχιζε, για εκείνο που τόσο λαχταρούσε.

Ένας ανθρώπινος εγκέφαλος και στο κέντρο του ακριβώς ένας κάβουρας, που είχε στις δαγκάνες του και έτρωγε ένα κομμάτι από το μυαλό. Μια απεικόνιση, που δεν άργησε καθόλου ο ευφυής Αρρίκος να εξηγήσει.

«Να ο καρκίνος», συλλογίζεται, «που προσβάλλει τον εγκέφαλο».

Αυτό έδειχνε η παράσταση και ο «μικρός» δεν είχε κάνει καθόλου λάθος στο συλλογισμό του.

Πιο δίπλα, ένα άλλο σχήμα, με άλλον εγκέφαλο, με διαφορετικό το χρώμα στο φαγωμένο απ' τον κάβουρα σημείο, και δεξιά του ένα χορτάρι, που επάνω σε αυτό ο κάβουρας είχε αφήσει την τελευταία πνοή του, δείχνοντας την κοιλιά του στον ουρανό. Από κάτω, σε χρώμα πιο έντονο και λαμπερό, που κάλυπτε με την ίδια χροιά όλο το

φάσμα του, ένας άλλος εγκέφαλος, απαλλαγμένος από το δάγκωμα του καβουριού.

Πόσες φορές σκούπισε ο Αρρίκος το καταϊδρωμένο μέτωπό του, και πόσες φορές οι φίλοι του τον ρώτησαν: «Βρήκες κάτι;», δεν είναι δυνατόν να απαριθμηθούν. Εκείνο μόνο που μπορούμε να πούμε με ακρίβεια, είναι ότι ο λεβεντοκαλόγερος δεν έπαψε ούτε στιγμή να προσεύχεται στον Ύψιστο και να κάνει με κατάνυξη συνεχώς το σταυρό του.

Σε τούτο το ιερό σημείο της οικουμένης, και μέσα σε ένα μικρό μοναστήρι, πάνω στον αγέρωχο ανεμοθραύστη Ταϋγετο, ένας υποψήφιος γιατρός αυτή τη στιγμή γράφει τον πρόλογο της καινούργιας ιατρικής ιστορίας. Ένας ταλαντούχος διανοητής της Αρκαδικής γης, εκεί στα δοξασμένα Σπαρτιάτικα εδάφη, συντάσσει ένα προσύμφωνο με τα καλοφτιαγμένα δάχτυλα του δεξιού χεριού του, και με το αριστερό έχει αρπάξει το Χάροντα από τα μαλλιά και, αφού του πιέζει με δύναμη επάνω στο χαρτί το κεφάλι, τον εξαναγκάζει βίαια να υπογράψει.

Της υφηλίου ο αιώνιος και ακατανίκητος Αττίλας, σήμερα χάνει την πρώτη μάχη μέσα στο πέραςμα των αιώνων, του αφαιρείται ένα φαρμακερό βέλος από τη φαρέτρα του. Θα μπορέσει, όμως, ο Αρρίκος να του αφανίσει ολόκληρη την οπλοθήκη με τις δηλητηριώδης σαΐτες του ;

Δείχνοντας το παλικάρι στον καλόγερο εκείνο το χορτάρι με τον κάβουρα, τον ρωτάει:

«Το γνωρίζεις αυτό εδώ το φυτό, οσιότατε;»

Το κοίταξε ο καλόγερος, μα τίποτα δεν του θύμιζε, ποτέ του δεν το είχε ξαναδεί στο διάβα του.

«Πρέπει να το βρούμε», ξαναλέει ο Αρρίκος, «πρέπει να ψάξουμε».

Έτσι και έκαναν.

Ρούφηξαν από έναν καφέ όλοι τους, και γρήγορα στο βουνό για το βότανο.

Σουρούπωσε και τίποτα δεν κατάφεραν.

Γύρισαν στο μοναστήρι και ξεκουράστηκαν.

Ο ανήσυχος Αρκάς ρέκορμαν, χώθηκε μέσα στα βιβλία και μόνο κατά τα χαράματα έκλεισε για λίγο τα μάτια του.

Το πρωί, όλοι μαζί, ξανά στο βουνό για το χορτάρι, ούτε πιθαμή γης δεν άφησαν άψακτη. Τίποτα και τούτη την ημέρα δε βρέθηκε.

Την επομένη, το ίδιο. Νύχτωσε χωρίς αποτέλεσμα.

Έχει περάσει μια εβδομάδα, κι ακόμα να βρεθεί το βότανο.

Η αγωνία εξουσίασε τον κόσμο τους και η σφοδρή επιθυμία τους την συνδαύλιζε.

Ο καλόγερος προσεύχεται συνεχώς και τα παλικάρια, στιγμή δεν χάνουν απ' τα μάτια τους την φανταστική μορφή του βοτάνου.

Έχουν φτάσει στην ψηλότερη κορφή του βουνού και στα εκατό μέτρα μπροστά τους ο Άγιο-Λιάς φαντάζει κατάλευκος στα μάτια τους.

Ένας δαιμονισμένος αέρας σηκώνεται, ένας τρομακτικός τυφώνας θα τους έστελνε σαν πλατανόφυλλα στη Σπάρτη, αν δεν προλάβαιναν να

στριμωχτούν στο άνοιγμα ενός βράχου, που ευτυχώς βρέθηκε μπροστά τους.

Κόπασε η θύελλα και με πρώτο τον καλόγερο, ένας – ένας μπήκαν στο εξωκλήσι. Άναψαν τα καντήλια, έψαλαν, προσκύνησαν, και πάλι έξω για το βότανο.

Γύρω στα εκατόν πενήντα μέτρα απ' το εξωκλήσι, τρία μικρά δρομάκια, το ένα προς τα αριστερά, το άλλο προς τα δεξιά, και το τρίτο ίσια

μπροστά τους, τους υποχρέωσαν να ανακόψουν για λίγο την πορεία τους.

«Πού πάμε τώρα;» λει ο Νικήτας. «Αριστερά, δεξιά ή ευθεία;»

Σκέφτονταν...

«Πάμε δεξιά», λει ο καλόγερος, «και ο Θεός βοηθός μας».

Δεν πρόλαβαν να κουνηθούν από την θέση τους και ένα παράξενο σύννεφο, περνώντας από πάνω τους και τραβώντας ευθεία, σε μια κατάλευκη σκόνη κατέληξε και πέφτοντας, μια φαρδιά ευθεία γραμμή χάραξε. Τα κορμιά τους τα έπιασε ρίγος και ότι ξεκόλλησε το πετσί τους από τις σάρκες τους ενόμισαν. Σταυροκοπήθηκαν.

Ακολούθησαν την ευθεία γραμμή πολλά χιλιόμετρα.

Κάποια στιγμή, μια καλύβα δίπλα σε ένα μεγάλο αλώνι βρέθηκε μπροστά τους και δυο κατάλευκα άλογα ύψωσαν τα κεφάλια τους και κορυφώνοντας τα γεμάτα χάρη αυτιά τους, τους κοίταξαν και χλιμίντρισαν!

Δεν έκαναν ούτε δέκα βήματα ακόμα κι ένας μεσοόκοπος μελαχρινός άντρας με σγουρά μαλλιά και ένα τεράστιο μουστάκι, τους καλωσόρισε.

Κάθισαν λίγο και κουβέντιασαν.

Του έδειξε ο Αρρίκος το βοτάνι και μήπως το γνώριζε τον ρώτησε.

«Στη βρύση του Κουμουνδούρου πρέπει να το έχω δει», του είπε ο άνθρωπος, «μα δεν είμαι και σίγουρος, αλλά πηγαίνετε. Να, εδώ πιο κάτω είναι η πηγή», και τους έδειξε το δρόμο.

Τον ευχαρίστησαν και έφυγαν.

Κάποια στιγμή, ο ήχος των κουδουνιών από κοπάδι πρόβατα έφτασε στ' αυτιά τους.

Προχώρησαν.

Ο ήχος των κουδουνιών τώρα συνοδεύεται από το άκουσμα μιας γλυκόλαλης φλογέρας και ένας σκύλος τους παίρνει χαμπάρι και ορμάει κατ' επάνω τους.

«Τραχήλη», ακούγεται η φωνή του τσοπάνου, «τι έπαθες;»

Κοντοστάθηκε το σκυλί κι ένας γέρος, με την κάπα στους ώμους και τη φλογέρα στα χέρια του, μπροστά τους ξεπρόβαλλε.

«Ποιοι είστε; Τι ψάχνετε;» ρωτάει ο γέροντας και προστάζει ξανά τον σκύλο να ησυχάσει.

Πλησίασαν και χαιρετήθηκαν.

«Τη βρύση του Κουμουνδούρου ψάχνουμε», του είπαν, «εκείνη θέλουμε να βρούμε».

«Ελάτε μαζί μου», είπε ο γέροντας και τράβηξε για τη βρύση.

Γύρω στα πενήντα μέτρα από εκεί και κάτω από έναν πλάτανο, μια πέτρα σε σχήμα κεραμιδιού, με σκαλισμένον έναν δικέφαλο αετό στο κοίλωμα της, χρόνια τώρα εκεί με το κελαριστό νερό της δρόσιζε τους τσοπάνους, τα γίδια και τα πρόβατα.

«Αυτή είναι η βρύση που ψάχνετε», ξαναλέει ο τσοπάνος, «και εγώ ο Μήτσος ο Κουμουνδούρος, μα τι τη θέλετε;»

Άνοιξε ο Αρρίκος το βαρύ βιβλίο και έδειξε στο γέροντα το βότανο.

«Ετούτο εδώ το χορτάρι το ξέρεις, μπάρμπα-Μήτσο;» τον ρώτησε.

Έστριψε αριστερά το κεφάλι του ο τσοπάνος και έστειλε χαμηλά τη ματιά του στο χώμα.

«Εκείνον εκεί τον μεγάλο θάμνο, τον βλέπεις; Αυτό είναι που μου ζητάς», του λει, «λεβέντη μου» και του το έδειξε με το χέρι του.

Το πλησίασε ο Αρρίκος και έσκυψε να το πιάσει στα χέρια του. Δεν πρόλαβε όμως, γιατί ο βοσκός γρήγορα του άρπαξε το χέρι.

«Μην το αγγίζεις», του λει, «έχει δηλητήριο. Ο συχωρεμένος ο παππούς μου, φονιά των καβουριών το έλεγε».

«Δηλαδή;» ρωτάει ο Αρρίκος το γέροντα και μια ανακούφιση ένοιωσε μέσα του.

«Έτσι και το φαει κάβουρας, σε ένα λεπτό πέθανε, και το περίεργο είναι, ότι και από δίπλα του να καθίσει, πάλι την ίδια τύχη θα έχει Ιούλιο και

Αύγουστο. Τον άλλο καιρό, μονάχα όταν το φαι. Μα τι το θες, μου λες;»

«Έχει τώρα καβούρια, μπάρμπα-Μήτσο;» ρωτάει ο Νικήτας.

«Περιμένετε και θα δείτε», ξαναλέει ο γέροντας και κάνει να σηκώσει μια πέτρα, δίπλα απ' το αυλάκι που μετέφερε το νερό απ' την πηγή.

Μα αντί να βρει κάποιον κάβουρα, ένας κοντοστέρης παραλίγο να του δαγκώσει το δάχτυλο.

Του έλιωσε το κεφάλι με το άρβυλο ο μπάρμπα-Μήτσος και πάνω σε έναν θάμνο για αιώνια ξεκούραση τον πέταξε.

Σήκωσε άλλη πέτρα τώρα, μα ούτε φίδι, ούτε και κάβουρας.

Στην τρίτη πέτρα που σήκωσε, δύο καβούρια βρέθηκαν από κάτω.

«Και τώρα το πείραμα», τους λει χαριτολογώντας, κρατώντας και τα δύο καβούρια, στα κατάμαυρα και ροζιασμένα χέρια του.

Από απόσταση μισού μέτρου πέταξε τον ένα κάβουρα επάνω στο χορτάρι και όλοι τους, με τεντωμένο το κεφάλι τους και με μια κλίση του σώματός τους προς τα εκεί, περίμεναν.

Δεν πρόλαβε ο κάβουρας να απομακρυνθεί ούτε μισό μέτρο από το θάμνο και έμεινε ακίνητος.

Ακίνητοι και άφωνοι έμειναν όλοι τους, μέχρι που ο Αρρίκος σήκωσε τα χέρια του ψηλά και αναφώνησε:

«Ω, Θεέ μου!»

Ο κάβουρας ποτέ του δεν θα έκανε κάτι τέτοιο, γιατί μονάχα οι ζωντανοί οργανισμοί έχουν φωνή. Οι πεθαμένοι, αναπαύονται.

«Να δοκιμάσω και με τον άλλον κάβουρα;» ρώτησε ο γέροντας.

«Όχι, όχι, μπάρμπα-Μήτσο», του απαντάει ο Αρρίκος, «θα ήθελα να τον πάρω μαζί μου ζωντανό, αφού είχε κάνει μια σκέψη ενωρίτερα.

«Και τώρα τι κάνουμε;» είπε ο Νικήτας. «Πώς θα κόψουμε το χορτάρι, αφού έχει πολύ δηλητήριο;»

«Μα και πώς θα το χρησιμοποιήσουμε;» συμπλήρωσε ο Μένιος.

«Ελάτε λίγο, να ξεκουραστούμε», τους απάντησε ο γεμάτος ελπίδα Αρρίκος, «και θα δούμε, τραβώντας για τη βρύση, που δίπλα της ήταν καθίσματα από κορμούς δέντρων, και κάθισε.

Ο παπά-Μενέλης, ακόμα κοίταζε το φυτό και τον κάβουρα.

«Ρε, τι σου είναι η φύση», ψιθύρισε και έκανε το σχήμα του σταυρού στο στήθος του.

Κάθισαν όλοι τους.

Τον νοήμονα Αρρίκο δεν τον απασχολούσε το πώς θα μεταφέρει το γεμάτο θανατηφόρα ουσία για τα καβούρια βοτάνι, μα κάτι σοβαρότερο. Τον απασχολούσε το πώς θα χρησιμοποιήσει την ουσία αυτή, για να γιατρέψει απ' τον καρκίνο τον αδελφό του.

Φαίνεται, όμως, ότι ο μεγάλος επιστήμων, που έγραψε εκείνα τα βιβλία πριν χιλιάδες χρόνια, μέσα στο κρανίο του είχε ουσία, που με αυτήν που

περιέχει και του Αρρίκου σήμερα, κάποια σχέση θα έχουν.

Σκέφτηκε, λοιπόν, ο Αρκάς φοιτητής! «Είναι αδύνατον, ένας τέτοιος νους σαν εκείνον που συνέταξε το βιβλίο, να μην αναγράφει κάπου και την κατάλληλη δόση του φαρμάκου. Μα πού, όμως;»

Άρχισε να ψάχνει στις σελίδες του βιβλίου, που πόσον ιδρώτα έκυσαν όλοι τους για να μεταφέρουν το βάρος του δεν μπορούμε να γνωρίζουμε. Προσπαθούσε να μπει στον τρόπο σκέψης του τότε διανοητή, κοιτάζοντας τα σχήματα, μήπως και καταφέρει το ζητούμενο.

Πέρασε πολύ ώρα, αλλά τίποτα δε μπόρεσε να καταλάβει.

«Πάμε να φύγουμε», λει σε κάποια στιγμή ο ξανθός 'γιατρός' και σηκώθηκε από τη θέση του. Έσκυψε στη βρύση, ήπιε γάργαρο νερό κι έπλυνε το πρόσωπό του.

«Πρώτα θα σας κάνω το τραπέζι», τους λει ο μπάρμπα-Μήτσος, «και ύστερα θα φύγετε. Εντάξει λεβέντες μου; Έχω παξιμάδια Σπαρτιάτικα, μυζήθρα και ντομάτες».

Μπήκε στη μικρή καλύβα και τα έφερε.

Από την κούραση που είχαν όλοι τους, νοστιμότερο φαγητό δεν είχαν ξαναφάει, τους φάνηκε.

«Τι θα κάνεις με το βότανο, Αρρίκο;» τον ρώτησε ο τσοπάνος. «Θα το πάρεις μαζί σου;»

«Αν δεν βρω τη συνταγή μπάρμπα-Μήτσο, δεν θα κάνω καμία ενέργεια, γιατί κάτι τέτοιο θα ήταν

λάθος κίνηση», αποκρίθηκε το παλικάρι. «Θα μείνει εδώ, μα πρόσεχέ το».

«Μη φοβάσαι», ξαναλέει ο τσοπάνος. «Πίσω από εκείνο το καταράχι», δείχνοντάς το με το χέρι του, «είναι χιλιάδες τέτοια φυτά, ολόκληρα στρέμματα».

«Είναι η σειρά μου, να κουβαλήσω το βιβλίο εγώ ε τώρα», σκέφτεται ο Νικήτας και το πιάνει στα χέρια του.

Από ένστικτο, το άνοιξε προς το τέλος του και η ματιά του έπεσε πάνω σε ένα σχήμα, που παρίστανε τον ήλιο.

«Και ο ήλιος γιατρικό είναι», τους λέει, «κάποια αρρώστια θα γιατρεύει κι αυτός. Να, τον παριστάνει εδώ», και τους έδειξε τα σχήματα.

«Δεν είναι δυνατόν», λέει ο Αρρίκος, «δεν μπορώ να το πιστέψω», και άρπαξε τον τόμο από τα χέρια του Νικήτα, χαρίζοντάς του και ένα ευχαριστίας χαμόγελο.

Είχε καταλάβει ο εύστροφος Αρρίκος, τι εννοούσαν τα σχήματα με τον ήλιο, πριν καλά – καλά πάρει το βιβλίο στα χέρια του από τον Νικήτα. - Αυτό θα πει οξυδέρκεια, αυτά είναι μυαλά που σπανίζουν -.

Δεν ήταν μονάχα σε αυτή τη σελίδα ο ήλιος. Ο ήλιος ήταν και σε πολλές άλλες σελίδες ακόμη. Ο φωτιστής ήλιος εδώ έπαιζε το ρόλο του ρολογιού και βάσει αυτού θα έπαιρνε και ο άρρωστος τα φάρμακα.

Γύρισε πολλές σελίδες ο Αρρίκος, για να βρει τη δόση του φαρμάκου, που τώρα εκείνο τον ενδιέφερε.

Το βρήκε!

Ένας ήλιος αριστερά, που μόλις ανέτειλε, και από κάτω ένα φύλλο από το βότανο, δήλωνε ότι ο άρρωστος το πρωί θα έπαιρνε ουσία ίση με αυτή, που ένα μονάχα φύλλο από το φυτό περιείχε.

Κολλητά και δεξιά, ένας άνθρωπος σαν από ρίγη να έτρεμε, κάτι θα εννοούσε, μα ο Αρρίκος εκείνη τη στιγμή δεν μπόρεσε να καταλάβει.

Στην διπλανή εικόνα, ένας ήλιος στο κέντρο του ουρανού και από κάτω δύο φύλλα βοτάνου, που καθιστούσε σαφές ότι το μεσημέρι ο άρρωστος θα έπαιρνε τη διπλή δόση από το φάρμακο.

Στην τρίτη δεξιά εικόνα υπήρχε ένα φεγγάρι, πράγμα που φανέρωνε ότι το φάρμακο έπρεπε να χρησιμοποιηθεί το βράδυ, αλλά, αντί για ολόκληρο φύλλο, σε αυτή τη παράσταση υπήρχε μισό.

Έτσι πρόσταζε ο εφευρέτης και έτσι έπρεπε να πράξει και ο θεράπωντας.

Πόσες ημέρες, όμως, θα γίνεται η θεραπεία;

Και εδώ, ο υψηλής κατάρτισης επιστήμων, με απλή μέθοδο, που θα σώζεται ανά τους αιώνες, δίνει την εξήγηση: Οχτώ ημέρες όλες κι όλες είναι αρκετές για τη θεραπεία.

Και επειδή ο τότε συγκεκριμένος άνθρωπος ήταν απ' την ίδια τη φύση προικισμένος με υψηλού επιπέδου νοημοσύνη, παρά την πάροδο των αιώνων, και σήμερα σώζονται οι μέθοδοι που χρησιμοποιούσαν τον καιρό εκείνο, που σε κάποια στιγμή κάτι έγινε κι έπαψαν να εφαρμόζονται.

Το δύσκολο είναι, να ερμηνευθούν, αλλά και σωστά από κάποιον σήμερα.

Όσο για την περίπτωση αυτού εδώ του καρκίνου, μπορεί να θεωρηθεί εύκολη η ερμηνεία. Για τη θεραπεία άλλων οργάνων απ' την επάρατη νόσο, αλλά και για άλλες αρρώστιες, τι γίνεται;

Υπάρχουν συνδυασμοί, που θέλουν μυαλό και χρόνο για να εξηγηθούν. Ο Αρρίκος, και χρόνο έχει και νου διαθέτει. Μα πιο πολύ, μια βαθιά επιθυμία του, να προσφέρει κάτι σημαντικό στην ανθρωπότητα, να δώσει ελπίδα και χαρά στους ανθρώπους, να απαλλάξει τους λαούς από τις αρρώστιες, τον έχουν οπλίσει με ό,τι ισχυρότερο για την επιτυχία αυτής του της βούλησης.

Ο Έλληνας ρέκορμαν είναι διαποτισμένος με εκείνη την φυσική παρόρμηση, που τον ωθεί να πιστεύει σε αυτό το παμμέγιστο όραμα. Το ένστικτό του δεν τον ξεγελάει.

«Θα κάνω την πατρίδα μου το φωτεινότερο άστρο του κόσμου», λει πολλές φορές. «Θα μετατρέψω σε ένα διεθνές κέντρο υγείας την ένδοξη χώρα μου».

Το τι άλλο έχει φανταστεί μέσα στο γεμάτο φαιά ουσία μυαλό του, μονάχα εκείνος γνωρίζει.

Ας γυρίσουμε, όμως, στη βρύση του Κουμουνδούρου.

Με ακίνδυνο τρόπο, ο Αρρίκος έκοψε είκοσι οκτώ ισομεγέθη φύλλα – τόσα χρειαζόντουσαν για τη θεραπεία – και τα τοποθέτησε σε ένα ξύλινο κουτί από ρέγκες που του έδωσε ο μπάρμπα-Μήτσος για ασφαλή μεταφορά και ετοιμάστηκαν για την επιστροφή τους.

Ο δρόμος τώρα δεν τους φοβίζει, γιατί θα πήγαιναν από πιο ομαλή διαδρομή, αφού από εκείνο το σημείο και μετά άλλαζε η μορφολογία του εδάφους.

Ευχαρίστησαν τον καλόκαρδο τσοπάνο, τον αποχαιρέτησαν και τράβηξαν τον κατήφορο, που ένα μονοπάτι τους έβγαλε στο χωριό Πικουλιάνικα και από εκεί, ο Γιώργος ο Ασπιώτης με το αυτοκίνητό του, τους πήγε στην Αναβριτή, όπου πήραν το δικό τους όχημα, να επιστρέψουν στο χωριό τους, την Τρίπολη.

Ο καλόγερος με τα πόδια γύρισε απ' την Αναβριτή κι εκείνος στο μοναστήρι, που μέσα του έκρυβε το πολυτιμότερο υλικό για την ανθρωπότητα, έχοντας τώρα ένα βιβλίο λιγότερο, αφού ο Αρρίκος το πήρε μαζί του.

Σε ρυθμό ράλι ξανά, επέστρεψαν στην Αρκαδία και μπήκαν στα πρώτα σπίτια του χωριού τους, μα ένα δυσάρεστο γεγονός, τους περίμενε. Είχε αφήσει την τελευταία του πνοή ο πιο αγαπητός άνθρωπος της οικογένειας του Αρρίκου, ο Σωτήρος, και η καμπάνα χτυπούσε λυπητερά, ασταμάτητα.

Όλο το χωριό θλιβόταν για 'κείνον τον άνθρωπο. Ήταν αυτός, που γυρνώντας από το εξωτερικό πριν από χρόνια, όλη την περιουσία του τη χάρισε στο χωριό του, στον τόπο του. Ο γέροντας Σωτήρος όμως, δεν ζει πια, επέθανε.

Με το ξύλινο κουτί στα χέρια του ο Αρρίκος, που το περιεχόμενό του δεν μπορούμε ακόμη να γνωρίζουμε τι μπορεί να προσφέρει στο μέλλον της ανθρωπότητας, περνάει την αυλόπορτα του σπιτιού

του και κατευθύνεται στο δωμάτιο του άρρωστου αδελφού του.

Ο βαριά άρρωστος Σωτήρος κοιμόταν. Δεν τον ξύπνησε. Κάθισε από δίπλα του και με συμπόνια κοίταζε το ισχνό και κατακίτρινο πρόσωπό του. Σε λίγο, ένας ιδρώτας έτρεχε στο μέτωπο του Σωτήρου και η ανάσα του άλλαξε ρυθμό και μια ανησυχία φανέρωνε η όψη του. Η αναπνοή όσο πήγαινε και γινόταν πιο έντονη και ο ιδρώτας κυλούσε σαν ποτάμι.

«Κάποιο όνειρο θα βλέπει», σκέφτηκε ο Αρρίκος, «κάτι πολύ σοβαρό θα ονειρεύεται».

Και ξάφνου, μια κραυγή συντάραξε το δωμάτιο. «Με Δύναμη», και άνοιξε τα μάτια του ο Σωτήρος. Έσφιξε το χέρι του Αρρίκου και κρατώντας το, του διηγήθηκε το όνειρο.

«Είδα», του λει, «πως ήσουν στο περιβόλι μας κι ένα παγώνι πέταξε από κάπου κι ήρθε μπροστά σου και κάθισε στα πόδια σου. Έσκυψες και το πήρες στα χέρια σου. Πολύ το θαύμαζες. Εγώ, στεκόμουν λίγο πιο πέρα και σε κοίταζα. Καθώς χάιδευες το γαλαζοπράσινο φτέρωμά του, ένας κατάμαυρος ψηλός άντρας, που φάνηκε από το βάθος του κήπου μας, σε πλησίασε και σου ζήτησε το παγώνι. Του αρνήθηκες. Τότε, άπλωσε το κατάμαυρο μακρύ χέρι του και προσπάθησε να σου το πάρει. Έστριψες το σώμα σου αριστερά και άφησες το παγώνι ελεύθερο. Ήλθε και κάθισε μπροστά μου. Ο καταμέλανος άντρας έκανε να 'ρθει προς το μέρος μου, αλλά τον εμπόδισες. Και τότε, αρπαχτήκατε. Παρόλο που ήταν θηρίο πάνω από δυο μέτρα, δεν κατάφερε να σε νικήσει. Τα μπράτσα σου και το κορμί σου φαινότουσαν σαν από σίδερο,

ήσουν πολύ δυνατός. Κάποια στιγμή σου φέρθηκε άνανδρα. Έβαλε τα δόντια του στο λαιμό σου, για να ρουφήξει από την καρωτίδα το αίμα σου. Άπλωσες τα στιβαρά σου χέρια και τα κουλούριασες στη μέση του. Τότε, σου φώναξα: 'Με δύναμη'. Τον έσφιξες τόσο δυνατά, που τον έκοψες στα δύο και στο χώμα τον πέταξες».

«Και το παγώνι τι έγινε;» ρώτησε ο Αρρίκος.
«Έφυγε;»

«Όχι, το έπιασα στα χέρια μου, μα ξύπνησα».

Με μια ματιά σπινθηροβόλα κοίταξε ο Αρρίκος το Σωτήρο και τον ρώτησε:

«Έρεεις, τι συμβολίζει το παγώνι, αδελφέ μου;»

«Όχι, αλλά για λέγε μου».

«Το παγώνι είναι σύμβολο αθανασίας, γι' αυτό και το συναντάμε σε πολλούς χριστιανικούς ναούς, μα πώς και δεν το ξέρεις;»

«Αρρίκο», ακούστηκε η φωνή της μητέρας τους.

Βγήκε από το δωμάτιο του Σωτήρου ο Αρρίκος κι αποκρίθηκε.

Σε λίγο, ήταν όλοι τους μαζεμένοι στην κουζίνα και συζητούσαν.

«Από αύριο αρχίζει η θεραπεία», λει σε κάποια στιγμή ο Αρρίκος κι έριξε μια ερευνητική, μα αισιόδοξη ματιά στο Σωτήρο.

Έφαγαν το βραδινό φαγητό τους, κουβέντιασαν για ώρα και όλοι τους τώρα, με την ελπίδα κάτω απ' τα μαξιλάρια τους, έπεσαν να κοιμηθούν.

Ο Αρρίκος δε θέλει να ξεκουράσει το σώμα του, δεν αισθάνεται την ανάγκη του ύπνου. Η φωτεινή αυτή ύπαρξη δε σταματάει το ψάξιμο, δεν παύει να ερευνάει το βιβλίο.

Κοντεύουν χαράματα κι αυτά που είδαν τα μάτια του, εκείνα που μέσα στο θησαυρό των γνώσεων της ιατρικής επιστήμης αντίκρισε κι εξήγησε, δεν του άφησαν καμία αμφιβολία πλέον για την αξιοπιστία του περιεχομένου του. Σε μια από τις σελίδες του είδε κάτι, που και στον ίδιο είχε συμβεί, ήταν πέρα για πέρα σίγουρος.

Συγκλονίστηκε!

Ένας μικρός εγκέφαλος και από κάτω καρποί, ίδιοι με αυτούς από το σπάνιο δέντρο του κήπου του γέρο-Νικόλα, κατάϊδιοι. Δίπλα υπήρχε το σώμα ενός παιδιού, που σήμαινε ότι το φάρμακο έπρεπε να το πάρει ο άνθρωπος στην παιδική του ηλικία. Και πιο πέρα, ένας άλλος μεγάλος εγκέφαλος, με ζωρότερο τώρα το χρώμα του.

Δεν χρειάστηκε και πολλή σκέψη για την εξήγηση, αμέσως κατάλαβε.

«Να», λέει στον εαυτό του, «γιατί, από τελευταίος μαθητής ετότε που ήμουν, έγινα ο καλύτερος, να για ποιο λόγο τίποτα για μένα δεν είναι ανεξήγητο. Μα τι δύναμη που έχω στα χέρια μου», συλλογίστηκε, «τι με αυτό το θησαυρό μπορώ να πετύχω!»

Με την ψυχή του να πλημμυρίζει από αισιοδοξία, δύναμη και ικανοποίηση, ακούμπησε το βιβλίο προσεκτικά πάνω στο κομοδίνο και σε λίγο αποκοιμήθηκε.

Το πρωί, το μελωδικό τιτίβισμα των χελιδονιών, που πάνω στο σύρμα των ρούχων στην αυλή του καθόντουσαν, γλυκά – γλυκά τον ξύπνησε και για την πρώτη δόση του φαρμάκου να ετοιμάσει τον έστειλε.

Ο Σωτήρος ακόμα κοιμόταν. Τον ξύπνησε, ετοίμασε δύο καφέδες και το φάρμακο και τον περίμενε. Σε λίγο, ο βαριά άρρωστος αδελφός του ήταν μαζί του και την πρώτη γουλιά του καφέ και οι δυο τους δοκίμαζαν. Το φάρμακο επάνω στο τραπέζι, σε λίγο θα άρχιζε τη δράση του, μα πριν γίνει κάτι τέτοιο, ο θεοσεβούμενος μικρός έπραξε κάτι, που έκανε για άλλη μια φορά να βουρκώσουν τα μάτια του αδελφού του. Γονάτισε μπροστά στο εικόνισμα και με βαθιά πίστη ψιθύρισε:

«Παναγία μου, βοήθησέ με να γιατρέψω τον αδερφό μου και κάποια μέρα μια εκκλησία ακόμη θα χτίσω για χάρη σου».

- Ήταν η Δεύτερη εκκλησία που έταζε στην Παναγία, που βεβαίως και την πρώτη θυμόταν -.

Γύρισε πίσω κι έδωσε το φάρμακο στον αδερφό του.

«Βοήθησέ με, Θεέ μου», είπε ο Σωτήρος και ήπιε το πικρότατο φάρμακο.

Άνοιξαν το ραδιόφωνο. Μια είδηση που από καιρό περίμεναν ήταν μεγάλη τιμή για το σπίτι τους, ήταν για τον Αρρίκο μια σπουδαιότατη βράβευση.

Είχε γίνει πριν από καιρό ένας παγκόσμιος διαγωνισμός στη Σουηδία, για τον καινούργιο Ολυμπιακό Ύμνο που στο εξής θα ψάλλεται. Ο αειθαλής Αρρίκος είχε λάβει και αυτός μέρος με τον δικό του ύμνο και είχε κατακτήσει το πρώτο βραβείο

και έτσι ο καινούργιος Ολυμπιακός Ύμνος θα είναι εκείνος που ο Αρκάς έγραψε.

«Τι μεγάλη τιμή για το σπίτι μας, τι υπέρτατη δόξα για τη χώρα μας!» είπε ο Σωτήρος και του χάιδεψε το ωραίο κεφάλι του. «Θα ζήσω, όμως, να τον ακούσω;» συμπλήρωσε.

«Όχι μονάχα θα ζήσεις, αλλά στο στήθος σου θα κρεμάσω και το πρώτο Ολυμπιακό χρυσό μου μετάλλιο», του απάντησε το πάντα γεμάτο αισιοδοξία και φιλότιμο παλικάρι.

Δεν πέρασε ένα τέταρτο της ώρας και ένα σύγκρουο σε όλο του το σώμα ένοιωσε ο Σωτήρος και παρ' ολίγο να χάσει τις αισθήσεις του.

«Κράτησέ με», λει στον Αρρίκο, κι αυτός τον άρπαξε στην αγκαλιά του.

Εδώ, σε τούτο το σημείο αποδεικνύεται το πόσο κοφτερός είναι ο νους αυτού του ανθρώπου και πώς αντιμετωπίζει μια δύσκολη κατάσταση. Παρ' όλο που ο Σωτήρος έσβηνε στα χέρια του, αυτός δεν έχασε την ψυχραιμία του και έστειλε το μυαλό του στην παράσταση του βιβλίου, που έδειχνε έναν άνθρωπο να τρέμει μετά την λήψη της πρώτης δόσης του πικρού ετούτου φαρμάκου, που τότε δεν μπόρεσε να εξηγήσει.

«Μη φοβάσαι», του λει, «αδελφέ μου. Είναι η αντίδραση του οργανισμού σου στο φάρμακο, έτσι ακριβώς το παριστάνει και το βιβλίο».

Σε δέκα λεπτά, ο Σωτήρος είχε συνέλθει και ο Αρρίκος είχε φτάσει με τα μάτια της ελπίδας στην ημέρα εκείνη της γιαιρειάς και το γλυκό της το χάραμα αντίκριζε.

Πέρασαν οκτώ ημέρες και το φάρμακο πάνω στα μαρμαρένια αλώνια του οργανισμού του Σωτήρου παλεύει με το Χάροντα. Σε λίγες ημέρες, θα ξέρουμε ποιος θα ξαπλώσει τον άλλον καταγής, ποιος θα βογκήξει στο πέσιμο.

Σε δύο μήνες γίνονται οι Ολυμπιακοί αγώνες στη χώρα μας κι ο Αρρίκος με τα άλλα παιδιά ετοιμάζονται.

Ο μελλοντικός ημίθεος έχει πιστέψει βαθιά στη συνείδησή του πως θα κάνει καλά το Σωτήριο και η σκέψη του βρίσκεται στην ημέρα που στο στήθος του – του Σωτήρου –, ένα χρυσό Ολυμπιακό μετάλλιο θα κρέμεται – άλλωστε του το είχε τάξει -. Αυτά τα λίγα προς το παρόν έχει στο μυαλό του, ετούτα ονειρεύεται.

Έχουν περάσει δεκαοχτώ ημέρες από το τέλος της θεραπείας και ο Σωτήρος με ένα λάστιχο στα χέρια του, και πριν η φύση ξεσκεπάσει του ήλιου ολόκληρη την όψη, ποτίζει στην αυλή τα λουλούδια τους. Κεφάλτος και πιο δυνατός σήμερα, ο δροσερός αέρας της νίκης του χαϊδεύει το πρόσωπο. Έχει πάρει την πρώτη γλυκιά γεύση της λύτρωσης, έχει νοιώσει τα αρχικά σημάδια της σωτηρίας του. Σε λίγο, θα γνωρίζει και το τελικό αποτέλεσμα. Σιγά – σιγά, η ευεξία διώχνει την καχεξία του και οι δυνάμεις του αποκαθίστανται. Το κατακίτρινο και αδύνατο πρόσωπό του παίρνει το χρώμα του και το βάρος του σώματός του αυξάνεται. Αυξάνεται και το μέγεθος της δόξας του Αρρίκου και η φήμη του σε λίγο καιρό θα πάρει παγκόσμια διάσταση.

Παρασκευή πρωί και ο Αρρίκος με το Σωτήριο επισκέπτονται το Ακτινολογικό Εργαστήριο του φίλου τους Λούη Παπαδάκου, στην Τρίπολη. Μια αξονική

τομογραφία θα ήταν η απόδειξη για το πόσο το φάρμακο πρόσφερε το αναμενόμενο, πόσο την πάθηση εγιάτρειψε.

Έγινε η τομογραφία και σε τρεις ώρες ο γιατρός θα είχε μια σαφή εικόνα για το αποτέλεσμα.

Επισκέφθηκαν το φίλο τους Παναγιώτη Κατσαφάνα και επέστρεψαν στην ώρα τους στον ακτινολόγο. Με το που μπήκαν στον προθάλαμο, ο γιατρός όρθιος αποχαιρετούσε έναν αρρώστο και αμέσως τους φώναξε στο γραφείο του.

«Ο Θεός έβαλε το χέρι του», είπε ο ακτινολόγος, «έγινε ένα πραγματικό θαύμα. Πλήρης εξαφάνιση του καρκίνου, ούτε ίχνος δεν έμεινε», και έστειλε το νου του στον θείο του, που από την επάρατο αρρώστια χαροπάλευε.

Η σκηνή που ακολούθησε, για όσα χρόνια θα υπάρχει στη ζωή ο γιατρός, μόνιμα θα φαντάζει στα μάτια του.

Τα δυο αδέρφια αγκαλιάστηκαν και δεν μπορούσαν να συνέλθουν από τα κλάματα. Έκλαιγαν τα παλικάρια, μα ο νους του Αρρίκου, που ο ψυχικός κόσμος του είναι σαν του αγγέλου, είχε κωθεί μέσα σε νοσοκομεία και κλινικές και ελπίδα στους αρρώστους εμοίραζε. Ήταν σίγουρος, πως είχε δαμάσει την μάστιγα, που από τους αρχαίους χρόνους τους λαούς, σαν τον θεριστή το σιτάρι, θέριζε, είχε θέσει κάτω από την εξουσία του την αδηφάγο αρρώστια.

Αφού συνήλθαν, αποκάλυψαν στο φίλο τους τον ακτινολόγο, πως η θεραπεία έγινε με βότανα και ο γιατρός τους μίλησε για το θείο του, που κι εκείνος από τον καρκίνο του ύπατος έπασχε, και

παρακάλεσε τον Αρρίκο να τον βοηθήσει να βρει την υγεία του.

«Κάτι μου λει», του απάντησε ο Αρρίκος, «ότι ετούτο το βότανο δεν κάνει για όλες τις μορφές του καρκίνου, γιατί μονάχα τον εγκέφαλο το βιβλίο ανέφερε. Αν έκανε για όλες τις μορφές, γιατί να απεικόνιζε μονάχα το κέντρο της νόησης;».

«Κάνε κάτι και για το θείο μου, τον Θέμη», του ξαναλέει ο γιατρός. «Είναι ο αδελφός της μητέρας μου. Αυτός με σπούδασε. Βοήθησέ τον».

Τον χαιρέτισαν κι έφυγαν.

Με δύο πανάλαφρα, μα από ανθεκτικό υλικό, φτερά στους ώμους τους, και οι δυο τους, σαν σταυραετοί συμπεριφέρονται.

Ο υπερευφυής νους του ταλαντούχου, και στην ποίηση τώρα, Αρρίκου – αφού βραβεύτηκε και ο ύμνος του -, έχει μπει σε μια εξωπραγματικά αδιάκοπη λειτουργία και καταστρώνει χιλιάδες σχέδια, γιατί είναι πλέον σίγουρος, ότι με τα βιβλία εκείνα θα είναι σε λίγο καιρό **Παντοδύναμος**. Θέλει, όμως, να φέρει και μια ισορροπία στο κόσμο και πρέπει να τα χρησιμοποιήσει με το δικό του δίκαιο και καλύτερο δυνατό τρόπο. Αν πέσουν στα χέρια αδίστακτων, έχει οριστικά χαθεί το παιχνίδι του.

Έναν παράδεισο ονειρεύεται την ανθρωπότητα, «ήρθε ο καιρός των παχιών αγελάδων», συλλογίζεται. Ξέρει, τι κάνει ο Αρρίκος, γνωρίζει άριστα τι κρατάει στα χέρια του.

«Πρέπει ν' ασφαλίσουμε τα βιβλία ακόμη περισσότερο», λει στον αδελφό του ο Αρρίκος, καθώς γυρνούσαν στο σπίτι τους. «Θα πάμε να τα πάρουμε

από εκεί, αλλού πρέπει να τα βάλουμε, να τα μελετήσουμε».

Έφτασαν στο χωριό και μπήκαν στο σπίτι τους. Οι δικοί τους, τους περίμεναν στην αυλόπορτα, μα το τι έγινε εκείνη την ώρα, είναι αδύνατον να το περιγράψουμε. Σε λίγο, ο Μένιος με το Νικήτα ήταν κοντά τους και όλοι μαζί για το σπουδαιότερο αυτούτο γεγονός συζητούσαν και πανηγύριζαν. Αποφάσισαν, να ξαναεπισκεφθούν τον καλόγερο για να πάρουν όσα άλλα μπορούσαν από εκείνα τα ανεκτίμητα ιατρικά συγγράμματα.

Την άλλη μέρα έφτασαν στον Ταΰγετο. Μαθαίνοντας ο παπά-Μενέλης για την αποθεραπεία του Σωτήρου, αναφώνησε:

«Μέγας είσαι Κύριε και θαυμαστά τα έργα Σου», και γονάτισε μπροστά σε ένα αμυθήτου αξίας εικόνισμα, ανυμνώντας τον Κύριο.

Του έκαναν γνωστή την επιθυμία τους.

«Αν είναι για το καλό της ανθρωπότητας», τους είπε ο λεβεντόπαπας, «πάρτε τα όλα και φύγετε. Μα προσέξτε, ο Θεός θα μας τιμωρήσει όλους, άμα τους φτωχούς και αδικημένους δε βοηθήσουμε».

Ο νους τώρα, του με το ηθικό στα ύψη του ουρανού ανεβασμένο Αρρίκου, βρίσκεται στον καρκινοπαθή θείο του Ακτινολόγου γιατρού και για να τον βοηθήσει πασχίζει.

«Ψάξτε όλοι σας», τους λει, «μέσα στις σελίδες των βιβλίων και όπου δείτε κάβουρα, φωνάξτε μου».

Βρίσκονται ακόμη στο Ταΰγετο.

Ψάχνουν όλοι τους στις σελίδες και των ματιών τους όλο και αλλάζουν το μέγεθος οι κόρες τους.

Πέρασε αρκετή ώρα και ο Μένιος κατάφερε να εντοπίσει έναν κάβουρα. Ο κάβουρας ετούτος, όμως, δεν ήταν επάνω σε συκώτι, αλλά σε ένα στομάχι. Μα ο θεός του γιατρού έπασχε από καρκίνο του ύπατος και όχι από καρκίνο του στομάχου.

Συνέχισαν το ψάξιμο και ο ίδιος ο Αρρίκος εντόπισε το άρρωστο ανθρώπινο όργανο και άρχισε να το επεξεργάζεται. Ετούτη τη φορά, όμως, δεν ήταν τόσο απλή η θεραπεία, γιατί είχε πολλούς συνδυασμούς βοτάνων, χωρίς, βέβαια, να απουσιάζει κι ο φονιάς των καβουριών, και πολύ πιο δύσκολη η αναλογία και ο τρόπος, με τον οποίο θα έπαιρνε ο άρρωστος το φάρμακο.

Ήταν η πρώτη φορά, που ο Αρρίκος δεν μπόρεσε να δώσει, σε ένα εύλογο χρονικό διάστημα, τη λύση για κάποιο του πρόβλημα. Ένας λαβύρινθος συνδυασμών και απαγορεύσεων, τον καθήλωσαν για ώρες ατέλειωτες, μα τίποτα δεν κατάφερε. Απελπίστηκε!

Με κόπο μετέφεραν άλλα τρία βιβλία στο αυτοκίνητο και, αφού αποχαιρέτισαν τον καλόγερο, γύρισαν στο χωριό τους, στην Τρίπολη. Τοποθέτησαν τα βαρύτιμα συγγράμματα στο δωμάτιο του Αρρίκου και ο Μένιος με τον Νικήτα, στιγμή δεν τον άφησαν μόνο του. Προσπαθούσαν όλοι τους να δώσουν την εξήγηση, μα δυσκολεύονταν.

Ήταν βαθιά μεσάνυχτα, που αποφάσισαν να επιστρέψουν στα σπίτια τους. Τον Αρρίκο, ένα πείσμα τον κυρίευσε, ένα ισχυρό αίσθημα αναμέτρησης για τη νίκη, φούντωσε στο είναι του.

«Δε θα κλείσω τα μάτια μου», είπε στον εαυτό του, «εάν δεν καταφέρω να δώσω την εξήγηση».

Άρχιζε να χαράζει και μια σκέψη, που η διάρκειά της δεν ξεπέρασε τα πέντε δευτερόλεπτα, τρύπησε τη μεμβράνη της φαντασίας του, έφτασε στο θάλαμο της μνήμης του και αποκρυσταλλώθηκε.

«Επιτέλους!», αναφώνησε και πετάχτηκε όρθιος.

Είχε δώσει την εξήγηση.

Με το στεφάνι της νίκης για μαξιλάρι του τώρα, αποκοιμήθηκε.

Η νίκη αυτή του Αρρίκου ήταν σημαντικότερη, ήταν ιδιαίτερα μεγάλης σημασίας, γιατί το συκώτι, λόγω των πολυάριθμων λειτουργιών του, θεωρείται το κεντρικό εργαστήριο του ανθρώπινου σώματος και έχει πολλές λειτουργίες και, ως εκ τούτου, η θεραπεία του είναι πολύπλοκη.

Ο φωτεινότετος όμως νους του, κατάφερε και έδωσε τελικά τη λύση.

Μα τι επιστήμη υπήρχε ετότε, τι είχαν πετύχει οι άνθρωποι! Αλλά και τι κρατάει σήμερα στα χέρια του ο Αρρίκος!

Είχε πάρει ο ήλιος για τα καλά την ανηφόρα, όταν ξύπνησε.

«Αν κατορθώσω να θεραπεύσω και το συκώτι», σκέφθηκε, «όλα τα άλλα θα είναι ένα παιχνίδι. Βοήθησέ με Θεέ μου», μονολόγησε, «κάνε για άλλη μία φορά το θαύμα Σου».

Δεν πέρασε και πολλή ώρα, που και οι δυο αχώριστοι φίλοι του ήταν μαζί του. Σήμερα, έπρεπε να ψάξουν για τα βότανα. Κανένα, όμως, δεν τα

γνώριζε, κανένας δεν τα είχε ξαναδεί στα μάτια του. Ο ιερός, όμως, Ταϋγετος – ποιος ξέρει ποιανού θεού σπορά 'κει πάνω να βλάστησε - έκανε πάλι το καθήκον του. Εκεί βρέθηκαν όλα τα βότανα και η πολύ δύσκολη θεραπεία αρχίζει.

Για δέκα τώρα ημέρες ο Αρρίκος θα αγωνιά, όλο αυτό το διάστημα θα άγχεται. Έτσι και δυνηθεί να θεραπεύσει και τούτον τον άρρωστο, ποιος ξέρει τι έχει να μας επιφυλάξει στους Ολυμπιακούς αγώνες που έρχονται; Ποιος είναι ικανός, να γνωρίζει, σε τι ύψη θα προστάξει να του βάλουν τον πήχη;

Η πρώτη δόση του φαρμάκου βρίσκεται στο στομάχι του πάσχοντα, χωρίς ετούτη τη φορά να περιμένει κάποια αντίδραση. Όλα κυλούν ομαλά και ο άρρωστος συνεχίζει κατά γράμμα τη θεραπεία του.

Ο Αρρίκος και τα άλλα παιδιά σε λίγο θα φύγουν για την Αθήνα, αφού αρχίζουν οι προετοιμασίες για τους αγώνες κι εκεί πρέπει να βρίσκονται.

Ανήμερα της Παναγίας και η θεραπεία φτάνει στο τέλος της. Σε λίγες μέρες, θα φανούν και τα πρώτα σημάδια της, αν βέβαια θα υπάρξουν.

Δεκαπέντε Σεπτέμβρη θα γίνει η έναρξη των αγώνων και όλη η Ελλάδα καρδιοχτυπάει. Ο οργανισμός του Θέμη μάχεται με τη νόσο και κάποιες αμυδρές ενδείξεις ένα καλό προμήνυμα ετοιμάζονται για να στείλουν.

Αρρίκος, Μένιος και Νικήτας, στο τελευταίο στάδιο της προετοιμασίας για τους αγώνες, πανέτοιμοι περιμένουν.

Ο Σεπτέμβρης έχει χάσει τα πρώτα εικοσιτετράωρα από τις μέρες του, μα ο Θέμης, εκεί κάτω στην Αρκαδία, έχει κερδίσει τις πρώτες μέρες της καινούργιας ζωής του.

Ένα τηλεφώνημά του, τους έστειλε ένα ενθαρρυντικό μήνυμα, τους γνωστοποίησε την αίσθησή του για θετικά αποτελέσματα. Οι εξετάσεις που τώρα έκανε, τίποτα το κακό δεν έδειξαν.

«Θέλω», του λει ο Αρρίκος, «να γίνει ένας εξονυχιστικός έλεγχος, πριν έρθει η ώρα να πιάσω το κοντάρι στα χέρια μου».

«Βεβαίως», του απαντάει ο άνθρωπος, «μα είμαι πλέον σίγουρος για το αποτέλεσμα, ανέκτησα και τις δυνάμεις μου».

Δέκα Σεπτέμβρη, και ο Ακτινολόγος γιατρός κρατάει στα χέρια του την τομογραφία του θείου του. Ψάχνει, ερευνάει προσεκτικά για την αρρώστια, μα τίποτα δεν βρίσκεται. Την ξαπόστειλε και τούτη ο Αρρίκος και χάραξε έναν ακόμη δρόμο για τη σωτηρία της ανθρωπότητας, βάζοντας τα πρώτα θεμέλια για τα ισχυρά τείχη, που θα φράξουν τις εισόδους, στις οικουμένης τα κοιμητήρια.

Μεσημέρι, κι ο Αρρίκος με τους δύο αχώριστους φίλους του και τον παλιννοστούντα απ' τον Άδη αδελφό του, βρίσκονται στο διαμέρισμα της Γρηγορίου Κυδωνιών στο Αιγάλεω και κουβεντιάζουν. Και οι τέσσερις τοίχοι του σαλονιού είναι καλυμμένοι από διάφορα μετάλλια, που έχουν κερδίσει οι δόξες του Ελληνικού αθλητισμού, σε διάφορα meeting και άλλους αγώνες.

Ο Αρρίκος, φαίνεται σκεπτικός και ο πάντα στο πλάι του αφοσιωμένος αδελφός του, αντιλαμβάνεται πως κάτι τον βασανίζει και τον ρωτάει:

«Τι έχεις βάλει ξανά στο μυαλό σου, πού έχεις στείλει τη σκέψη σου; Μάλλον στην κατάρριψη του ίδιου του ρεκόρ σου θα βρίσκεσαι, εκεί νομίζω θα έστειλες το νου σου».

«Όχι, όχι», του απαντάει με ένα πολύ σοβαρό ύφος ο Αρρίκος. «Το ρεκόρ το έχω ξεπεράσει ήδη από την ημέρα που κατατρόπωσα τον καρκίνο. Στην εποχή της μόνιμης διεξαγωγής των Ολυμπιακών αγώνων στη χώρα μας βρίσκομαι, εκεί έχω στείλει τη φαντασία μου».

«Μ' ένα τέτοιο νου σαν το δικό σου», του λέει ο Νικήτας, «και με μια τιτανική δύναμη στα χέρια σου – εννοώντας τα ανυπολόγιστης αξίας βιβλία – όλα μπορείς εσύ να τα καταφέρεις».

Τον κοίταξε στα μάτια ο φιλότιμος Αρρίκος και του απάντησε:

«Χωρίς εσάς από δίπλα μου, τίποτα δε θα ήμουν ικανός να καταφέρω, τίποτα δεν κάνει ο άνθρωπος από μόνος του. Η πολύ βαθιά φιλία μας, με οπλίζει με δύναμη, αυτή με ανεβάζει στα ουράνια». – Με ένα απaráμιλλο ηθικό να καλπάζει στο κόσμο του, όλα τα όρια έχει ξεπεράσει ο Αρρίκος, τώρα ετοιμάζεται να σπάσει και τα φράγματα –.

IV

Μπροστά απ' τη δόξα καλπάζοντας

Κοντεύει η ημέρα της έναρξης των αγώνων και η χώρα έχει κατακλυστεί από χιλιάδες ξένους επισκέπτες, η Αθήνα δονείται από τον παλμό της προετοιμασίας. Ένα καινούργιο στάδιο εκατό χιλιάδων θέσεων που έχει γίνει στην Αττική, σε λίγο θα δοκιμάσει την αντοχή του, θα μας αποδείξει του κατασκευαστή του την ικανότητα.

Με τους καινούργιους κανονισμούς, απ' ό,τι γνωρίζουμε, η χώρα που θα κατακτήσει τα περισσότερα χρυσά μετάλλια, θα είναι εκείνη που θα φιλοξενήσει τους επόμενους αγώνες. Η χώρα μας το έχει βάλει για στόχο ετούτο, έχουν πιστέψει οι αθλητές μας για τα καλά στο υπέρτατο αυτό όραμα. Σε λίγο, θα γνωρίζουμε και το αποτέλεσμα.

Δεκαπέντε Σεπτέμβρη κι ένας φωτεινότερος ήλιος με ένα παιδικό διάχυτο χαμόγελο, καλύπτει όλη την Ελληνική επικράτεια. Ο Αττικός ουρανός έδιωξε τα λίγα σύννεφα που είχε και μόνο πολυάριθμα χελιδόνια ακροβατούν στον καταγάλανο θόλο του.

Ο κόσμος, σαν τα πεινασμένα μυρμήγκια, κατευθύνεται στο υπέρ-σύγχρονο στάδιο, όπου σε λίγο θα γίνει η έναρξη των αγώνων.

Δώδεκα παρά η ώρα και οι καρδιές του κόσμου αυξάνουν το ρυθμό τους. Σε πέντε λεπτά, αυτό το υπέροχο τεχνολογικό επίτευγμα, θα φτάσει μέσω των δορυφόρων σε όλα τα μήκη και πλάτη της γης, θα κωρέσει σε όλων των ανθρώπων του πλανήτη τα σπίτια.

Βρισκόμαστε στην κορυφαία στιγμή της έναρξης και η αφή του Ολυμπιακού φωτός είναι γεγονός. Οι κορυφαίοι των αθλημάτων κάνουν την παρουσία τους και η λέξη «ΕΙΡΗΝΗ» σχηματίζεται ύστερα απ' την κατάλληλη γεωμετρική τοποθέτησή τους.

Και τώρα, η Αρκαδία φλερτάρει με τη δόξα.

Ο Ολυμπιακός Ύμνος, που ο Αρκάς ρέκορμαν έγραψε, αρχίζει να ψάλλεται. Χιλιάδες τα μάτια που έχουν βουρκώσει, αμέτρητα κορμιά ανατριχιάζουν. Μα, εκεί πάνω σε μια κερκίδα, κάποιου τα μάτια του κλαίνε αδιάκοπα, κάποιου το σώμα του το έπιασε σύγκρου. Είναι του Σωτήρου, που πριν λίγο καιρό είχε πιστέψει, πως ποτέ του δεν θα έβλεπε ετούτους τους αγώνες, είχε νοιώσει να έρχεται το τέλος του. Μα ο άνθρωπος που βρίσκεται με τόσα άλλα παιδιά μπροστά του και που ο ύμνος του στα μεγάφωνα τώρα ακούγεται, τον κράτησε μαζί του, τον ανάστησε. Πώς να μην κλαίνε τα μάτια του, πώς να μην πιάνουνε ρίγη το κορμί του;

Τελείωσε ο ύμνος και πεντακόσια κατάλευκα περιστέρια, σαν από χέρι κατευθυνόμενα, έκαναν πέντε γύρους πάνω από το στάδιο και χάθηκαν. Η ενότητα του αρχαίου με τον νεότερο Ελληνικό κόσμο, καθώς διακηρύττει και ο ύμνος, και ο φιλειρηνικός χαρακτήρας των Ολυμπιακών αγώνων, που σήμερα γίνονται στη χώρα μας, αποτελούν κάτι το ιδιαίτερο.

Σε μερικές όμως ημέρες, θα είμαστε σε θέση να ξέρουμε, εάν αυτή την τιμή θα την βιώσουμε ξανά στη χώρα μας ή το μεγάλο μας όραμα θα έχει για πάντα καθεί.

Η πρώτη ημέρα είναι αφιερωμένη στον βαρόνο Πιέρ Ντε Κουμπερτέν - με απαγγελία ποιημάτων, χορούς και τραγούδια -, που είχε κάνει τη σκέψη, να χρησιμοποιήσει την αρχαία Ελληνική ιδέα, για την προώθηση και δημιουργία των σύγχρονων Ολυμπιακών αγώνων.

Έπειτα από μια σειρά διαλέξεων που έκανε τότε στις Η.Π.Α., Αγγλία και Γαλλία, στις 25 Νοέμβρη του 1892, ο Κουμπερτέν ανακοίνωσε στη Σορβόνη, ότι οι αρχαίες Ολυμπιάδες θα επαναλαμβάνονται με σύγχρονη οργάνωση. Στις 23 Ιουλίου του 1894, στο τέλος ενός συνεδρίου που κράτησε έξι μέρες και στο οποίο έλαβαν μέρος αντιπρόσωποι από δέκα πέντε χώρες, κηρύχτηκε επίσημα η επανάληψη των Ολυμπιάδων.

Οι πρώτοι αγώνες έγιναν στην Αθήνα το 1896, από τις 24 Μαρτίου έως τις 2 Απριλίου, με συμμετοχή διακοσίων ογδόντα πέντε αθλητών, που αντιπροσώπευαν δεκατέσσερις χώρες, σε σαράντα δύο ειδικότητες, δέκα διαφορετικών αγωνισμάτων.

Αξίζει να σημειωθεί, ότι τρεις νεότερες Ολυμπιάδες δεν διεξήχθησαν, γιατί το χρονικό εκείνο διάστημα συνέπεσε με τους δύο Παγκοσμίους Πολέμους. Οι άλλες έγιναν όλες με μεγάλη επιτυχία και η κάθε μία φιλοξενήθηκε από διαφορετική πόλη, όπως είχε αποφασισθεί στο συνέδριο που είχε γίνει στη Σορβόνη, το 1894.

Το Παρίσι και το Λονδίνο είναι οι μόνες πόλεις που φιλοξένησαν τους Ολυμπιακούς αγώνες από δύο φορές. Η χώρα μας, τα τελευταία χρόνια, ζήτησε να γίνονται μόνιμα οι Ολυμπιακοί αγώνες στην Ελλάδα, όπου από εκεί ξεκίνησαν. Τώρα, όμως, άλλαξαν οι κανονισμοί – **πάντα βέβαια με το πνεύμα του συγγραφέα ετούτου του βιβλίου** – και σήμερα αρχίζει η διαδικασία για την ανάδειξη της χώρας εκείνης, που με βάση τα περισσότερα χρυσά μετάλλια θα φιλοξενήσει τους αγώνες.

Η τελετή έναρξης έκλεισε και όλοι οι παρευρισκόμενοι στο στάδιο, κρατώντας από ένα αναμνηστικό μετάλλιο στα χέρια τους και το νου τους στην αυριανή, πρώτη ουσιαστικά, μέρα των αγώνων, σιγά – σιγά και με τάξη, αποχώρησαν.

Δεκαέξι Σεπτέμβρη, και σε πολλούς αγωνιστικούς χώρους οι αθλητές καταβάλλουν τις πρώτες τους προσπάθειες. Ο έξυπνος διαφημιστικός σχεδιασμός, στέλνει τα εκατοντάδες αξιοθέατα σημεία της χώρας μας στα πέρατα της οικουμένης.

Εκατομμύρια τα μάτια, που με θαυμασμό παρακολουθούν τις προσπάθειες των καλογυμνασμένων αθλητών, άπειρη η ποσότητα παραγωγής της αδρεναλίνης, από αγωνιζόμενους και φίλαθλους.

Οι δόξες του Ελληνικού αθλητισμού, καταβάλλουν υπεράνθρωπες προσπάθειες, έχουν δώσει λόγο τιμής, πως θα παλέψουν με τα υπόλοιπα «θηρία» της γης, θα προσπαθήσουν να πάρουν τα περισσότερα χρυσά μετάλλια.

Τα ρεκόρ, το ένα μετά το άλλο, καταρρίπτονται, και η πρωτοφανής αυτή άμιλλα των ταλαντούχων, θα μείνει σταθμός στην ιστορία των αγώνων.

Δεκαεφτά Σεπτέμβρη και πέντε χρυσά μετάλλια μέχρι στιγμής, τα λεβεντόπαιδα της δοξασμένης Ελληνικής γης έχουν κερδίσει με την αξία τους. Σε λίγες μέρες, θα κρεμαστούν στα λιονταρίσια στήθια τους.

Μια κούρσα ετοιμάζεται στα εξήντα μέτρα γυναικών και οι καλλίγραμμες κοπέλες περιμένουν την έναυση. Ένα «μπαμ» και η Αθανασία Πανοπούλου απ' τα Βούρβουρα της Τρίπολης, σαν τη σαίτα ξεπετάγεται και σε 6,5 δευτερόλεπτα καταρρίπτει ένα ακόμη ρεκόρ και ένα χρυσό μετάλλιο χαρίζει στη χώρα της. Ένας έξαλλος πανηγυρισμός, και το στάδιο σείεται.

Ήρθε, όμως, και η ώρα του ύψους και ο Μένιος ετοιμάζεται για την πρώτη του προσπάθεια. Στα 2,35 ο πήχης και ο κορυφαίος του αθλήματος, σαν ένα χελιδόνι φτερούγισε και τον πέρασε. Μια τούμπα στον αέρα και το στρώμα στην αγκαλιά του τον έπιασε. Έχει, όμως, και έναν γίγαντα αντίπαλο, που με μια του προσπάθεια, κανένας δεν κατάλαβε πότε τον πήχη επέρασε. Στα 2,40 τώρα ο πήχης, και ο Μένιος ετοιμάζεται. Παίρνει φόρα και απογειώνεται. Ο πήχης στη θέση του και το παλικάρι ξανά στο στρώμα ανάλαφρα. Μια έκφραση απορίας στο πρόσωπο του ξένου αθλητή και με ένα νεύμα του κατάλαβαν πως ήθελε, να τοποθετήσουν τον πήχη ακόμα ψηλότερα. Στα 2,45 τώρα ο πήχης και ο αίλουρος στα ουράνια. Ο συναγωνισμός εξελίσσεται μέγιστος και ο φίλαθλος κόσμος καρδιοχτυπάει.

Τι θα κάνει, όμως, ο Μένιος;

Το ύψος είναι μεγάλο και ο αντίπαλος άπιαστος. Έχει δώσει λόγο, όμως, το παλικάρι για το χρυσό μετάλλιο, και αγωνίζεται.

Εκείνη την ώρα, ήρθε στο νου του αυτό που πριν από χρόνια ο Αρρίκος τους έλεγε: «**Αμα πιστέψετε σε κάτι**», τους είχε πει ετότε ο φίλος τους, «σίγουρα θα τα καταφέρετε. Αν όχι, μην κάνετε καν την προσπάθεια».

Ε, αυτό ήρθε στο νου του Μένιου ε τώρα, και το έπραξε. Επιστράτευσε τις δυνάμεις του και πρόσταξε. Στα 2,55 ηθέλησε να τοποθετήσουν τον πήχη κι εκεί τον έβαλαν. Της Αρκαδίας το καθαρόαιμο άτι αυτοσυγκεντρώνεται. Με τη φαντασία του βρίσκεται αρκετά πάνω από τον πήχη και ετοιμάζεται. Εκείνη τη στιγμή μια βροντερή φωνή, από τα βάθη της ψυχής του, τον διέταξε:

«Και στα τρία μέτρα να βάλουν τον πήχη, να τον περάσεις, ανέγγιχτα. **Για της Ελλάδας τη δόξα δεσμεύεσαι**».

Σαν σταυραϊτός φτερουγάει το παλικάρι και ίπταται. Ο ανέγγιχτος πήχης, ακούνητος στη θέση του και το μετάλλιο σε λίγες μέρες θα κρεμαστεί στο δασύτριχο, γυμνασμένο στήθος του. Δονείται το στάδιο! Ο άλλος αθλητής, παρ' όλες τις δυνάμεις του, δεν τα κατάφερε. Σε όλες του τις προσπάθειες απέτυχε.

Μια είδηση που ήρθε από το Φάληρο, ξεσήκωσε ξανά τις, ευτυχώς, δομημένες από άριστα υλικά εξέδρες. Το καθαρόαιμο φτερωτό φαρί της ελληνικής γης Ανδρέας Αντωνόπουλος από τη Μυγδαλιά της Γορτυνίας έσπασε το παγκόσμιο ρεκόρ στα 400 μέτρα μετ' εμποδίων και ένα ακόμη χρυσό

μετάλλιο στον πίνακα προστέθηκε. Η Αθήνα αυτές τις ημέρες, σεισμικές δονήσεις αισθάνεται να την ταρακουνούν, η Ελλάδα ολόκληρη πάλλεται. Οι άριστα προετοιμασμένοι αθλητές μας, στέλνουν δόξας μηνύματα στους αρχαίους προγόνους μας και αυτοί, από εκεί που βρίσκονται, καμαρώνουν, χαίρονται για τους σημερινούς απογόνους τους. Σε λίγο, θα γνωρίζουν και για το μέγεθος του στεφανιού της δόξας, στο στολισμένο απ' τα παιδιά της Ελλάδος κεφάλι.

Τα Ελληνόπουλα δείχνουν μια άκαμπτη αγωνιστική διάθεση, θέλουν να τηρήσουν στο έπακρο τον όρκο τους. Να κατακτήσουν τα περισσότερα χρυσά μετάλλια είναι το μεγάλο τους όνειρο, το πάθος τους είναι ασυγκράτητο.

Ο συναγωνισμός βρίσκεται στα ανώτατα όρια και οι σφοδρές αναμετρήσεις καταρρίπτουν τις έως τώρα ανώτερες επιδόσεις. Κάποιοι με μεγάλη ιστορία στον παγκόσμιο αθλητισμό, αρχίζουν να χάνουν την αίγλη τους. Μικρότερες χώρες μπαίνουν για τα καλά στο παιχνίδι της διεκδίκησης των επόμενων Ολυμπιακών αγώνων και η Αθήνα μάχεται να πάρει τη σκυτάλη.

Η πρωτοφανής αυτή άμιλλα, φαίνεται να χαράζει καινούργιους δρόμους για τον διεθνή αθλητισμό του μέλλοντος. Η καινούργια παγκόσμια συνθήκη για τους Ολυμπιακούς, απ' ό,τι δείχνουν τα φαινόμενα, έχει σαν αποτέλεσμα τον άκρατο συναγωνισμό, πράγμα σπουδαίο και επιθυμητό, έκβαση θετικότητας. Μια Ελληνίδα στο τριπλούν, σήμερα το πρωί, έστειλε σαν λιγότερο φόρο τιμής το χρυσό της μετάλλιο στη θεά Αθηνά, των αρχαίων Αθηνών την προστάτιδα. Είναι η πανέμορφη Δανάη,

η εκλεκτή της καρδιάς του Άδωνη Αρρίκου, φοιτήτρια κι ετούτη της Ιατρικής Σχολής στην πρωτεύουσα.

Εικοσιτέσσερις Σεπτέμβρη και με εννέα χρυσά μετάλλια να ανήκουν στην χώρα μας, έχουμε βάσιμες ελπίδες για το μεγάλο μας όνειρο. Σήμερα όμως, είναι και η μέρα, που μια άλλη μορφή της Τρίπολης, με το πανίσχυρο χέρι του, θα αποδείξει σε όλους την κλάση του. Είναι ο ρωμαλέος Νικήτας, που δύσκολα θα αναμετρηθούν μαζί του.

Ήρθε η ώρα και η πρώτη βολή έγινε. Ένας αστέρας του αθλήματος καρδιοχτύπησε τους φιλάθλους, αφού ξεπέρασε το όριο των 98,4 που ήταν το ρεκόρ και πλησίασε τα 100 μέτρα. Τίποτα δεν ακούγεται στο στάδιο.

Και τώρα, παίρνει φόρα ένας άλλος αριστοτέχνης και δυναμικός ρίπτης του ακοντίου, για την πρώτη του και αυτός προσπάθεια. Πάγωσε το στάδιο, μαρμάρωσε ο κόσμος στις εξέδρες. Ξεπέρασε τα 100 μέτρα το ακόντιο, τινάχθηκε στον αέρα, πανηγυρίζοντας το παλικάρι.

Μια βουβαμάρα απλώθηκε, μιλιά δεν ακουγόταν. Ανάμεσα σε δύο γίγαντες ο Νικήτας, τι θα κάνει άραγε; Πιάνει το ακόντιο στα χέρια του, το πετάει με την παλάμη του προς τα πάνω ανάλαφρα, το ζυγίζει με ακρίβεια και ετοιμάζεται. Συγκεντρώνεται για αρκετά δευτερόλεπτα και φεύγει.

Μια τρομακτική κραυγή από το στόμα του, συντάρaxε το στάδιο και το ακόντιο, αφού έκανε ένα, σαν από ισχυρό βοριά, σφύριγμα στον αέρα, ξεπέρασε τα 110 μέτρα και καρφώθηκε.

Ένας ευτραφής υπάλληλος του σταδίου, ίσια που πρόλαβε και φυλάχτηκε και δεν βρέθηκε καρφωμένος σαν σουβλάκι απ' το ακόντιο, αφού ποτέ του δε φανταζόταν, ότι θα έφτανε έως εκεί κάτω το όργανο.

Μια σεισμική δόνηση έγινε στο στάδιο και το σύνθημα «ΕΛΛΑΣ-ΕΛΛΑΣ» για καιρό ηχούσε στ' αυτιά εκείνων που βρίσκονταν στις εξέδρες. Ο Νικήτας, σήκωσε ψηλά τα χέρια του και ιπποτικά, χαιρέτισε. Τα δύο άλλα παλικάρια, αφού συνήλθαν από το απροσδόκητο ετούτο αποτέλεσμα, συναγωνίστηκαν μεταξύ τους, για τα δύο άλλα μετάλλια. Το χρυσό ανήκε στο Νικήτα, στη χώρα του.

Εννέα και ένα, μας κάνουν δέκα. Νούμερο που μας έχει κατατάξει στις πρώτες αράδες του πίνακα, μεταξύ των τριών πρώτων, που, απ' ό,τι δείχνουν τα πράγματα, θα είναι οι διεκδικητές των επόμενων αγώνων.

Πλησιάζουμε προς το τέλος και ο ανταγωνισμός έχει πάρει μια τρομακτική διάσταση. Τρόμο, όμως, προκαλεί και η ηθική κατάπτωση των ανθρώπων, που, χρησιμοποιώντας διάφορα αθέμιτα μέσα, προσπαθούν να αλλοιώσουν τον ευγενή συναγωνισμό και να προσποριστούν οφέλη για τις χώρες τους.

Μη μπορώντας να μπουν στην κούρσα των διεκδικητών με τις δυνάμεις των αθλητών τους, προσπάθησαν να χρησιμοποιήσουν τη δύναμη του χρήματος. Έως ένα σημείο, τα κατάφεραν. Μια μεγάλη χώρα έχει αναρριχηθεί στην κορυφή, και πίσω της ακολουθεί η Ελλάδα, η χώρα του Αλέξανδρου. Δώδεκα χρυσά εκείνοι, έντεκα εμείς και ο μήνας έχει είκοσι πέντε, μια μέρα, δηλαδή, πριν τη λήξη των αγώνων.

Μια κοπέλα από τη Σπάρτη, η Βασιλική Κατοίχτη, αθλήτρια του μήκους, έστειλε ένα μήνυμα στους μεγάλους της γης, αποδεικνύοντάς τους, πως εκεί κάτω στη Λακωνία, στους πρόποδες του αιωνόβιου και ιερού Ταϋγετου, το αθάνατο αρχαίο Ελληνικό πνεύμα, ακόμα υπάρχει και καθοδηγεί.

«Ευγενής άμιλλα και μόνον ευγενής», τους απάντησε, όταν της πρόσφεραν διακόσιες χιλιάδες δολάρια, για να μειώσει την απόδοσή της, να προδώσει τη χώρα της και να λύσει το οικονομικό πρόβλημα της ζωής της.

Με ένα άλμα, που θύμιζε κυνηγημένο ζαρκάδι, ξεπέρασε τα 7,5 μέτρα και τοποθέτησε τη χώρα μας στην κορυφή ακριβώς της πυραμίδας, μαζί και με μόνη αντίπαλο τη χώρα, που αθέμιτα εκεί βρισκόταν.

Με δώδεκα χρυσά μετάλλια η κάθε μια, οι δύο διεκδικήτριες των κορυφαίων αγώνων περιμένουν τώρα το αποτέλεσμα.

Είκοσι έξι Σεπτέμβρη, και εκατομμύρια κόσμος απ' όλα τα μέρη της γης, με αγωνία καρφωμένοι στις οθόνες τους, ανυπομονούν για την τελική αναμέτρηση.

Τρία αγωνίσματα έχουν απομείνει, και σε λίγο θα ξέρουμε, πού η φλόγα στους επόμενους αγώνες θα μεταφερθεί, για να δώσει την έναρξη.

Ένας ιστιοπλόος στο Αιγαίο, ο Ηλίας Κατοίχτης, δόξασε τα Ελληνικά πανιά, συγκεντρώνοντας τους περισσότερους βαθμούς, και έστειλε μόνη τη χώρα μας στην κορυφή. Έχουμε, όμως, δύο ακόμη αγωνίσματα, τίποτα δεν έχει τελειώσει.

Βρισκόμαστε στο κατάμεστο στάδιο των εκατό χιλιάδων θέσεων, και τρεις γυναίκες ετοιμάζονται να πετάξουν, όσο πιο μακριά μπορέσουν, τη σφαίρα τους. Η αναμέτρηση είναι αποφασιστικής σημασίας, γιατί, εάν η Ελληνίδα κοπέλα κερδίσει το μετάλλιο, έχουμε πάρει ήδη στα χέρια μας το εισιτήριο για την επόμενη Ολυμπιάδα στη χώρα μας. Αν όχι, μόνο το άλμα επί κοντώ μπορεί να μας το χαρίσει, μονάχα σε εκείνο μπορούμε να ελπίζουμε.

Όλα είναι έτοιμα, και η πρώτη κοπέλα εκοφενδονίζει τη σφαίρα της. Η δική μας πιάνει μια υπέροχη βολή, μα σε λίγο η τρίτη ξεπερνάει τα 23 μέτρα και κάνει ένα καινούργιο παγκόσμιο ρεκόρ, χαρίζοντας στη χώρα της ένα ακόμη χρυσό μετάλλιο, αφού, παρά τις προσπάθειές τους, οι άλλες κοπέλες, ούτε που κατάφεραν να την πλησιάσουν.

Εκατό χιλιάδες κόσμος στις εξέδρες, περνάει δύσκολες στιγμές. Η χώρα μας, με δεκατρία χρυσά μετάλλια, βρίσκεται μαζί στην κορυφή με την άλλη διεκδικήτρια και οι καρδιές των δύο λαών έχουν αυξήσει επικίνδυνα τους παλμούς τους. Το στάδιο της Αθήνας το έχει κυριεύσει μια απέραντη ησυχία, μα κάποια στιγμή, το σύνθημα «ΕΛΛΑΣ-ΕΛΛΑΣ» βοά στον αέρα, γιατί ένας λεβεντόκορμος, σφριγηλός νέος, με το κυπαρισσένιο του εκείνο παράστημα, εμφανίζεται.

Είναι ο ανθός της ανόθευτης Αρκαδικής γης, Αρρίκος, που σε λίγο θα αναμετρηθεί με τα άλλα δύο «ιερά τέρατα» του επί κοντώ, για να μας κάνουν γνωστό, πού τελικά οι επόμενοι αγώνες θα φιλοξενηθούν, ποίας χώρας από τις δύο ο ύμνος, στους ουρανούς θα αντηχήσει.

Διακόσιες χιλιάδες μάτια του σταδίου έχουν καρφωθεί επάνω σε τρία αστέρια του αθλήματος. Πόσα δις ανά τον κόσμο, άγνωστο.

Κρισιμότερη στιγμή στα χρονικά τέτοιων αγώνων, ίσως να μην έχει ξαναυπάρξει. – Ο τρίτος αθλητής, αν καταφέρει και κερδίσει το χρυσό μετάλλιο, θα στείλει τη χώρα μας στην κλήρωση, μαζί με την αντίπαλή της, και τότε τον κυριότερο ρόλο θα παίξει η τύχη, και όχι η ικανότητα των αθλητών -.

Οι δύο υποψήφιες χώρες έχουν εναποθέσει τις ελπίδες τους στους δύο γίγαντες του αγωνίσματος και καρφωμένοι οι λαοί τους στις οθόνες των δεκτών τους, με υπέρτατη αγωνία περιμένουν.

Ταραχή, ανησυχία κι αίσθημα αδημονίας, στο φουλ της παραγωγής τους.

Ο πήχης βρίσκεται στα 6,20 και περιμένει. Ο πρώτος αθλητής ετοιμάζεται για το άλμα του – είναι ο τρίτος άσχετος με την διεκδίκηση των αγώνων απ’ τη χώρα του -. Παίρνει φόρα και δεν αργεί να αποδείξει, ότι οι δύο άλλοι συναγωνιστές του, πολύ θα δυσκολευτούν απέναντί του.

Η εξέδρα, παρ’ όλη την κρίσιμη στιγμή για την χώρα μας, χειροκροτά, αποδεικνύοντας τα Ελληνικά, πολιτισμένα μας ένστικτα.

Ο μεγάλος μας αντίπαλος τώρα έχει τον λόγο και ετοιμάζεται. Αθλητής κορυφαίος, με τεράστιες δυνατότητες, παίρνει φόρα και σαν ελατήριο πετάγεται και περνάει τον πήχη. Οι καρδιές των Ελλήνων πάλλονται και άπειρα χέρια, το σχήμα του σταυρού σχηματίζουν στα στήθια τους.

Ένας γεμάτος μυς, αίλουρος, φοιτητής της Ιατρικής Σχολής των Αθηνών, ετοιμάζεται για το άλμα του, και το στάδιο σείεται. Παίρνει φόρα και περνάει αρκετά πάνω απ' τον πήχη. Στο κατέβασμά του όμως, χτυπάει το όργανο και το ρίχνει.

Πάγωσε η εξέδρα, ούτε ανάσα δεν ακούγεται. Σε θλίψη και απογοήτευση βυθίστηκε ο κόσμος, μιλιά κανένας δεν έβγαζε. Ο πρώτος αθλητής ετοιμάζεται για την καινούργια προσπάθειά του, με έναν πόντο τον πήχη ψηλότερα, αφού ο Αρρίκος εγκατέλειψε τις επόμενες δύο προσπάθειές του στα 6,20. Παίρνει φόρα και ο πήχης κουνήθηκε και έπεσε από τη θέση του. Το άλλο παλικάρι, με το κοντάρι στα χέρια, είναι κι εκείνο έτοιμο. Σαν βλήμα από όλμο πετάχτηκε, μα, ενώ πέρασε τον πήχη, τον χτύπησε με το πόδι του και τον έριξε και τώρα, απογοητευμένο στο στρώμα αναπαύεται.

Οι στιγμές είναι αγωνιώδεις και καθόλου δεν ενδείκνυνται για τους μη έχοντες άριστες καρδιακές και εγκεφαλικές λειτουργίες.

Ο Αρρίκος, με το κοντάρι στα χέρια του, παίρνει φόρα και σαν φωτοβολίδα εκτινάσσεται, μα, ενώ και αυτή τη φορά ο πήχης έμεινε αρκετά κάτω από το σώμα του, πάλι κουνήθηκε από το πόδι του και έπεσε. Του απομένει τώρα μόνο μια προσπάθεια. Τι θα κάνει, άραγε;

Τα άλλα δύο παλικάρια έκαναν από μία προσπάθεια ακόμη στο 6,21 και απέτυχαν. Ο Αρρίκος, άφησε την προσπάθειά του για μεγαλύτερο ύψος, το ίδιο όμως έκαναν και οι δύο συναγωνιστές του, και τώρα όλοι τους έχουν από μία προσπάθεια και ετοιμάζονται.

Ανεβάζουν τον πήχη κατά δύο πόντους και ο πρώτος αθλητής αυτοσυγκεντρώνεται για αρκετά δευτερόλεπτα και σαν κυνηγημένο αγρίμι, ξεκινάει. Καρφώνει το κοντάρι στη γη και εκτινάσσεται, μα, δυστυχώς γι' αυτόν και τη χώρα του, δεν κατάφερε να περάσει τον πήχη και έτσι, η μεγάλη για την ώρα ευκαιρία χάθηκε. Περιμένει τους άλλους δύο με αγωνία.

Το άλλο παλικάρι, σκληροτράχηλος αντίπαλος, έτοιμο για την τελευταία του προσπάθεια. Φορτσάρει και απογειώνεται. Μα, δυστυχώς και γι' αυτόν, ο πήχης βρέθηκε στο στρώμα, μαζί του, και ο Αρρίκος μένει τώρα μόνος του, για την τελευταία του κι αυτός προσπάθεια, που είναι και το τελικό κριτήριο, για το εάν οι επόμενοι αγώνες θα διεξαχθούν στην Ελλάδα ή όχι.

Οι κρισιμότερες στιγμές των αγώνων ξετυλίγονται και οι ανάσες των Ελλήνων, ανύπαρκτες. Εκατομμύρια μάτια απ' όλα τα σημεία της γης, έχουν καρφωθεί πάνω στο καλλίγραμμο σώμα του νεαρού Έλληνα και περιμένουν.

Σιγή στο στάδιο!

Εκατό χιλιάδες κόσμος στις κερκίδες, μα ούτε ένας μικρός θόρυβος δεν ακούγεται. Οι καρδιές αλλάζουν επικίνδυνα τους ρυθμούς τους και ο Αρρίκος, με το κοντάρι στα χέρια του, κάνει τις τελευταίες προπαρασκευαστικές κινήσεις του.

Μια τρομερή κραυγή ακούγεται από τις εξέδρες, βγαλμένη από το στόμα του Σωτήρου, και η φράση «**στα σύννεφα**», ήταν ό,τι καλύτερο για τον νεαρό αθλητή μας, που εκείνη την ώρα, το ραντεβού των επόμενων αγώνων θα καθόριζε.

Σαν αφηνιασμένο, καθαρόαιμο άτι, ξεχύνεται και καρφώνει το κοντάρι στο έδαφος. Αυτό που ετούτη τη στιγμή έγινε, ούτε ο πιο ονειροπόλος νους δεν μπορεί να φέρει στην φαντασία του. Αδύνατο να το πιστέψει άνθρωπος, αν δεν το έβλεπε με τα ίδια τα μάτια του. Όπως ένας μικρός πύραυλος, εκτοξεύθηκε ο Αρρίκος και, όταν το κοντάρι πήρε την κατακόρυφη θέση του, αυτός προεκτάθηκε στην κορυφή του και σαν ακροβάτης ισορρόπησε.

Φανταστικότερο θέαμα, μάτι ανθρώπου σε αγώνες δεν έχει ξαναδεί.

Λύγισε λίγο το χέρι του, προσποιούμενος ότι δεν θα πέρανε τον πήχη, καρδιοχτύπησε προς στιγμήν τους Έλληνες και με μια δαιμόνια αεροστατική φιγούρα, τους χάρισε το χρυσό μετάλλιο και το εισιτήριο για την διεξαγωγή και της επόμενης Ολυμπιάδας στην χώρα μας.

Η ιαχή «ΕΛΛΑΣ-ΕΛΛΑΣ» από εκατό χιλιάδες στόματα, πήγε και καρφώθηκε στο βράχο της Ακρόπολης και από εκεί, ο αντίλαλός της σε όλα τα σημεία της Αττικής διασκορπίστηκε.

Ο δικέφαλος αετογέρακας του έθνους μας,
με τη γαλανόλευκη σημαία υψωμένη στα χέρια του,
σαν κυνηγημένο ελάφι τρέχει μέσα στο στάδιο.

Συγκινητικότερες στιγμές δεν έχουν ξανανιώσει οι Έλληνες.

Ένας υποψήφιος γιατρός από την Αρκαδία, τους χάρισε ό,τι καλύτερο, τους δώρισε αυτό που με απέραντη λαχτάρα καρτερούσαν.

**- Ορμητικό αγέρι της πατρίδας μας,
μεγάφτερε σταυραετέ, πώς να μην γίνεις το**

ίνδαλμα, πώς να μην ριζωθείς βαθιά μες τις καρδιές μας; -

Με αυτό τον θριαμβευτικό τρόπο έληξαν οι αγώνες, εστέφθη με τη δόξα η χώρα μας, πήραν οι αθλητές τα μετάλλιά τους και εψάλη ο Ύμνος που ο ίδιος ο φτερωτός γιατρός Αρρίκος είχε γραμμένα.

**Αρχαίοι Έλληνες εσείς,
με το μεγάλο πνεύμα,
που για αγώνες ευγενείς,
εκάνατε το νεύμα.**

**Ελάτε σήμερα εδώ,
ή στείλτε αγγέλους σας,
να δείτε ή να μάθετε,
για τους απόγονούς σας.**

**Σήμερα είμαστε εδώ,
στο βάθρο ανεβασμένοι,
θυμίζοντας το ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ,
πνεύμα πως δεν πεθαίνει.**

**Το πνεύμα το αθάνατο,
που μένει στους αιώνες,
σπίθα είναι που γίνεται,
φλόγα για τους αγώνες.**

**Αυτό το πνεύμα τους λαούς,
καθοδηγεί, φωτίζει,
τα σώματα και τις ψυχές,
των αθλητών στολίζει.**

**Αρχαίο πνεύμα, αθάνατο,
ειρηνοποτισμένο,
είσαι πηγή αστείρευτη,
πνεύμα πολιτισμένο.**

**Ο κρίκος ο συνδετικός,
είσαι και που ενώνεις,
το παρελθόν με το παρόν,
λαούς συμφιλιώνεις.**

**Βάζεις στεφάνια δάφνινα,
αμάραντα για χρόνια,
την άμιλλα καλλιεργείς,
μέσ' τη ζωή αιώνια...**

Ο κόσμος, σε όλες τις πόλεις της χώρας και τα χωριά, ξεχύθηκε στους δρόμους και πανηγύριζε. Δύο μερόνυχτα κράτησε αυτό το ξέφρενο γλεντοκόπι, που

οι αστέρες της πατρίδας μας, με τη φλογερή θέλησή τους, δημιούργησαν.

Όταν ηρέμησαν τα πράγματα, ο Δήμαρχος της Σκιρίτιδας, Κώστας Κατσαφάνας, για να τιμήσει τους τέσσερις χρυσούς Ολυμπιονίκες, Αθανασία, Αρρίκο, Μένιο και Νικήτα, που δόξασαν τα χωριά τους και την πατρίδα τους, διέθεσε χρήματα και έκανε μια γιορτή, που τη μεγαλοπρέπειά της πολλοί άλλοι εξήλεψαν. Πεντακόσια αρνιά έσφαξαν και ο κόσμος που μαζεύτηκε από τη γύρω περιοχή, ξεπέρασε τις δέκα χιλιάδες. Όλες οι καμπάνες του χωριού χτυπούσαν για ώρα χαρμόсуνα και τρεις κανονίες από το βράχο των Αγίων Αποστόλων, έδωσαν το σύνθημα για ν' αρχίσει η εκδήλωση. Η εξέδρα για τα όργανα, μ' έναν υπέροχο, πρωτότυπο στολισμό, κάτι το ασυνήθιστο παρουσίαζε.

Το υπέροχο συγκρότημα του Σπύρου Πολυκανδριώτη, πολύ αγαπητού φίλου των Ολυμπιονικών, απέδειξε το πόσο σημαντική θεώρησε την εορτή εκείνο το βράδυ, αφού πολλές φορές ο Σπύρος εκθείαζε το γεγονός για την εκδήλωση. Είναι περιττό να πούμε, πως το συγκρότημα εργάστηκε αφιλοκερδώς, αφού όλοι γνωρίζουμε το χαρακτήρα του Σπύρου Πολυκανδριώτη, που ποτέ του δεν έβαλε τα χρήματα πάνω από τον πολιτισμό και τον άνθρωπο.

Όλα είναι έτοιμα για ν' αρχίσει το γλέντι.

Σ' ένα τεράστιο τραπέζι κάθονται ο Αρρίκος, ο Νικήτας, ο Μένιος, η Δανάη και η Αθανασία με τους συγγενείς τους και τους φίλους τους. Μεταξύ τους οι γυμναστές Θωμάς Μάνδρος, Θανάσης Γεωργακόπουλος, Βαγγέλης Μαντζουράνης, Πρόεδρος του Αθλητικού Συλλόγου Βουρβούρων,

που ανέδειξε έναν άλλον Ολυμπιονίκη στον ακοντισμό το 1908 στο Λονδίνο, τον Χαράλαμπο Ζούρα, ο Κώστας Γιαννόπουλος και ο Κώστας Μπρούσαλης, γαμπρός τώρα του χωριού, και η γυναίκα του Κική, ο άλλοτε δάσκαλός τους Αντώνης Παναγιωτόπουλος και η πρώην καθηγήτρια των τεσσάρων Ολυμπιονικών, αγαπητή σε όλους, Γεωργία Κουππάρη, με τον άντρα της Γιώργο Πανόπουλο – γονείς της δαφνοστεφανωμένης Αθανασίας -.

Σηκώθηκε από τη θέση της η σπουδαία καθηγήτρια και μ' εκείνο το χαριτωμένο βηματισμό της, ανέβηκε στην εξέδρα. Απηύθυνε χαιρετισμό στον κόσμο και απήγγειλε έναν υπέροχο λόγο, εκθειάζοντας τους λατρεμένους νέους, που γι' αυτούς γινόταν η γιορτή εκείνη την ημέρα.

Κάποια στιγμή που τελείωσε η ομιλία της, συμπλήρωσε:

«Σας εύχομαι καλή διασκέδαση και πιο μεγάλη δόξα να γνωρίσει μια μέρα το όνομα αυτού του Δήμου».

«Μα υπάρχει μεγαλύτερη;» φώναξε ο κόσμος από κάτω και όλοι τους ζητωκραύγασαν.

Πού να ξεραν!

Καθώς η σεμνή καθηγήτρια επέστρεφε στη θέση της, ο αγαπητός σε όλους Χρήστος Τζαβέλας που καθόταν με πολλούς φίλους και συγγενείς του στο διπλανό τραπέζι, σηκώθηκε, την συνεχάρη και ζήτησε να πει και αυτός δύο λόγια για τα τρομερά παιδιά που δαφνοστεφάνωσαν κι έστειλαν στα πέρατα της γης το όνομα του φτωχού, μα ένδοξου τώρα χωριού του.

Δεν τα κατάφερε όμως, γιατί η συγκίνησή του ήταν τέτοια που εξαναγκάστηκε να γυρίσει πίσω στη θέση του. Έσκυψε πάνω απ' το κεφάλι του ανιψιού του, Γιώργου Αγγελόπουλου, Στρατηγού των τεθωρακισμένων, κάτι του ψιθύρισε και εκείνος σηκώθηκε και με βήμα και παράστημα γνήσιου Έλληνα, κατευθύνθηκε στην εξέδρα και πήρε στα χέρια του το μικρόφωνο. Με τρόπο που φανέρωνε άνθρωπο απλό και πολιτισμένο, απηύθυνε έναν καλαισθητό χαιρετισμό και στο τέλος έκανε μια ανακοίνωση:

«Ο κύριος Χρήστος Τζαβέλας», είπε, «συνεπαρμένος από τα θριαμβευτικά τούτα γεγονότα, προς τιμήν των ολυμπιονικών του Δήμου μας, δωρίζει την οικία του στο χωριό, για τη στέγαση του ιατρείου ή ό,τι άλλο εξυπηρετεί τους συγχωριανούς του».

Ο **Ευεργέτης Χρήστος Τζαβέλας** ένιωσε εκείνη την ώρα την μεγαλύτερη ικανοποίηση της ζωής του. Και αυτό, γιατί όλοι οι ολυμπιονίκες σηκώθηκαν από τις θέσεις τους και τον ευχαρίστησαν φιλώντας τον με αγάπη και συγκίνηση και ο κόσμος τράνταξε την πλατεία με τα χειροκροτήματα.

Το χορό την ημέρα εκείνη, πρώτος έσυρε ο πλησιάζοντας τα εκατό, παππούς του Αρρίκου, που πριν από χρόνια, χαρίζοντάς του ένα δικό του χρυσό μετάλλιο, του είχε ευχηθεί να τον καμαρώσει μια μέρα Ολυμπιονίκη. Ο γέροντας χόρευε μ' ένα λεβέντικο τρόπο το τραγούδι του χωριού, που είχε γραμμένα ο αειθαλής Αρρίκος για τους ξενιτεμένους και που με την πεντακάθαρη και σπάνια φωνή της τραγούδησε η Νάντια Καραγιάννη, τραγουδίστρια από την Αρκαδία.

Το τι έγινε εκείνο το βράδυ, είναι πολύ δύσκολο να περιγραφεί. Κάποια στιγμή, βρέθηκαν να σέρνουν πρώτοι το χορό οι Ολυμπιονίκες, καθένας με την παρέα του. Τα όργανα έπαιζαν «Του Ανδρούτσου η μάνα χαίρεται, του Διάκου καμαρώνει» και οι Δόξες μας, με τις αεροστατικές φιγούρες τους, έκαναν τον κόσμο να χειροκροτεί ασταμάτητα. Τέτοιο θέαμα, σπάνια συναντάς στις μέρες μας.

Μεγαλύτερο πανηγύρι από αυτό δεν ξανάγινε τους τελευταίους αιώνες. Ο κόσμος το βράδυ εκείνο, στιγμές μαγευτικές απόλαυσε, ξεχνώντας κάθε σκοτούρα και έγνοια, που του δημιουργούν τα κάθε λογής προβλήματα.

Ένας μονάχα το βράδυ εκείνο δεν ένοιωθε την ηρεμία στον κόσμο του. Ένας μονάχα βρισκόταν εκεί, μα και έλειπε.

Ήταν ο Αρρίκος...

Με το σώμα του υπήρχε εκεί, μα με το νου του βρισκόταν σε νοσοκομεία και κλινικές, με το μυαλό του έβλεπε μπρος του ανθρώπους που υπέφεραν από την επάρατη νόσο, και δεν ησύχαζε.

«Έχουμε τα φάρμακα στα χέρια μας», συλλογιζόταν, «δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο, πρέπει να προλάβουμε όσους ετοιμοθάνατους μπορέσουμε γρηγορότερα».

Ξημέρωσε και τότε ο κόσμος σιγά –σιγά αποχώρησε και το χωριό ξαναβρήκε το ρυθμό του.

Το απόγευμα, ο Αρρίκος κάλεσε τους ακώριστους φίλους του, Νικήτα και Μένιο, για κάτι πολύ σοβαρό που ήθελε να κουβεντιάσουν. Μέρες έπλαθε στο μυαλό του και προσπαθούσε να βρει τον

καλύτερο δυνατό τρόπο, για την διάδοση και εφαρμογή της θεραπείας στους άρρωστους.

«Αν δώσω στις εταιρείες τα φάρμακα», συλλογιζόταν, «θα κερδίσω εκατομμύρια, μα δεν είμαι και σίγουρος, αν θα δοθεί στους ετοιμοθάνατους, και δεν ξέρω τι άλλο μπορεί να γίνει. Πολλά μπορούν να συμβούν, πολλά έχουμε διδαχθεί σε αυτόν τον άπληστο κόσμο».

Ο ανθρωπιστής Αρρίκος δεν είχε και άδικο, πολλά μπορούσαν να συμβούν.

Στο σπίτι του και οι τρεις τους τώρα κουβεντιάζουν. Συζητούν για τον τρόπο της διάδοσης του φαρμάκου και της θεραπείας. Μαζί τους και ο πρώην καρκινοπαθής Σωτήρος, που σαν έφηβος μοιάζει τώρα, ύστερα από την αποθεραπεία του. Ο Νικήτας πρότείνει να πουλήσουν τα φάρμακα σε εταιρεία, και τα χρήματα που θα πάρουν να τα χρησιμοποιήσουν για φιλανθρωπικούς σκοπούς. Ο Μένιος, να δώσουν τα φάρμακα σε φαρμακευτική εταιρεία και με τα χρήματα να φτιάξουν νοσοκομεία, όπου εκεί θα βρίσκουν τη γιατρεία τους οι φτωχοί και οι άποροι.

Ο Σωτήρος, που πριν λίγο καιρό βρέθηκε με το ένα του πόδι στον τάφο, τους είπε:

«Εγώ προτείνω να κάνει η είδηση, όσο το γρηγορότερο, το γύρο του κόσμου, για να σωθούν κι εκείνοι, που ετούτη τη στιγμή χαροπαλεύουν στα κρεβάτια τους».

Σκέφθηκε για λίγο ο Αρρίκος, σκούπισε το ιδρωμένο μέτωπό του και είπε με στόμφο:

«Αυτό θα κάνουμε. Να το μάθει όλος ο κόσμος και να γιатρευτούν πρώτα και γρήγορα οι μελλοθάνατοι».

Εκείνη την ώρα, ο άνθρωπος που πριν λίγο καιρό κρατούσε στα χέρια του το εισιτήριο της εισόδου του για το νεκροταφείο του χωριού του, κοίταξε κατάματα τον μικρό μονάχα σε ηλικία, αδελφό του, έστειλε το νου του στα τάρταρα και με βουρκωμένα τα μάτια του τον έσφιξε στην αγκαλιά του και του είπε:

«Σωτήρα της ανθρωπότητας, θυμάσαι εκείνο το όνειρό σου, που βρισκόσουν καβάλα στο κατάλευκο άλογο, στο μαρμαρένιο αλώνι; Τώρα ήλθε στο νου μου η πραγματική εξήγηση».

«Καλά λες», του απαντάει το παλικάρι, «έτσι εξηγείται εκείνο το φοβερό όνειρο». – Και όμως, δεν είχαν δώσει ούτε και τώρα όλη την εξήγηση -.

Το άλλο βράδυ, στις ειδήσεις, όλα τα κανάλια είχαν σαν πρώτο θέμα την θεραπεία της επάρατης νόσου από τον Ολυμπιονίκη Αρρίκο και τον ίδιο να μιλάει για τα φάρμακα και τις μεθόδους, και να τα κάνει γνωστά σε όλη την οικουμένη, για να μη μπορεί έτσι κανένας επιτήδειος να εκμεταλλευθεί άρρωστο άνθρωπο.

Πολύ γρήγορα, η είδηση έφτασε σε όλα τα σημεία του κόσμου και ο δρόμος προς τον ιερό Ταΰγετο, που ήταν φυτρωμένα τα θεϊκά βότανα, κατακλύστηκε από αυτοκίνητα.

Ένας δημοσιογράφος, που ρώτησε τον Αρρίκο, γιατί δεν εκμεταλλεύθηκε τα θαυματουργά φάρμακα, να γίνει ο πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου, πήρε την εξής απάντηση:

«Γιατί οι γονείς μου και ο αδελφός μου ο Σωτήρος με δίδαξαν να αγαπάω περισσότερο τους ανθρώπους από τα χρήματα. Γι' αυτό δεν πούλησα τα φάρμακα, αλλά τα χάρισα».

Ένα χρόνο αργότερα, καμιά μορφή καρκίνου δεν υπήρχε αθεράπευτη, όλες αντιμετωπιζόνταν σαν ένα απλό κρυολόγημα.

- Λεβεντόπαιδο της δοξασμένης Ελληνικής γης, που έσωσες τον άρρωστο κοσμάκη, απότρεψε και την εξαφάνιση του ανθρώπινου είδους. Μπορείς! Έχεις τον νου, άρα και τη δύναμη -.

V

Φτερουγίζοντας για τον Ταΰγετο

Απρίλης της επόμενης χρονιάς, στο τέταρτο έτος του Πανεπιστημίου τα παλικάρια, και στο Λονδίνο γίνεται ένα Παγκόσμιο Ιατρικό Συνέδριο, πρώτον για να τιμήσουν τον Έλληνα σωτήρα των λαών, και δεύτερον για την εξεύρεση τρόπου αντιμετώπισης μιας καινούργιας ασθένειας, που προσβάλλει μεγάλο μέρος του πληθυσμού της γης, και που σε λίγο χρονικό διάστημα χάνουν οι προσβαλλόμενοι το φως τους.

Τα Βαλκάνια βυθίζονται στη δίνη του πολέμου, όπου οι «προστάτες» των λαών δολοφονούν άμαχους, γκρεμίζουν νοσοκομεία που θα περιέθαλπαν αρρώστους και τραυματίες και εξαναγκάζουν τους ανθρώπους, να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους και να γίνουν πρόσφυγες.

Σε μια τεράστια αίθουσα ενός ξενοδοχείου που ντρεπόσουν να πατήσεις το δάπεδο, ήταν συγκεντρωμένοι οι κορυφαίοι επιστήμονες και περίμεναν την έναρξη του συμποσίου.

Πήρε το λόγο ο εισηγητής και ξεκίνησε τη διαδικασία.

Παρόντες και ο Νικήτας, ο Μένιος και η Δανάη.

«Είμαστε εδώ, αγαπητοί φίλοι», είπε ο μεσήλικας, γκριζομάλλης και γενειοφόρος εισηγητής, «για να τιμήσουμε τον φοιτητή και μεγάλο **ανθρωπιστή Έλληνα**, για την τεράστια προσφορά του στο γένος και για την εξεύρεση τρόπου θεραπείας της καινούργιας μαστίγας, που προσβάλλει μεγάλο μέρος πληθυσμού του πλανήτη μας».

Είπε και άλλα πολλά ο εισηγητής, και κατέληξε:

«Παρακαλώ, το Νορβηγό φίλο μας, Χάμσουν Κνουτ, να έρθει στο βήμα, για την ομιλία του προς τιμήν του Έλληνα σωτήρα».

Ανέβηκε στο βήμα ο καθηγητής – γιατρός και άρχισε την ομιλία του. Σε κάποιο σημείο, είπε:

«Ο φωτισμένος φοιτητής κατάφερε να δαμάσει τη νόσο, που πολλά χρόνια άλλοι επιστήμονες ανά τον κόσμο δεν μπόρεσαν. Θερμά συγχαρητήρια για την κοπιαστική, μα καρποφόρα εργασία του, του αξίζουν».

Τη στιγμή εκείνη, ο ταπεινός Αρρίκος σηκώθηκε από τη θέση του, ζήτησε συγνώμη για την παρέμβαση και είπε:

«Με συγχωρείτε κύριε καθηγητά, αλλά πρέπει να σας πω, πως ούτε κουράστηκα, μα ούτε χρόνο και χρήμα διέθεσα. Οι τιμές δεν ανήκουν σ' εμένα, παρά μονάχα σε εκείνους που έκαναν την ανακάλυψη, σ' αυτούς που έγραψαν τα συγγράμματα, στη φύση που προίκισε το νου μου και στο Θεό που με φώτισε».

Σείστηκε η αίθουσα από τα χειροκροτήματα και ο ομιλητής καθηγητής, αφού έβαλε λίγο νερό στο στόμα του, συμπλήρωσε:

«Εύχομαι στον ταπεινό φίλο μας Έλληνα, να είναι καλά, γιατί οι λαοί της γης τον θέλουν, τον χρειάζονται».

Μίλησαν και άλλοι πολλοί επιστήμονες, μα ήρθε και η ώρα που ο Αρρίκος θα ανέβαινε στο βήμα, από όπου θα μιλούσε και αυτός, και στο τέλος της ομιλίας του, θα του απονέμετο η ολόχρυση πλακέτα που του είχαν ετοιμάσει, για να περάσουν ύστερα στο δεύτερο σκέλος του συμποσίου, να συζητήσουν για την καινούργια αρρώστια, που τύφλωνε τους ανθρώπους του πλανήτη μας.

«Παρακαλώ» λει ο διευθύνων την διοργάνωση, «τον Έλληνα τιμώμενο, να μας πει και αυτός δύο λόγια».

Σηκώθηκε από τη θέση του ο Ολυμπιονίκης μας, και με βηματισμό αντρίκειο και λεβέντικο, ανέβηκε στο βήμα και πλησίασε στα μικρόφωνα. Τα έφερε στα μέτρα του, κοίταξε με εκείνη τη σπιθα του βλέμματός του τους κορυφαίους γιατρούς του κόσμου, και ξεκίνησε:

«Κυρίες και κύριοι, ένας φοιτητής από την μικρή Ελλάδα βρίσκεται μπροστά στα μεγαλύτερα ιατρικά ονόματα της παγκοσμιότητας. Τι μεγάλη τιμή, τι δόξα υπέρτατη! Πριν προλάβω να τελειώσω το Πανεπιστήμιο, βρέθηκα τιμώμενος, σε μια τόσο κορυφαία διάσκεψη. Ειλικρινά, δυσκολεύομαι να το πιστέψω. Όμως, κυρίες και κύριοι, είμαι εδώ, βρίσκομαι μπροστά σας. Η θεϊκή δύναμη, που μας ώθησε να βρούμε τα ιερά εκείνα βιβλία, η φώτιση που έδωσε σ' εμένα, για να μπορέσω να εξηγήσω την τότε ανεπτυγμένη ιατρική επιστήμη, και η φύση, που είναι προικισμένη με ό,τι χρειάζεται ο άνθρωπος, με

έστειλαν εδώ σήμερα. Μου έδωσαν το εισιτήριο. Τους ευχαριστώ».

Τον χειροκρότησαν! Χειροκρότησαν περισσότερο τον άνθρωπο Αρρίκο και λιγότερο τον επιστήμονα.

Σε κάποια στιγμή ο Νικήτας του έκανε νόημα, υψώνοντας το χέρι του με σφιγμένη τη γροθιά, να δείξει πως δεν ήταν μονάχα ένας φοιτητής και τυχαίος εφευρέτης, μα και ένας νους φωτεινότητας. Ο Μένιος το ίδιο, και η Δανάη, χαρίζοντάς του ένα γλυκύτατο χαμόγελο, δεν του επέτρεψαν, να μείνει μονάχα στην ταπεινότητα. Το πήρε απόφαση και ξεκίνησε.

Ένας χείμαρρος νοητικών επεξεργασιών, σα σφαίρες από μυδράλιο έβγαιναν από το στόμα του και έφταναν στα αυτιά των κορυφαίων που τον άκουγαν. Τους είπε για πράγματα, που μονάχα στις ανώτατες σπουδές διδάσκονται, τους μίλησε για ασύλληπτες ιατρικές μεθόδους, που ο αστείρευτος νους του παρήγαγε.

- Κάτι ήξερε ο καθηγητής Παπαδόπουλος, που τον είχε εξοπλίσει με τις πιο σύγχρονες εγκυκλοπαίδειες -.

Κάποια στιγμή που άπλωσε το χέρι του να πιάσει το ποτήρι με το νερό, ένας καθηγητής τον ρώτησε:

«Είσαστε στ' αλήθεια κάτοικος του γήινου κόσμου ή από κάποιον άλλο πλανήτη σας έστειλαν;»

Χαμογέλασε ιπποτικά ο έχων πάρει φόρα Αρρίκος, έστειλε το νου του στα βιβλία του Ταϋγέτου, και συνέχισε. Το πρόσωπό του έλαμπε. Και η λάμψη

του αυτή, φωτεινής ελπίδας μηνύματα έστελνε στους ανθρώπους της γης. Είχε πιστέψει βαθιά στη συνείδησή του, ότι μέσα από εκείνα τα πανάρχαια βιβλία, που τον τότε ανεπτυγμένο πολιτισμό μετέφεραν, συν το ακαταγώνιστο, οξυδερκές πνεύμα του, καμία ασθένεια δεν θα είναι ικανή να του σταθεί εμπόδιο. Τίποτα δεν θα ανακόψει τα **πανανθρώπινα όνειρα**, που μέσα στον γεμάτο ευρήματα νου του έχει χαράξει και με φρενιτώδες πάθος θέλει να υλοποιηθούν.

Όταν κάποια στιγμή αποφάσισε να τελειώσει, τους είπε:

«Θα ήθελα να με συγχωρέσετε που σας κούρασα, πιστεύω να έχω τη συγνώμη σας».

Απέσπασε πολλά παρατεταμένα χειροκροτήματα, του έδωσαν την τιμητική πλακέτα, που παρίστανε **ανάγλυφα έναν νεαρό άνδρα, που με ένα βέλος θανάτωνε έναν κάβουρα (τον καρκίνο)**, και έκαναν διάλειμμα.

Κατά τη διάρκεια της ανάπαυλας, όλοι σχεδόν οι παρευρισκόμενοι επιστήμονες του έσφιζαν το χέρι και τον συνεχάρηκαν. Οι περισσότεροι, τον κάλεσαν να επισκεφθεί την πατρίδα τους.

Τελείωσε το διάλειμμα και ετοιμάστηκαν για το δεύτερο μέρος του συνεδρίου, που, όπως προείπαμε, αφορούσε την καινούργια ασθένεια που πρόσβαλε τους ανθρώπους.

Ανέβηκε στο βήμα ο Σουηδός, Ούλωφ Αύγουστος, καθηγητής της οφθαλμολογίας, και ξεκίνησε:

«Φαίνεται», λει, «ότι ο πλανήτης ετούτος ακολουθείται από μία αιώνια κατάρα και ποτέ να μη βρίσκουν την ησυχία τους οι άνθρωποι. Θεραπεύουμε την μια αρρώστια, άλλη μας παρουσιάζεται. Μα τι φαινόμενο είναι κι αυτό; Τι εξήγηση μπορεί να δώσει ο άνθρωπος; Δεν έχει περάσει ούτε ενάμισι χρόνος από την οριστική θεραπεία του καρκίνου, και τέσσερις χιλιάδες άνθρωποι από την καινούργια νόσο τυφλώθηκαν. Να, ο πρόεδρος της πλουσιότερης χώρας του κόσμου, που παράγει και τους στυγνότερους εγκληματίες, είναι στο τελευταίο στάδιο της τύφλωσης και άλλοι δύο από τους συνεργάτες του, απ' ό,τι δείχνουν τα πράγματα, προσβλήθηκαν. Στη χώρα μου, η ασθένεια έχει ραγδαία εξάπλωση».

Ο Αρρίκος ήταν εκεί, μονάχα με το σώμα του. Ο νους του, με ταχύτητα φτερούγιζε για τον Ταΰγετο. Ένα μέρος του μυαλού του χώθηκε σαν αεροδίνη μέσα στα βιβλία και ένα άλλο, πώς θα χρησιμοποιήσει αυτή τη δύναμη για μια ισορροπία της ανθρωπότητας, αν καταφέρει και θεραπεύσει και την καινούργια ασθένεια.

«Με την αλματώδη συχνότητα της εξάπλωσής της», λει σε κάποια στιγμή ο ομιλών επιστήμων, «σε πέντε χρόνια, οι μισοί κάτοικοι της γης θα βαστούν από ένα άσπρο μπαστούνι στα χέρια τους ή θα τους συνοδεύουν οι άλλοι μισοί, αν θα υπάρχουν και τόσοι».

Εκείνη τη στιγμή, ο Άδωνις της ιερής Ελληνικής γης, Αρρίκος, αυτό το βαθυσκάφος της νόησης, έμεινε καρφωμένος σε ένα φανταστικό πρόσωπο κάποιου αδίστακτου εγκληματία που

βρισκόταν μπροστά του και που το φως του να βρει, τον εκλιπαρούσε.

Ένας γίγαντας ανάμεικτων συναισθημάτων ορθώθηκε μέσα του και ο ταγμένος στην ανθρωπότητα ρέκορμαν σκέφθηκε: **«Πολεμοκάπηλοι, αρπαχτικά των σαρκών της ανθρώπινης ύπαρξης, καταστρατηγητές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αγεώργητοι και απολίτιστοι εγωιστές. Άθεοι και ασεβείς των διεθνών θεσμών και κανόνων. Σε λίγο καιρό, όλοι σας, πρώτα θα υπογράψετε το πρωτόκολλο που θα σας φέρουμε εμείς μπροστά σας και ύστερα θα ανακτήσετε το φως σας. Βοήθησέ με, Θεέ μου»**, συμπλήρωσε το τρέφον σεβασμό για τα δικαιώματα των ανθρώπων στην ψυχή του παλικάρι.

Μίλησαν και πολλοί άλλοι επιστήμονες και εξέφρασαν τη γνώμη τους επάνω στο άκρως σοβαρό, καινούργιο ιατρικό ζήτημα. Ανανέωσαν το ραντεβού τους, με την ευχή της ευόδωσης το συντομότερο των στόχων τους, και αποχώρησαν.

Γύρισαν στην Ελλάδα τα Ελληνόπουλα και χωρίς χρονοτριβή ξανά στον Ταΰγετο, αφού τα τέσσερα ογκώδη βιβλία, που είχαν στα χέρια τους, τίποτα δεν ανέφεραν για τη θεραπεία της τύφλωσής.

Έφτασαν στο μοναστήρι, μα η πόρτα ήταν κλειδωμένη και ο καλόγερος έλειπε.

«Κάπου εδώ γύρω θα βρίσκεται», είπε ο Νικήτας, «να τον φωνάξουμε».

Του φώναξαν, μα αυτός τίποτα. Περίμεναν για αρκετή ώρα, ώσπου σε κάποια στιγμή παρουσιάστηκε ο ρασοφόρος με ένα ασκί γεμάτο στον ώμο του. Το άφησε κάτω και χαιρετήθηκαν.

«Είχα πάει», λει, «σε μια πηγή, εδώ πιο κάτω», δείχνοντας με το χέρι του, «να πάρω νερό, γιατί μου σώθηκε. Κάνει καλό και στα ρευματικά ετούτο. Από τότε που το ανακάλυψα, βρήκα την υγείά μου. Σωτήριο φάρμακο!»

Μπήκαν στο μοναστήρι και σε λίγο ο καλόγερος είχε στα χέρια του ένα από τα βιβλία και το έδινε στον Αρρίκο. Αμέσως μετά, άλλο στο Νικήτα, και ο Μένιος δεν άργησε να κρατάει και αυτός το δικό του.

Με προσοχή, μα και ταχύτητα, έφαχναν στις σελίδες τους, να εντοπίσουν κάτι που να είχε σχέση με τα μάτια και τη θεραπεία τους. Δυστυχώς και οι τρεις τους βρέθηκαν στις τελευταίες σελίδες των βιβλίων, χωρίς αποτέλεσμα.

Ήπιαν από ένα ρόφημα που τους έφτιαξε ο καλόγερος και που ήταν από ένα θάμνο του βουνού, και στα άλλα τρία, καινούργια βιβλία εναπόθεσαν τις ελπίδες τους.

Εισχώρησαν με ταχύτητα και ανυπομονησία στις σελίδες τους, αλλά και τώρα η απελπισία, ξανά τους κυρίευσε. Τίποτα δεν υπήρχε και σε αυτά, άρχισαν να απογοητεύονται.

Ο ρασοφόρος φεύγει από το κελί του, πηγαίνει κάτω από το μάτι του Παντοκράτορα στο κέντρο της εκκλησίας, και προσεύχεται.

Ένα βιβλίο έχει απομείνει ακόμη, από αυτό κρίνεται η τύχη των τυφλωμένων ανθρώπων απ' την καλπάζουσα, καινούργια μάστιγα. Από αυτό, η μοίρα των ατυχών υποψηφίων ασθενών του μέλλοντος, που δε γνωρίζουμε το μέγεθος του αριθμού τους.

Γονατιστός ο καλόγερος, φιλάει το χώμα και κάνει το σταυρό του με ευλάβεια.

«Κάνε, Θεέ μου, το θαύμα σου», σιγοπιθυρίζει κάποια στιγμή και σηκώνεται.

Πλησιάζει τα παλικάρια και με τρεμουλιαστή φωνή τους λει:

«Σωπάτε, ο Θεός είναι μεγάλος, δεν θα αφήσει τους λαούς να καταστραφούν, θα βοηθήσει την ανθρωπότητα».

«Μακάρι», είπαν με μια φωνή και οι τρεις τους, «μακάρι, οσιότατε».

Με βήμα γρήγορο, έφυγε ο καλόγερος από την εκκλησία και κατευθύνθηκε στην κρύπτη, για το τελευταίο εναπομείναν, πανάρχαιο μα διαχρονικό και ίσως σωτήριο για τον πλανήτη, ιατρικό σύγγραμμα.

Γυρνώντας και κρατώντας το στην αγκαλιά του, σαν τα αρπαχτικά κινήθηκαν τα παλικάρια, για να το πάρουν στα χέρια τους.

Νικητής ο Μένιος, που σαν ανεμοστρόβιλος γυρνάει μια – μια τις σελίδες του. Αρρίκος και Νικήτας από δίπλα του, σαν τις σαρδέλες έχουν κολλήσει επάνω του και με ενωμένα τα πρόσωπά τους, ανυπόμονα περιμένουν να δουν την παράσταση του ματιού, που θα λυτρώσει την ευρισκόμενη σε μεγάλη δοκιμασία ανθρωπότητα.

Κοντεύουν να φτάσουν στο τέλος του βιβλίου και κρύος ιδρώτας αρχίζει να τους λούζει τα σώματα, αφού τίποτα δε βρέθηκε, να σπάσουν πάνε οι καρδιές τους. Μια σελίδα απομένει, και ο Νικήτας

αρπάζει το χέρι του Μένιου, που ήταν έτοιμο να γυρίσει το τελευταίο φύλλο, και του λει:

«Άφησέ το, περίμενε!»

Κοιτάχτηκαν όλοι τους, με ένα ερωτηματικό σκιαγραφημένο στα πρόσωπά τους, και ο Αρρίκος, που οι σφυγμοί του δονούν ολόκληρο το σώμα του, φέρνει στο νου του τα λόγια του καθηγητή της οφθαλμολογίας, πως «σε πέντε χρόνια, οι μισοί άνθρωποι του πλανήτη μας θα συνοδεύουν τους άλλους μισούς τυφλωμένους» και ψιθυρίζει:

«Παναγία μου, κάνε το θαύμα σου!»

Την ώρα εκείνη, ο Νικήτας κάνει να γυρίσει και το τελευταίο φίλο, που η πίσω του σελίδα ήταν και το τέλος του βιβλίου, μα δεν πρόλαβε. Μια φλόγα, που συνοδεύτηκε από ένα δυνατό σφύριγμα σαν από βεγγαλικό, έφυγε από το μάτι του Παντοκράτορα και καρφώθηκε σε μια γωνιά του δαπέδου και, αφού άνοιξε μια μεγάλη τρύπα, σιγά – σιγά έσβησε.

Πάγωσαν όλοι τους. Σαν απολιθωμένοι καθόντουσαν.

Ο καλόγερος γονάτισε, σήκωσε ψηλά τα χέρια του και είπε:

«Μεγάλη η χάρη σου, Θεέ μου».

Ο Αρρίκος, που πάντα μέσα του έτρεφε πολύ μεγάλη πίστη στο Θεό, συμπλήρωσε:

«Εκεί», εννοώντας το σημείο που άνοιξε την τρύπα η φλόγα, «κάτι είναι θαμμένο, πρέπει να ψάξουμε. Μα για γύρνα και την τελευταία σελίδα του βιβλίου, Νικήτα».

Γυρνάει ο Νικήτας το φύλλο και τα μάτια τους έπεσαν επάνω σε δύο παραστάσεις, που έδειχναν έναν κύκλο της ζωής του ανθρώπου, από μικρό παιδί έως ένα μεγάλο άντρα, και δίπλα έναν άλλο κύκλο, όπου ο μεγάλος άντρας της παράστασης κατέληγε σε έναν έφηβο, και πολλά άλλα περιέργα, ανεξήγητα προς στιγμινή σχήματα και συμβολισμούς, καθώς και παραπομπές σε άλλα βιβλία.

Του Αρρίκου το κορμί το κυρίευσε ατέλειωτο ρίγος και τα σαγόνια του χτύπαγαν σαν τα πέταλα γοργοπόδαρου αλόγου σε καλντερίμι, χωρίς να μπορεί να σταματήσει τον ακούσιο κραδασμό τους.

Όταν κατάφερε να συνέλθει, εξήγησε στον καλόγερο και στους φίλους του, τι εννοούσαν οι δύο εκείνες παραστάσεις, και από εκείνη τη στιγμή, ίσως ένας καινούργιος δρόμος να άνοιγε για το ανθρώπινο είδος του πλανήτη μας.

Δεν πέρασε και πολλή ώρα, που με ένα σκαπτικό εργαλείο, τα παλικάρια έσκαψαν στο σημείο της τρύπας που άνοιξε η φλόγα, και βρέθηκαν μπροστά σε σκαλοπάτια που κατέβαιναν, μα δε μπόρεσαν να προχωρήσουν περισσότερο, γιατί, από ένα σημείο και ύστερα, κυριαρχούσε βαθύ σκοτάδι και γύρισαν πίσω.

Τα συναισθήματα ήταν ανάμικτα, αφού δεν κατάφεραν να βρουν το σημείο αναφοράς της θεραπείας της τύφλωσης στα βιβλία, κατάφεραν όμως να ανακτήσουν την ελπίδα τους, με όσα άλλα είδαν μπροστά τους.

«Δε μπορεί», λει ο πάντα αισιόδοξος Αρρίκος, «να με γελάσει το ένστικτό μου, κάπου πρέπει να υπάρχουν και άλλα ακόμη βιβλία».

Ήταν αργά κι έπρεπε να κοιμηθούν.

Το τι έφερε στη σκέψη του ο φεγγοβόλος, αεικίνητος νους του ρέκορμαν Αρρίκου μέχρι να τον πάρει ο ύπνος, είναι αδύνατον να περιγράψουμε. Πόσους ανθρώπους γύρισε πίσω από την πόρτα των νεκροταφείων της γης, δεν είναι δυνατόν να απαριθμήσουμε. Πόσες φορές αναμετρήθηκε με τον χάροντα και τον ξάπλωσε στο χώμα, ούτε αυτό το ξέρουμε. Πόσες εστίες πολέμου ανά τον κόσμο έσβησε, και ο ίδιος δεν είναι ικανός να μας περιγράψει. Και όλα αυτά, στον δομημένο από καλοσύνη ψυχικό κόσμο του, πάντα με τη φαντασία του. Στην πραγματικότητα, όμως, θα τα καταφέρει; Θα φράξει με το καλογυμνασμένο και γεμάτο σφρίγος σώμα του τις πύλες του Άδη;

Ας περιμένουμε λίγο και θα δούμε αργότερα.

Την άλλη μέρα, και πριν η ψηλότερη κορφή του Ταϋγέτου δεχθεί τις πρώτες ακτίνες του φωτιστή ήλιου, ο καλόγερος και οι τρεις φίλοι ετοιμαζόντουσαν για την άγνωστη πορεία τους από τα σκοτεινά σκαλοπάτια που δε γνώριζαν έως το προηγούμενο βράδυ.

Με δύο πυρσούς αναμμένους, που έκαναν το βαθύ σκοτάδι ηλιόλουστη ημέρα, και τρεις άλλους για παν ενδεχόμενο, οι τέσσερις άνδρες άρχισαν να ροβολάνε τα περιέργως σε κατασκευή σκαλοπάτια, ώσπου, σε κάποια στιγμή, το κρύο ήταν τόσο δυνατό, που τους εξανάγκασε να ανακόψουν την πορεία τους.

Γύρισαν πίσω και σαν να μπήκαν σε καμίνι τους φάνηκε, όταν ανέβηκαν και το τελευταίο σκαλοπάτι.

Αυτοσχεδίασαν τέσσερις στολές από χοντρές κουβέρτες, τύλιξαν και τα κεφάλια τους με ένα άλλο λευκό, υφαντό πανί που είχε ο καλόγερος και σαν τους Εσκιμώους τώρα, ξανά για την εξερεύνηση.

Εβδομήντα σκαλοπάτια είχαν μετρήσει, όταν το έδαφος έγινε επίπεδο.

Κοντοστάθηκαν.

Κοίταξαν αριστερά, δεξιά, και το μόνο που είδαν μπροστά τους εκείνη την ώρα, ήταν μια μικρή πλατεία και στο κέντρο της ένα μικρό άγαλμα από άγνωστο υλικό, παρίστανε ένα πουλί που έμοιαζε με το παγώνι.

«Το σύμβολο της αθανασίας», τους είπε ο Αρρίκος και χάιδεψε με το μελανιασμένο από το κρύο χέρι του, το αριστερό φτερό του.

Περπάτησαν μια σήραγγα γύρω στα πενήντα μέτρα ευθεία, όταν η ματιά του Νικήτα έπεσε πάνω σε ένα, σαν από χρυσό φτιαγμένο, ανθρώπινο χέρι, σε έναν κίονα στηριγμένο που έδειχνε προς μία κατεύθυνση. Ακολούθησαν τη σήραγγα, που τους έβγαλε σε μία τεράστια στενόμακρη αίθουσα, όπου αριστερά και δεξιά υπήρχαν κοκκινόχρωμα, ανθρώπινα ομοιώματα.

Μπροστά δε από κάθε ομοίωμα, ένα μεγάλο, στενόμακρο σαν κασόνι, πέτρινο σκεύος, με σχήματα και γράμματα ανάγλυφα στο επάνω μέρος του σκεπάσματος, που από μια γρήγορη εκτίμηση, το βάρος του ξεχωριστά θα ξεπερνούσε τα πεντακόσια κιλά. Οι δε πολυάριθμες χειρολαβές του, ένα σώμα με το σκέπασμα.

«Τι να βρίσκεται μέσα σε αυτά τα σκεύη», ρώτησε ο Νικήτας, «πώς θα μπορέσουμε να δούμε;» συμπλήρωσε.

Κοιτάχτηκαν ερευνητικά όλοι τους, ώσπου σε κάποια στιγμή, ο καλπάζων με τη φαντασία του Αρρίκος του είπε:

«Ό,τι παριστάνουν και τα αντίστοιχα ομοιώματα, μα κράτα γερά την καρδιά σου. Από ένα διατηρημένο στο πέρασμα των αιώνων ανθρώπινο σώμα περιέχει το κάθε σκεύος, και να μου το θυμάσαι».

Μαρμάρωσαν και σαν στύλοι άλατος καθόντουσαν και τον κοίταζαν όλοι τους.

«Να τα ανοίξουμε», είπε ο Μένιος, «πιστεύω θα μπορέσουμε να σηκώσουμε τα καπάκια».

«Ακόμα κι αν καταφέρουμε να βγάλουμε το σκέπασμα», του λει ο Αρρίκος, «ποτέ δε θα επιχειρήσουμε κάτι τέτοιο, γιατί δε γνωρίζουμε τι ακόμη υλικά θα υπάρχουν μέσα για τη συντήρηση, εκτός από τα ανθρώπινα σώματα. Κάπου θα είναι γραμμένα όλα αυτά, πιστεύω να βρούμε και άλλα βιβλία. Μπορεί να είχαν καταφέρει με τον τρόπο τους, να δημιουργήσουν πολύ μεγάλη ψύξη για τη διατήρηση και αν τώρα αφαιρέσουμε τα σκεπάσματα, να μετατραπούμε και εμείς σε μια παγοκολώνα ο καθένας μας, σε λίγα δευτερόλεπτα. Πολλά μπορεί...».

«Και τι σκοπό έχουν όλα αυτά;» ρωτάει ο καλόγερος. «Γιατί τους διατήρησαν; Τι να τους κάνουν;»

«Αν σου πω αυτό που με διατάσσει ο νους μου να φανταστώ», του λέει ο Αρρίκος, «μπορεί και να με περάσεις για τρελό και να γυρίσεις πίσω στο μοναστήρι. Μα εμείς σε θέλουμε μαζί μας, παρέα μας».

«Πες μου», του ξαναλέει ο καλόγερος, «και ούτε τρελό θα σε πω, ούτε και θα φύγω, εδώ μαζί θα μείνουμε όλοι μας».

Κατάπιε το σάλιο του ο Αρρίκος, κοιτώντας το ρασοφόρο με εκείνο το διαπεραστικό βλέμμα του, και του ξαναλέει:

«Είσαι σίγουρος, οσιότατε, ότι βγήκες από τη μήτρα της μάνας σου;»

«Ναι, ναι», ψέλλισε ο ερημίτης, «απ' ό,τι...», μα ο Αρρίκος τον διέκοψε:

«Να μην είσαι σίγουρος, πως ο άνθρωπος γεννιέται μονάχα, γιατί εγώ πιστεύω, ότι μπορεί να δημιουργηθεί και αλλιώς».

Σκέφθηκε για λίγο ο ασκητής και του απάντησε:

«Ένας νους σαν τον δικό σου, όλα μπορεί να τα καταφέρει, και ανθρώπινες υπάρξεις είναι ικανός να δημιουργήσει. Μα ας έλθουμε στους κατεψυγμένους, Αρρίκο μου».

«Όλους αυτούς, εάν βέβαια έχουν έτσι τα πράγματα, μπορούμε να τους επαναφέρουμε στη ζωή», λέει ο με ευαίσθητους δείκτες αντίληψης, Αρρίκος, «και να ανοίξουν τα μάτια τους».

Ο Νικήτας με το Μένιο, πραγματικά αγάλματα, το μόνο που καταφέρνουν να κάνουν, είναι να

ανοιγοκλείνουν κάπου – κάπου τα βλέφαρά τους, για να υγρανθούν λίγο τα μάτια τους από το δάκρυ, αφού κοντεύει να παγώσει και αυτό από το μεγάλο ψύχος της αίθουσας.

«Και πώς μπορεί να γίνει αυτό;» ξαναλέει ο ανήσυχος καλόγερος. «Η καρδιά τους, το αίμα τους;»

«Η καρδιά τους θα ξαναδουλέψει με την κατάλληλη μέθοδο», του λέει ο Αρρίκος, «όσο για το αίμα, ε, θα τους βάλουμε από το δικό μας. Με την κατάλληλη γνώση και τεχνική, όλα μπορούν να γίνουν».

Κούνησε το κεφάλι του ο γενειοφόρος, έβαλε το δεξί χέρι του στον αριστερό ώμο του ξανθομάλλη, τον κοίταξε με θαυμασμό και αγάπη και του είπε:

«Είσαι μια πολύ σπουδαία ύπαρξη, είσαι ένας ανεκτίμητος θησαυρός. Θα ήθελα να ζήσω, για να δω μια μέρα τα μεγάλα έργα σου. Ο Θεός να σε φυλάει, λεβέντη μου, εσύ θα επαναφέρεις την ισορροπία στον ετοιμοθάνατο πλανήτη μας».

«Σε ευχαριστώ πολύ, οσιότατε», του απάντησε ο Αρρίκος, και έστειλε το νου του σε κάτι, για να μπορέσει ο καλόγερος μια μέρα να δει τα έργα του, που πριν λίγο του ευχήθηκε.

Με τους πυρσούς στα χέρια, ο Μένιος με το Νικήτα προχώρησαν προς το τέλος της αίθουσας και ακολούθησαν Αρρίκος και καλόγερος. Βρέθηκαν μπροστά σε μία πύλη, που αριστερά και δεξιά της υπήρχαν δύο αγάλματα, όπου το αριστερό παρίστανε μια γυναίκα την ώρα του τοκετού και το δεξιό έναν άνδρα, που στην παλάμη του είχε μία πεταλούδα, έτοιμη να φτερουγίσει.

Κάθισαν και τα κοιτάξαν.

«Υπήρχαν και τότε πεταλούδες;» μουρμούρισε ο καλόγερος.

Έξυσε το μέτωπό του ο αστείρευτος σε σκέψεις Αρρίκος και κάνοντας το σχήμα του σταυρού στο στήθος του, αναφώνησε:

«Μεγαλοδύναμε, τι έχουν να δουν ακόμη τα μάτια μας;»

- Γιατί άραγε να αντέδρασε έτσι ο Αρρίκος ;-

«Πεταλούδες», ψέλλισε ο Νικήτας. «Κάποιο σκοπό θα είχαν και αυτές, αν κατάλαβα καλά, κάτι καλό θα έκαναν, για να τις έχουν εδώ και τούτες».

«Όχι, όχι», του λει με βεβαιότητα για το συλλογισμό του ο Αρρίκος, «αν συσχετίσουμε τα δύο αγάλματα, βγαίνει ένα συμπίερασμα».

«Τι;» ρωτάει ο Μένιος ανυπόμονα.

«Η πεταλούδα συμβολίζει την ψυχή, πράγμα που μας κάνει να σκεφθούμε, ότι κάπου εδώ, σ' αυτό το ιερό βουνό, οι τότε υπερφυείς επιστήμονες θα ήταν ικανοί να δημιουργήσουν μια καινούργια ύπαρξη».

«Μα πώς;» ξαναρωτάει ο Μένιος.

«Να, από διάφορα συστατικά που υπάρχουν επάνω στη γη και κάτω από τις κατάλληλες συνθήκες», του λει ο Αρρίκος.

«Δηλαδή, ήταν ικανοί να πλάσουν έναν ανθρώπινο οργανισμό;» ρώτησε ο ρασοφόρος.

«Να δημιουργήσουν ανθρώπινο οργανισμό, με τη σημερινή μορφή και λειτουργία του, όχι, διότι, για

να αποκτήσει ο άνθρωπος τη φόρμα που έχει σήμερα, χρειάστηκαν εκατομμύρια χρόνια».

Πέρασαν την πύλη και βρέθηκαν μπροστά σε ένα θέαμα που τους έκοψε την ανάσα. Πάγωσαν στην κυριολεξία όλοι τους, με αυτά που αντίκρισαν μπροστά τους.

Μια τεράστια πλατεία και στο κέντρο της υπήρχε ένα άγαλμα, που παρίστανε ένα δημιουργήμα με σώμα αλόγου, κεφάλι και χέρια ανθρώπου και στις πλάτες του υπήρχαν δύο μεγάλα φτερά. Κάθισαν δίπλα του και κατάπληκτοι το κοίταζαν, ώσπου ο πάντα κατέχων τη μεγαλύτερη ταχύτητα σκέψης Αρρίκος, τους είπε:

«Αν δε με γελάει ο συλλογισμός μου, αυτό το είδος πρέπει να ήταν δική τους επινόηση, από διασταύρωση ανθρώπου, ζώου και πτηνού, με σκοπό να μετακινείται ακόμη και στον αέρα και να διανύει τεράστιες αποστάσεις».

Αριστερά άλλο άγαλμα, ένα ανθρώπινο σώμα, με μεγάλα φτερά στις πλάτες, μα και με καλυμμένο το σώμα του με κάτι σαν πυκνό τρίχωμα, που βαστούσε ένα δικέφαλο πουλί στα χέρια του. Δεξιά τρίτο άγαλμα, ένα μεγάλο ψάρι, με κεφάλι και χέρια ανθρώπου, περίπου σαν τη γοργόνα, μα αντί για δύο, είχε ένα μεγάλο μάτι στο κέντρο του μετώπου του και αριστερά και δεξιά άλλα δύο μικρότερα. Πιο πέρα, ένα ον, που έμοιαζε με την οκαπία – συγγενή της καγκουρό -, αλλά το απίστευτα παράξενο σώμα του τους έκανε να τρομάζουν. Το ζώο αυτό είχε πλαστεί έτσι, που να μπορεί να βαδίζει προς δύο κατευθύνσεις, μπρος και πίσω. Διέθετε δύο κεφάλια, το ένα στη θέση ενός κανονικού ζώου και το άλλο στο

αντίθετο μέρος του σώματός του, με λαιμό, χωρίς καίτη και τούτο.

Σε διάφορα σημεία της αίθουσας, υπήρχαν σκόρπια πολλά άγνωστα αντικείμενα, δοχεία παράξενα και εργαλεία που σήμερα τέτοια δεν υπάρχουν. Γύρω – γύρω στους τοίχους της πλατείας, ανάγλυφες παραστάσεις και σχήματα, μορφές παράξενων όντων, όργανα όπως, καρδιές, συκώτια, μάτια, χέρια, πόδια, κεφάλια, πνευμόνια, πουλιά με δυο κεφάλια, που έκαναν τα παλικάρια και τον καλόγερο να σκεφθούν, πως κάποιο ιατρικό κέντρο θα υπήρχε εκεί κάποτε.

«Όλα αυτά για μας είναι άχρηστα», είπε σε κάποια στιγμή ο Νικήτας, «αν δε βρούμε και τα άλλα που πρέπει να υπάρχουν συγγράμματα».

Ο καλόγερος προχώρησε λίγο και σε κάποιο σημείο της δεξιάς πλευράς της αίθουσας είδε ένα μεγάλο σχήμα ανάγλυφο στον τοίχο, που έδειχνε τόμους βιβλίων, τοποθετημένους σε τέτοια θέση, που σχηματίζουν ένα μικρό αμφιθέατρο.

Φώναξε τα παλικάρια και ο Μένιος με τον Νικήτα τον πλησίασαν. Ο Αρρίκος ήταν καθηλωμένος μπροστά σε μια παράξενη φιγούρα και την επεξεργαζόταν.

«Τι να παριστάνει αυτό εδώ το ανάγλυφο;» ρώτησε ανήσυχος ο ασκητής.

Τα παιδιά κάθισαν για ώρα και, κοιτάζοντάς το, σκεπτόντουσαν. Σε κάποια στιγμή, τους πλησίασε ο Αρρίκος και, καθώς είδε το ανάγλυφο αμφιθέατρο με τα βιβλία, αμέσως τους είπε:

«Κάπου εδώ υπάρχει η αίθουσα διδασκαλίας τους, μα πού τάχα να βρίσκεται;»

Άρχισαν να ερευνούν, μήπως και βρεθεί κάποια άλλη έξοδος, που θα τους πήγαινε σε αμφιθέατρο. Πέρασε πολλή ώρα, μα δεν μπόρεσαν να εντοπίσουν τίποτα, ώσπου, κάποια ώρα, ο Νικήτας τους άφησε όλους άφωνους.

Είχε εντοπίσει μια πόρτα, κάτω ακριβώς από την παράσταση με το αμφιθέατρο που ήταν ζωγραφισμένο το σχήμα της στον τοίχο και που δύσκολα διακρινόταν, και σπρώχνοντάς την με δύναμη, την άνοιξε.

Κόντευαν να τελειώσουν και τα δαδιά που τους φώτιζαν και άναψαν δύο άλλα, για περισσότερο φως. Μπήκαν και κοντοστάθηκαν. Κοίταξαν αριστερά δεξιά και τα μάτια τους έπεσαν επάνω σε αυτό, που πριν λίγο ο Αρρίκος τους είχε προαναγγείλει. Όντως, εκεί υπήρχε ένα αμφιθέατρο, στο βάθος, μπροστά τους. Πίσω του ακριβώς, βρέθηκαν δώδεκα βιβλία, ίδια σε σχήμα και χρώμα με αυτά που είχαν ήδη στα χέρια τους. Ένα αίσθημα ηρεμίας ένοιωσαν όλοι τους όταν τα είδαν και αναστεναγμοί ανακούφισης βγήκαν από μέσα τους.

Εκείνο που περισσότερο θαύμασαν όλοι τους, ήταν το αναλόγιο που χρησιμοποιούσε ο τότε ομιλητής και στο οποίο επάνω είχαν χρωματίσει έναν ήλιο και που το φως του ακτινοβολούσε και φώτιζε τη γη, η οποία ήταν με τέτοιο τρόπο ζωγραφισμένη, λες και την έβλεπες από ψηλά, έχοντάς την ολόκληρη μπροστά σου, με κάμπους, βουνά, θάλασσες, ποτάμια, και ό,τι άλλο, που είναι αδύνατον να περιγράψουμε.

«Τι σπουδαία τεχνική!» είπε με θαυμασμό ο Μένιος.

Ο Νικήτας, αστειευόμενος, παίρνει ένα από τα βιβλία, το βάζει επάνω στο αναλόγιο και τους λειει:

«Σήμερα θα σας μιλήσω για τη δημιουργία του κόσμου, μα για καθίστε στις θέσεις σας».

Όντως, όλοι τους κάθισαν στο αμφιθέατρο - ευκαιρία για να ξεκουραστούν - και ο Νικήτας άρχισε να τους κάνει το «μάθημα».

Κάθισαν για αρκετή ώρα και με ένα βιβλίο στα χέρια του ο καθένας, πήραν το δρόμο του γυρισμού.

«Τα υπόλοιπα αύριο», είπε ο Αρρίκος, και όλοι τους συμφώνησαν.

Γύρισαν στο μοναστήρι, με τη χαρά βαθιά αποτυπωμένη στα πρόσωπά τους και με μια ηθική δύναμη που τους όπλισε με περισσή ώθηση, να «μπουν» γρήγορα στα βιβλία, με τη σιγουριά πλέον, ότι σε τούτα θα έβρισκαν αυτό που με σφοδρή επιθυμία όλοι τους πάσχιζαν.

Ο καλόγερος έκανε τον μάγεια και τα παλικάρια, με τη γρηγοράδα ανέμου, ξεφύλλιζαν τα συγγράμματα. Ο ασκητής ακούμπαγε το πρώτο πιάτο με το φαγητό επάνω στο τραπέζι, όταν ο Μένιος τινάχτηκε όρθιος αλαλάζοντας:

«Και όμως, υπάρχει», είπε και παραλίγο να σπάσουν τα κεφάλια τους, καθώς έτρεξαν τα άλλα παιδιά επάνω του.

Τέσσερις σελίδες γεμάτες με ανθρώπινα μάτια σε διάφορες παραστάσεις, τους καθήλωσαν για ώρα. Πού νους τώρα για φαγητό!...

Δύο φορές εξαναγκάστηκε ο υπηρέτης του Θεού, να ζεσπάνει τις άγριες, αγκινάρες του, και τότε αποφάσισαν να καθίσουν στο τραπέζι.

«Αντε να βρεις άκρη», λει σε κάποια στιγμή ο Μένιος, «μέσα σε τόσες σελίδες, τι να πρωτοεξηγήσεις...».

«Συμφωνώ», του απάντησε ο έχων το μυαλό του στείλει σε άλλους κόσμους Αρρίκος, «μα είμαι σίγουρος, πως με τη βοήθεια της Παρθένου, και εδώ θα τα καταφέρουμε».

«Θα τα καταφέρεις, Αρρίκο μου», συμπλήρωσε ο ρασοφόρος, εισπράττοντας ένα όχι και τόσο ευχάριστο βλέμμα του.

«Χωρίς εσάς, τίποτα δε θα μπορούσα να κάνω», του απάντησε ο ταπεινός Ολυμπιονίκης, «μονάχος μου, ένα μεγάλο κενό θα ήμουν».

Την άλλη μέρα, το πρωί, κι ενώ ετοιμαζόντουσαν να ξαναμπούν στο βουνό, να πάρουν και τα άλλα βιβλία, τους ρωτάει ο Αρρίκος:

«Ξέρετε, τι με φοβίζει περισσότερο σ' αυτό τον κόσμο σήμερα;»

«Ασφαλώς, η καινούργια μάστιγα, που σε λίγο θα μεταβάλλει τον πλανήτη σε ένα απέραντο νοσοκομείο τυφλών», του απαντάει ο Νικήτας.

«Όχι, όχι, πιστέ φίλε μου», του λει ο Αρρίκος, «όχι, καμία αρρώστια δεν είναι ικανή να με φοβίσει. Άλλο είναι εκείνο, που στη σκέψη του και μόνο, μου κόβονται τα γόνατα».

«Τι, Αρρίκο μου, τι;» τον ρωτάει ο κατεχόμενος από αδημονία καλόγερος.

«Όλα αυτά τα αρπακτικά των ανθρωπίνων υπάρξεων, αυτά τα καθάρματα, που σαν θεό τους έχουν μονάχα το χρήμα, είναι ικανά να εξαφανίσουν και τούτο το ιερό βουνό που πάνω του στηρίζεται το μέλλον της ανθρωπότητας».

«Και ο λόγος;» ξαναρωτάει με περισσότερη αγωνία τώρα ο καλόγερος.

«Είναι απλός», του λει κοιτάζοντάς τον και διαβάζοντας την αγνότητά του ο ανθρωπιστής, μα πολύ αυστηρός στους ασυνείδητους, Αρρίκος. «Γιατί πολλοί από αυτούς εκμεταλλεύονται τις αρρώστιες των ανθρώπων και γεμίζουν τις τράπεζες με βρώμικα χρήματα. Τώρα, όμως, που εμείς θα εξαφανίσουμε τις ασθένειες από τον πλανήτη μας, πώς θα το δουν εκείνοι που έχουν συνηθίσει στα μεγαλεία και την εκμετάλλευση;»

«Αν κατάλαβα καλά», ξαναλεει ο γενειοφόρος καλοκάγαθος άνθρωπος, «το έχεις βάλει σκοπό, να θεραπεύσεις όλες τις αρρώστιες που προσβάλλουν τον άνθρωπο».

«Άκουσέ με, οσιότατε», είπε ο ρέκορμαν και έστειλε το νου του πολύ πίσω, στην εποχή εκείνη που μαθητής ακόμη στο σχολείο, είχε κάνει μια πάρα πολύ σπουδαία συλλόγηση. – Είχε φανταστεί ετότε, να κατασκευάσει ένα παρασκεύασμα και να απαλλάξει τον άνθρωπο από τα βάσανα -. «Έχω πιστέψει πως μια μέρα θα μπορέσουμε, με τη βοήθεια του Παντοδύναμου, να φτιάξουμε ένα πρωτότυπο ιατρικό παρασκεύασμα, που θα το εισάγουμε στον οργανισμό των ανθρώπων και θα τους προφυλάσσει από όλες τις ασθένειες».

«Ένα εμβόλιο;» ρωτάει πάλι ο ασκητής.

«Ένα **παν-εμβόλιο**, οσιότατε. Θα θωρακίσουμε το αμυντικό σύστημα του οργανισμού και έτσι, δύσκολα θα προσβάλλεται από τις αρρώστιες ο άνθρωπος».

«Και για τα ζώα;» πετάγεται ξανά ο καλόγερος.

Του χάιδεψε με μια γλυκιά ματιά το πρόσωπο ο Αρρίκος, μα δεν άντεξε και τον φίλησε στο μέτωπο.

Βούρκωσαν τα μάτια τους.

Έκαναν δύο δρομολόγια, μεταφέροντας και τα υπόλοιπα βιβλία στο μοναστήρι. Τοποθέτησαν τα έντεκα στην κρύπτη, πήραν αυτό που τώρα τους ήταν απαραίτητο κι έφυγαν.

Έφτασαν στη Σπάρτη και επισκέφθηκαν για λίγο το φίλο τους, Σταύρο Αργιτάκο, και από εκεί, διασχίζοντας το δρόμο της Κοκκινόραχης (Τσουνι) και αναπνέοντας την αμβρόσια μυρωδιά της πορτοκαλιάς, ανηφόρισαν για την Αρκαδία.

Οδηγός ο Αρρίκος, που για πρώτη φορά δεν καρδιοχτύπησε τους φίλους του.

Απόρησε ο Νικήτας και τον ρώτησε:

«Πώς και άλλαξες τρόπο οδήγησης σήμερα, γιατί δεν βιάζεσαι;»

«Γιατί να βιαστώ;» του απαντάει ο έχων την βεβαιότητα της θεραπείας και αυτής της ασθένειας στην ψυχή του Αρρίκος. «Από την αρρώστια ετούτη δεν κινδυνεύουν να πεθάνουν οι άνθρωποι. Άλλο καρκίνος και άλλο τύφλωση».

«Καλά λες», του λει ο Μένιος, «δίκιο έχεις αδελφέ μου, μην πάθουμε και κανένα ατύχημα». – Μόνο που ο Μένιος δεν είχε καταλάβει, τι σκεπτόταν

εκείνη τη στιγμή ο ταλαντούχος, διανοητής ρέκορμαν-.

«Το φάρμακο ετούτο θα το χρησιμοποιήσω», σκεπτόταν ο προικισμένος με οδύσσεια πονηριά Αρρίκος, «όταν θα έρθει η κατάλληλη στιγμή. Η κατάλληλη ώρα, δεν είναι ετούτη».

-Αργότερα θα δούμε, αν ο άνθρωπος, που το ενδιαφέρον του για το κοινωνικό σύνολο αποτελεί γι' αυτόν ανώτερη μορφή πολιτισμού, έκανε πραγματικότητα αυτή τη σκέψη του ή όχι -.

Έφτασαν στο χωριό τους και πήγαν στα σπίτια τους. Ο Αρρίκος, με το βιβλίο στα γόνατα, έριξε μερικές ματιές στις σελίδες του και σίγουρος ότι θα δώσει και τώρα την εξήγηση, κουβέντιασε αρκετή ώρα με τους δικούς του και κοιμήθηκε.

Την άλλη μέρα άφησαν το καταπράσινο χωριό τους κι έφυγαν για την Αθήνα. Μαζί τους το βαρυσήμαντο σύγγραμμα, ποιος μπορεί να φανταστεί τι κρύβει εκεί μέσα εκείνο το σακίδιο, ποιος είναι ικανός να μαντέψει την αξία του; Και όμως, στις πλάτες του Νικήτα, που το μετέφερε, ο αστείρευτος νους του Αρρίκου έβλεπε με τα μάτια της φαντασίας του τη γη ολόκληρη, να την κουβαλάει στους ώμους του ο φίλος του.

Μα, τι μυαλό είναι κι ετούτο, τι φαντασία ατέλειωτη!

VI

Θρύλος και ιερό σύμβολο

Κοντεύουν να τελειώσουν και το τέταρτο έτος και βρίσκονται σ' ένα πάρκο στο Αιγάλεω, ο Αρρίκος, η Δανάη και ο Μένιος με τον Νικήτα, και κουβεντιάζουν.

Ένα μικρό, κατάξανθο, σγουρομάλλικο αγοράκι φεύγει απ' τα χέρια της γιαγιάς του, πηγαίνει τρέχοντας προς την παρέα των Ολυμπιονικών και αγκαλιάζει τη Δανάη. Το έπιασε στα χέρια της η κοπέλα, σηκώθηκε όρθια και το ρώτησε:

«Πώς σε λένε, αγόρι μου;»

«Αρρίκο», της απαντάει το παιδάκι.

Απόρησαν όλοι τους!

Πλησιάζει και η γιαγιά του και πιάνουν την κουβέντα.

«Είναι αβάφτιστο», λει η γιαγιά, μα οι γονείς του θα του δώσουν το όνομα του Ολυμπιονίκη μας απ' την Αρκαδία, που βρήκε το φάρμακο για την παλιαρρώστια και σώθηκε και η κόρη μου, η μητέρα του. Έτοιμη ήταν, στα τελευταία της. Να είναι καλά και χιλιόχρονο το παλικάρι μας, έσωσε τον κοσμάκη, γλίτωσε και το παιδάκι μου».

«Τώρα, πώς είναι η κόρη σας;» την ρωτάει η Δανάη.

«Είναι έγκυος και άνοιξε ξανά και το μαγαζί της, που το έκλεισαν τότε που βαριαρρώστησε».

«Πώς λέγεται η κόρη σας;» της είπε ο Αρρίκος και έστειλε κατευθείαν το νου του στα χιλιάδες γράμματα που λάβαινε απ' τους ανθρώπους που θεράπευσε.

«Γαλανομάτη.....», μα πριν προφέρει και το μικρό της όνομα η γυναίκα, την πρόλαβε ο Αρρίκος.

«Ειρήνη;» της λει.

Σάστισε η γυναίκα!

«Ναι, γιατί, την ξέρεις λεβέντη μου;» τον ρωτάει.

- Και όμως, ο Αρρίκος θυμόταν, όχι μονάχα το όνομα της κοπέλας, αλλά και το τι του είχε γραμμένα, για να τον ευχαριστήσει για το καλό που της έκανε -.

Επακολούθησε μικρή σιωπή από όλους τους και ξάφνου, η γυναίκα γονατίζει με πρόθεση να φιλήσει τα πόδια του Αρρίκου. Δεν πρόλαβε όμως να το κάνει, γιατί την άρπαξε στα χέρια του και τη σήκωσε όρθια. Τον έσφιξε στην αγκαλιά της και ξέσπασε σε λυγμούς και κλάματα.

Τον είχε αναγνωρίσει.

Όταν συνήλθε, τους είπε πως κάθε φορά που πήγαινε στην εκκλησία, άναβε κι ένα κεράκι για τον σωτήρα του παιδιού της και προσευχόταν για εκείνον.

Τα λόγια αυτά της γυναίκας, έστειλαν ξανά το νου του Αρρίκου σε ένα τάμα που είχε κάνει, τότε

που αρρώστησε ο αδελφός του, στην Παναγία, και που έπρεπε να τηρήσει το λόγο του. Είχε τάξει να χτίσει μια εκκλησία για χάρη Της και αυτό στριφογύριζε πάντα μέσα στο νου του.

Σε λίγες ημέρες, πούλησαν και οι τέσσερις τα χρυσά τους μετάλλια και η μικρή εκκλησουλά έγινε και κάθε χρόνο, στις 8 Σεπτεμβρη, γιορτάζουν τη χάρη Της. Θαυμάζοντας παράλληλα το πανέμορφο αυτό ξωκλήσι, που ο φίλος του Αρρίκου, Κώστας Μήτσιος, γεωπόνος, αγιογράφος και ποιητής, δωρεάν αγιογράφησε. – Μόνο εκκλησία έχτιζαν με εκείνα τα μετάλλια ή και ολόκληρη πολιτεία μπορούσαν να χτίσουν; -

Αργότερα, έχτισαν και τη δεύτερη εκκλησία της Παναγίας, που είχε τάξει όταν της ζήτησε να τον βοηθήσει να γίνει επιστήμονας.

Το τέταρτο έτος άνηκε πλέον στο παρελθόν για όλους τους, όπως παρελθόν θα είναι σε λίγο και η καινούργια μάστιγα, αφού ο Αρρίκος δεν άργησε να βρει και τα κατάλληλα φάρμακα – βότανα για τη θεραπεία της.

Ένας φίλος τους, που σπούδαζε στην Ελβετία και προσβλήθηκε, σε δεκαπέντε μέρες ανέκτησε το φως του. Ήταν ο πρώτος ασθενής που γιατρεύτηκε, ήταν εκείνος που επιβεβαίωσε την αποτελεσματικότητα του σωτήριου φάρμακου.

Λίγο αργότερα, ο μπάρμπα-Δήμος στο χωριό γιατρεύτηκε, και ένας φίλος του Σωτήρου στην Αλεξανδρούπολη είδε ξανά τον κόσμο μπροστά του, μα και οι τρεις τους με πλήρη μυστικότητα.

Γιατί άραγε;

Για ποιο λόγο ο **μέγας ανθρωπιστής** Αρρίκος δεν κάνει γνωστό σε όλους το φάρμακο;

Έχουν περάσει τέσσερις μήνες από την Διάσκεψη του Λονδίνου και από τέσσερις χιλιάδες πάσχοντες που είχαμε τότε, τώρα φτάσαμε στις εκατόν δέκα εννιάμισι. Έχει γίνει μία παγκόσμια αναστάτωση και οι επιστήμονες δε μπορούν να εντοπίσουν την αιτία της τύφλωσης.

Μάης μήνας, πέμπτο έτος και από εκατόν δέκα εννιάμισι χιλιάδες τυφλούς ανά τον κόσμο, που είχαν καταγραφεί πριν, ένα εκατομμύριο εκατόν σαράντα πέντε χιλιάδες έχουμε σήμερα.

Ο τυφλωμένος πρόεδρος της ισχυρότερης χώρας του κόσμου, μ' ένα λευκό μπασιτούνι στα χέρια του και με συνοδό το σκύλο του από δίπλα, κάνει περιπάτους μέσα στον κήπο του, αναπολώντας στιγμές από το παρελθόν, και πολλές φορές έχει μετανοήσει για ό,τι καλό μπορούσε να κάνει και δεν έκανε και για ό,τι κακό προξένησε στην ανθρωπότητα.

Ο Ολυμπιονίκης Αρρίκος αναπολεί στιγμές από το μέλλον!

Ναι, καλά διαβάζετε, από το μέλλον. Γιατί ο Αρρίκος έχει ξεπεράσει το παρελθόν, το παρόν, ακόμα και το μέλλον, με το φωτοβόλο και οξυδερκές πνεύμα του, και βρίσκεται σε μια άλλη χρονική περίοδο, πέρα και από αυτή του μέλλοντος.

Ο πόλεμος στα Βαλκάνια δε λει να σταματήσει.

Οι τωρινοί ισχυροί της γης, δια μέσου των συστημάτων που διαθέτουν, ηδονίζονται βλέποντας

κομμάτια ανθρώπινου κρέατος, ωμοπλάτες, στέρνα, εντόσθια, μάτια, μυαλά, ξεσκισμένες κοιλίες παιδιών, να είναι πεταμένα στο χώμα, και σαρκοβόρα πουλιά και χιλιάδες έντομα να τα καταβροχθίζουν.

Τα ανθρωποειδή αυτά με τα όπλα τους, θέλουν να πνίξουν στο αίμα τα Βαλκάνια. Θέλουν να κάνουν στάχτη την περιοχή με τα πυρηνικά και με την τοξική βροχή που θα πέσει, να μολυνθούν και τα εδάφη των γειτονικών χωρών, οι πληθυσμοί να αναπνέουν οξείδια του ουρανίου και έτσι, να προξενήσουν ανεπανόρθωτες γενετικές ανωμαλίες και στις επερχόμενες γενεές, για να μπορούν να πουλάνε τα προϊόντα τους, θεραπεύοντάς τους τάχα.

Όλους αυτούς τους ανήθικους όμως, κάτι πολύ σοβαρό τους περιμένει. Εκτός κι αν μυριστούν τα «γεράκια» τη δύναμη του Ολυμπιονίκη και τον εξαφανίσουν.

Αλλά, απ' ό,τι έχουμε ξαναπεί, το μυαλό υπερέχει των όπλων και ο Αρρίκος το διαθέτει άφθονο και περιμένει.

Ο πονετικός και φιλόανθρωπος για τους αδικημένους και κατατρεγμένους, ρέκορμαν, είναι ένας τίγρης εξαγριωμένος μ' όλα αυτά τα αποβράσματα. Εμπόρους όπλων και ναρκωτικών θα τους έλιωνε τα κόκαλα άμα τους έπιανε στα γεμάτα δύναμη χέρια του.

Μερόνυχτα παλεύει με τη συνείδησή του και δε μπορεί να βρει την ησυχία του.

«Θα τους ρίξω στη θάλασσα, και χωρίς τύψεις», φωνάζουν τα χείλη του, «βρες άλλη μέθοδο τιμωρίας τους», τον προστάζει η συνείδηση.

Ιούνιος του πέμπτου έτους, και κάτω από την πίεση των λαών που ξεχύνονται στους δρόμους, λήγει ο άδικος πόλεμος στα Βαλκάνια. Οι καταστροφές ανεπανόρθωτες, πληγές μολυσμένες που θα μείνουν για χρόνια αιμορραγούσες και αγιάτρευτες. Η καινούργια μάστιγα έχει πάρει τέτοια διάσταση, που κλονίζεται η ισορροπία της ανθρωπότητας.

Ογδόντα εκατομμύρια άνθρωποι έχουν χάσει το φως τους και μεταξύ αυτών, ηγέτες κρατών, υπουργοί, βουλευτές, επιστήμονες, απλοί λειτουργοί, ένα χάος πραγματικό ο πλανήτη μας.

Οι υπηρεσίες υπολειτουργούν και οι έμποροι ναρκωτικών ποτέ τους δε βρέθηκαν σε καλύτερη εποχή δράσης από ετούτη, αφού με κρατικές υπηρεσίες «ανύπαρκτες» κάνουν καλύτερα τη δουλειά τους.

Όμως, ενώ αλώνιζαν ασύδοτοι κι έσπερναν το θάνατο, ιδίως στους νέους, που με ευθύνη άλλων και τεχνηέντως είχαν καταφύγει στις θανατηφόρες ουσίες, η Ελληνική Αστυνομία έκανε την μεγάλη έκπληξη. Κατάφερε, με διεθνή συνεργασία, να εξαρθρώσει ένα από τα μεγαλύτερα καρτέλ ναρκωτικών ανά τον κόσμο και να συλλάβει τους εγκέφαλους. Πεντακόσια δις δολάρια η αξία τους, μα δεν τέλειωσαν ακόμη. **-Κατά τα άλλα, για τους φτωχούς και τίμιους δεν υπάρχουνε χρήματα-.**

Ο παμπόνηρος Αρρίκος δοκιμάζει τους φίλους του και την αρραβωνιαστικιά του. Θέλει να είναι πέρα για πέρα σίγουρος για την αξιοπιστία τους, γιατί έχει να τους αναθέσει απόρρητες αποστολές και λίαν επικίνδυνες.

Συντάσσει από μία διαφορετική επιστολή στον καθένα ξεχωριστά, με τη δήθεν αληθινή συνταγή για τη μάστιγα, φοβούμενος τάχα, μη του συμβεί κι αυτού το μοιραίο, και τους τη δίνει.

Σε είκοσι μέρες, με έναν πράγματι σατανικό τρόπο, προσποιείται τον τυφλό και περιμένει.

Κέρβεροι φύλακές του όλοι τους, απέδειξαν το πόσο δίπλα του βρίσκόντουσαν.

Ο Μένιος, για μια εβδομάδα δεν του μιλούσε απ' το θυμό του, ο δε Νικήτας, ίσα που δεν τον έδειρε. Η Δανάη, έκλαιγε απαρηγόρητη γι' αυτό που τους έκανε ο «άπιστος».

Ο Αρρίκος παίρνει τη μεγάλη απόφαση!

Βγαίνει στα κανάλια και κάνει γνωστή την ύπαρξη του φαρμάκου, που επαναφέρει την όραση.

Καλεί ταυτόχρονα υγιή στοιχεία δικαστικών, πολιτικών, επιστημόνων, δημοσιογράφων και άλλων, ανεξαρτήτου θρησκείας, εθνικότητας, χρώματος και φυλής, να συστρατευτούν μαζί του, για την ίδρυση μιας παγκόσμιας, άμωμης και πανίσχυρης δύναμης, που θα κατευθύνει σ' ένα σωστό δρόμο την ανθρωπότητα.

Δεν θα δοθεί, είπε, σε κανέναν το φάρμακο, αν δεν υλοποιηθεί το μεγάλο του όραμα.

Ο αδελφός του ο Σωτήρος γνώριζε κι αυτός, για παν ενδεχόμενο, το φάρμακο.

Σε δώδεκα μήνες από τότε, και ενώ η καλπάζουσα μάστιγα έχει καθηλώσει διακόσια εκατομμύρια ανθρώπους στα σπίτια τους, προσωρινοί

εκπρόσωποι μιας διεθνούς υπερδύναμης, αποτελούμενης από προσωπικότητες της παγκόσμιας διανόησης και από άτομα αμόλυντα και ανήσυχα για το μέλλον του πλανήτη μας, θα συνεδριάσουν στην Αθήνα, για να πάρουν τις τελικές αποφάσεις τους.

Ενάμισι δις και πλέον τα μέλη της και οι υποστηρικτές της, καθημερινώς διαδηλώνουν στους δρόμους των πρωτευουσών και ζητάνε, **εδώ και τώρα**, την τιμωρία των πολεμοκαπιτών, στυγερών δολοφόνων των λαών και των στυγνών εγκληματιών - εμπορών του λευκού θανάτου.

Στο ξενοδοχείο «Μεγάλη Βρετάνια» έχει οριστεί να γίνει η πρωτοφανής σε ενδιαφέρον παγκόσμια σύσκεψη. Εκεί θα παρθούν οι αποφάσεις, εκεί θα εκλεγούν οι επικεφαλείς.

Πεντακόσιοι κορυφαίοι της συνείδησης απ' όλο τον κόσμο, σε λίγο θα περάσουν την είσοδο του ξενοδοχείου, για να πάρουν τις θέσεις τους.

Και ενώ όλα είναι έτοιμα, ο πανούργος και διορατικός Αρρίκος, αποδεικνύει την κλάση του.

Αλλάζει τον τόπο της συνεδρίασης και αντί για το ξενοδοχείο «Μεγάλη Βρετάνια», οι της υψηλίου κορυφαίοι και αμόλυντοι μεταφέρονται σε άλλο μεγάλο ξενοδοχείο, στη Βάρκιζα.

Μα πριν προλάβουν να καθίσουν στις θέσεις τους, ένα τεράστιο σύννεφο σκόνης σηκώθηκε στο κέντρο της Αθήνας απ' την τρομακτική έκρηξη. Το Ξενοδοχείο «Μεγάλη Βρετάνια» αποτελεί πλέον παρελθόν.

Ανανδροι, βρωμερά σκουλήκια του υποκόσμου, το ανατίναξαν.

Ευτυχώς, δεν υπήρξαν ανθρώπινα θύματα, γιατί οι υπεύθυνοι πρόλαβαν και έλαβαν τα μέτρα τους.

Οι ευέλπιδες των λαών, ατάραχοι και πιστοί στο καθήκον τους, αρχίζουν την κοσμοϊστορική διάσκεψη στη Βάρκιζα.

Δεν έχει περάσει ούτε μια ώρα από την έναρξη και δέκα χιλιάδες κόσμος και πλέον έχει κυκλώσει το ξενοδοχείο, φωνάζοντας: **«ΘΑΝΑΤΟΣ, ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΟΥΣ!»**

Είδαν και απόειδαν να τους πείσουν να διαλυθούν, μα αυτό έγινε μόνο όταν τους διαβεβαίωσαν ότι θα **γίνει μία διεθνής και σε βάθος κάθαρση.**

Με εντολή της κυβέρνησης, το ξενοδοχείο φρουρείται με δεκάδες αστυνομικούς που κατέφτασαν απ' όλα τα σημεία της Αττικής, και η διάσκεψη κράτησε τρία ολόκληρα μερόνυχτα.

Αποφασίστηκε η συγκρότηση ενός διεθνούς δικαστηρίου, αποτελούμενο από δίκαιους και τίμιους δικαστές και με τη βοήθεια όλων, να προσαχθούν σε απολογία και να δικαστούν όλοι εκείνοι που ευθύνονται για τη δημιουργία πολεμικών συρράξεων, μα και οι εγκέφαλοι των καρτέλ ναρκωτικών, που πλουτίζουν καταστρέφοντας τη νεολαία μας.

Ο Αρρίκος εκλέγεται αρχηγός δι' ανάτασης της χειρός από όλους και ακολουθούν τρεις υπαρχηγοί, γενικός γραμματέας και μια δεκαπενταμελής κεντρική γραμματεία.

Μεταξύ αυτών, οι Μένιος και Νικήτας, ακλόνητα στάνταρ ηθικής και προσήλωσης στον πανίσχυρο Αρρίκο. Τοποθετούνται εκπρόσωποι στα

περισσότερα μέρη του κόσμου και με τον βαρυσήμαντο όρκο στο νου τους ο καθένας τους, αποχώρησαν.

Έξι μήνες αργότερα, η μάστιγα ασυγκράτητη, κοντεύει να καθηλώσει τη μισή ανθρωπότητα. Οι ηγέτες προσπαθούν να πείσουν τον Αρρίκο να τους δώσει το φάρμακο. Εκατομμύρια δολάρια, μάρκα, λίρες, του προτείνουν, μα αυτός είναι ανένδοτος.

«ΟΧΙ», τους βροντοφώναξε, **«άμα δεν καταστρέψετε όλα τα οπλικά σας συστήματα, ΟΧΙ»**, τους διαλάλησε, **«άμα δεν τα εξαφανίσετε από τον πλανήτη μας»**.

Ένας παρανοϊκός ηγέτης τον απείλησε:

«Θα κάνω ένα παρανάλωμα πυρός την πατρίδα σου».

«Δεν θα σου αφήσω ούτε σφεντόνα για σπουργίτια», του απάντησε ατάραχος ο έχων τη μεγαλύτερη δύναμη – **τους λαούς** -στα στιβαρά χέρια του, Έλληνας ρέκορμαν.

Μπρος στην ακλόνητη θέση του, υποκύπτουν οι «ύαινες» και το παίρνουν απόφαση.

Θα καταστρέψουν επιτέλους τα οπλικά τους συστήματα!

Έχει συγκροτηθεί και το διεθνές δικαστήριο στη Μόσχα.

Εκατοντάδες πολεμοχαρείς προσέρχονται και απολογούνται, αμέτρητοι εκείνοι που κρίνονται ένοχοι και φυλακίζονται.

Έχει περάσει ένας χρόνος από τη Διάσκεψη της Βάρκιζας, και η γη, με μεθόδους ακίνδυνες, έχει

δεχθεί στα κατάβαθά της τα ανθρωποβόρα συστήματα.

Εκεί μέσα θα μείνουν για πάντα, εκεί, στα ατέλειωτα βάθη της, μακριά από τους λαούς, ο Αρρίκος με τους ανθρώπους του τα έθαιψε.

Ήλθε και η ώρα, που ο πανδαμάτωρ Αρκάς ρέκορμαν αποφάσισε να κάνει γνωστό σε όλους το φάρμακο.

Οι «γύπες» των πολέμων φρουρούνται στα κελιά τους στη Μόσχα, ανυπομονώντας ν' ακούσουν των δικαστών την απόφαση.

Βγήκε ο Αρρίκος στην τηλεόραση και αφού έβγαλε έναν δριμύτατο λόγο για τους αδίστακτους και την τύχη τους, συνταράσσοντας συθέμελα την υφήλιο, αποκάλυψε το φάρμακο.

Σαν σμήνος από μέλισσες ξεχύθηκε ο κόσμος στα δάση να το πάρει, αφού δεν ήταν τίποτα άλλο από φλοίδα κέδρου και καστανιάς, βρασμένα σε ηλιέλαιο.

Σε δεκαπέντε μόνο μέρες, οι άνθρωποι ανέκτησαν το φως τους και ο Αρρίκος ανακηρύχθηκε ***ημίθεος***.

Εκείνο που τον βασανίζει αυτό τον καιρό, είναι το διεθνές δικαστήριο.

Μάχεται σε δύο μέτωπα.

Το ένα είναι οι εξαγριωμένοι λαοί που τον πιέζουν, να φανεί αδυσώπητος τιμωρός στους εγκληματίες χασάπηδες και στους καταστροφείς των παιδιών, εμπόρους ναρκωτικών, που σε πολλές στιγμές οργής κι αυτός συμφωνεί με τη γνώμη των

λαών, και το άλλο, αόρατο μεν μέτωπο μα πολύ ισχυρό, η ψυχική του κατάρτιση.

Δυσκολεύεται...

Πέρασαν τρία χρόνια έως ότου οι τίμιοι δικαστές ανακοινώσουν τις αποφάσεις τους.

Τριακόσιους από αυτούς τους ανήθικους και στυγνούς εγκληματίες τους καταδίκασαν **εξήντα φορές** εις θάνατον, τετρακόσιους ογδόντα, **πενήντα φορές**, πεντακόσιους εξήντα, **σαράντα** και άλλους οκτακόσιους πενήντα, **δεκάκις εις θάνατον**.

Εκείνο που συγκλόνισε ιδιαίτερα την κοινή γνώμη ήταν, ότι εκατόν εξήντα κορυφαίους των καρτέλ του λευκού θανάτου, τους καταδίκασαν **ογδόντα φορές εις θάνατον**.

Όλοι τους δε, θα τουφεκιστούν σε ένα εγκαταλελειμμένο στάδιο της πρώην Σοβιετικής Ένωσης και η είσοδος για το κοινό, θα είναι ελεύθερη.

Παρά όμως το πανανθρώπινο ετούτο επίτευγμα, ο πλανήτης βρέθηκε σε μια μεγάλη σύγχυση και χρειάστηκε μεγάλο χρονικό διάστημα, έως ότου φανούν τα προσδοκούμενα αποτελέσματα.

Όμως, το μεγάλο όνειρο του φωτισμένου διανοητή Αρρίκου πραγματοποιήθηκε, και νικητής και τροπαιούχος, σαν ένας άλλος Μέγας Αλέξανδρος, ανυπέρβλητος οραματιστής, γίνεται της οικουμένης το **ιερό σύμβολο**.

Αρχικυβερνήτης τώρα, σε άτι λευκό καβαλάρης, σαν σίφουνας διαβαίνει στους δρόμους της δόξας καλπάζοντας.

Οι λαοί τον λατρεύουν και κανένας δεν είναι ικανός να σταθεί εμπόδιο στα πανανθρώπινα οράματά του.

Ήλθε η μέρα της εκτέλεσης των πενήντα πρώτων καταδικασμένων εις θάνατον πολεμοκαπήλων και οι δήμιοι ετοιμάστηκαν.

«Μια τελευταία επιθυμία;», τους ρώτησε ο επικεφαλής, πριν δώσει το θανατηφόρο παράγγελμα.

«Θέλουμε να δούμε τον θριαμβευτή της οικουμένης Αρρίκο», του απάντησαν όλοι τους.

Κοιτάχτηκαν απορημένοι οι εκτελεστές και ο επικεφαλής τους ξαναρώτησε:

«Άλλη επιθυμία, αυτό είναι αδύνατον».

Δεν μίλησαν.

«Ετοιμοι...σκοπεύσατε...», διέταξε τους δήμιους.

Πριν όμως προστάξει και το «...πυρ», άλλαξε γνώμη.

«Κατεβάστε τα όπλα και περιμένετε».

Σκέφθηκε για λίγο και ξαναείπε:

«Η εκτέλεση αναβάλλεται επ' αόριστον».

Ξανά στα κελιά τους οι θανατοποινίτες και ο επικεφαλής ήρθε σ' επικοινωνία με τους προϊσταμένους του.

Ύστερα από λίγες μέρες, είχε παρθεί η απόφαση, να παραδοθεί μια επιστολή των καταδικασμένων κακούργων στον Αρρίκο, πράγμα που έγινε.

Ο πάντα ταπεινός αυτός άνθρωπος, την πήρε στα χέρια του και την διάβασε.

Σαν ανεμοστρόβιλος γύρισε το νου του και προσπάθησε να φέρει στη μνήμη του κάτι, που θα τους απάλλασσε, έστω και για ελάχιστο, από τα αποτρόπαια εγκλήματα.

Ωστόσο, παρά τη γενναία του προσπάθεια, τίποτα δεν κατάφερε, τίποτα δεν τον άγγιξε.

Μονάχα, σκηνές αγρίων πολέμων ξετυλίγονταν μπροστά του, μισοφαγωμένα από όρνια ανθρώπινα πτώματα, ερείπια, σαρκοβόρα πουλιά πάνω σε κουφάρια και μύγες σε μισάνοικτα στόματα και κοιλιές σκοτωμένων παιδιών από τα όπλα τους, έβλεπε στις φανταστικές σελίδες της ιστορίας, που με το νου του ξεφύλλιζε.

Παρόλα όμως αυτά, σκέφθηκε σαν άνθρωπος.

Με πρωτοβουλία του, ανεστάλησαν προσωρινά οι εκτελέσεις – με απώτερο σκοπό να μη γίνουν ποτέ – όμως, καθημερινά, τους πρόβαλλαν σλάιτς από τους φρικιαστικούς πολέμους που εκείνοι προξένησαν, στους δε ναρκο-έμπορους πρόβαλλαν ταινίες από τα δικά τους εγκλήματα, απόρροια του εύκολου, μα πολύ βρώμικου και αθέμιτου πλουτισμού τους, αδιαφορώντας για τις τύχες της νεολαίας μας.

Παρά την ηθική αναισθησία και αδυσώπητη ψυχική τους συγκρότηση, κανένας τους δεν άντεξε. Μπροσ στα μακάβρια και ανατριχιαστικά εκείνα θεάματα λύγισαν, ώσπου στο τέλος, άλλοι απώλεσαν τη διανοητική ισορροπία τους και παραφρόνησαν και άλλοι με διάφορους τρόπους **αυτοκτόνησαν**. Όλοι τους όμως, άφησαν στο πέρασμά τους τα μελανά και

ανεξίτηλα σημάδια τους και θα μείνουν σαν ενοχλητικά και διαταραγμένα ανθρωπάκια, στην ιστορία της ανθρωπότητας.

Με μια τιτάνια δύναμη στα χέρια του, ο διακατεχόμενος από άκρατο πάθος για τις τύχες των λαών και περισσότερο των αδικημένων, Αρρίκος – έχουν πλησιάσει τα δύο δις οι υποστηρικτές του -, συγκροτεί ένα **αυτόνομο διοικητικό όργανο** με γενικό γραμματέα τον ανησυχούντα για την τύχη της ανθρωπότητας Παναγιώτη Νόϊφελτ, εξάδερφο του Αρρίκου από τη μητέρα του Παναγιώτη, Βασιλική Χρόνη. Και, ενώ μια πρώην μεγάλη δύναμη δήλωνε πως «έτσι εμείς θέλουμε τον πλανήτη», αυτός έκανε το μεγάλο ξεκίνημα για μια όσο το δυνατόν δικαιότερη λύση των απανταχού, εθνικών, φυλετικών και θρησκευτικών ζητημάτων.

Απ' ό,τι δήλωσαν οι ειδικοί, για να επιτευχθεί κάτι τέτοιο, θα περάσει αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα, μα στο τέλος θα υπάρξει ένα επιθυμητό για όλους αποτέλεσμα, αφού οι διαφορές θα λυθούν με την απουσία των όπλων, που ο **γητευτής** Αρρίκος με την παρέα του, στα έγκατα της γης τα έθαψε.

Πριν από χρόνια, ο μικρός τότε Αρρίκος είχε πει στον Καθηγητή – γιατρό, Βασίλη Παπαδόπουλο, «θα κάνω ένα σουπερ – μάρκετ ιατρικών προϊόντων τη χώρα μας». Τώρα, διπλωματούχος και φτασμένος πλέον γιατρός και αυτός και οι αχώριστοι φίλοι του, Μένιος, Νικήτας και βεβαίως η Δανάη, αναπολεί τις αξέχαστες εκείνες στιγμές, που έχουν ριζωθεί βαθιά μέσα στη μνήμη του.

Έχει μελετήσει όλα εκείνα τα «ιερά» βιβλία του Ταυγέτου, έχει δώσει όλες τις εξηγήσεις, μα μπροστά σε αυτή την ασύλληπτη, για τα σημερινά δεδομένα,

ιατρική κατάρτιση που υπήρχε ετότε, έχει προβληματιστεί και το σκέπτεται.

«Αν εφαρμόσω την επιστήμη εκείνη σήμερα», διαλογίζεται, «θα επιφέρω μεγάλες μεταβολές και ανακατατάξεις, ίσως προξενήσω αναταράξεις ανεπανόρθωτες».

Και όλα αυτά, γιατί μέσα σ' εκείνα τα συγγράμματα που είχε στα χέρια του, υπήρχαν στοιχεία, που πράγματι, αν τα εφαρμόσει σήμερα, το πιθανότερο είναι, να προξενήσει αποσταθεροποίηση.

Και ο Αρρίκος είναι υπεύθυνος, και το σκέπτεται...

«Θα επεμβαίνεις», τον προστάζει ο λογισμός του, «στις δύσκολες στιγμές του πλανήτη μας, θα χρησιμοποιείς τη δύναμη εκείνη ανάλογα».

Υπάκουσε.

«Προς το παρόν, θα φτιάξω το **παν-εμβόλιο**», λει στους φίλους του, «που είχα υποσχεθεί και στον καλόγερο και θα διατηρήσω άφθαρτον στο χρόνο τον παππού μου, και βλέπουμε».

«Και τον καλόγερο, και τον καλόγερο», του είπε αυθόρμητα ο Νικήτας.

«Εντάξει, και τους δύο», του απάντησε χαμογελώντας και κλίνοντας καταφατικά το κεφάλι του, ο από φύση και θέση ρέκορμαν.

«... **Κανέναν**», του φώναξε από το βάθος, η σύμφυτη εσωτερική γνώση του.

Έφτιαξε το **παν-εμβόλιο** ο θρυλικός οραματιστής, παντοδύναμος και σπάνιος επιστήμων

Αρρίκος και απάλλαξε από πολλές αρρώστιες ακόμη τον άνθρωπο.

Ας αναφέρουμε όμως, ένα από τα χιλιάδες παρόμοια περιστατικά που συνέβησαν στον άνδρα με το υπέρτατο ηθικό και πνευματικό ανάστημα Αρρίκο, έτσι για να πάρουμε μια γεύση για το τι σημαίνει να είσαι πραγματικός άνθρωπος.

Ένα μεσημέρι, που ο Αρρίκος βρισκόταν στο σπίτι τους στο χωριό, χτύπησε η αυλόπορτα και η μικρή αδερφή του, που εκείνο τον καιρό έκανε τις διακοπές της εκεί, αμέσως πήγε και άνοιξε.

Μία κυρία, με πολύ όμορφα χαρακτηριστικά, πρόβαλε μπροστά της και αφού ζήτησε συγγνώμη για την ενόχληση, ρώτησε αν ήταν εκεί ο άνθρωπος που είχε γίνει θρύλος της οικουμένης το όνομά του.

-Ναι, εδώ είναι λέει το κοριτσόπουλο, ελάτε μέσα θα τον φωνάξω.

-Αν κοιμάται της ξαναλέει η γυναίκα, να περιμένω όση ώρα κι αν είναι, δε με νοιάζει. Να τον δω μονάχα θέλω και τον καρτεράω όσο και να' ναι. Έχω μεγάλη ανάγκη, έχω τεράστιο πρόβλημα.

-Δεν κοιμάται κυρία ο αδερφός μου ποτέ τα μεσημέρια, μονάχα διαβάζει, γράφει και στοχάζεται, ελάτε μέσα.

Μπήκαν στο σαλόνι και η γυναίκα κάθισε σε μια καρέκλα να τον περιμένει. Σε δυο λεπτά ο Αρρίκος βγήκε από το δωμάτιό του και βρέθηκε στο σαλόνι τους. Σαν επίγειος Θεός της φάνηκε καθώς τον αντίκρισε. Τα μάτια του κάρβουνα αναμμένα, σπίθες πετούσαν.

Η ευγενική γυναίκα σηκώθηκε από τη θέση της και του συστήθηκε.

-Με λένε Βασιλική Κατσίκτη κι έρχομαι απ' τον Αϊ-Γιάννη της Σπάρτης, θέλω να με βοηθήσετε.

-Αν μπορώ και τώρα αμέσως -της απαντάει ο Αρρίκος- τι πρόβλημα έχετε;

-Έχω το γιο μου βαριά άρρωστο. Πριν από χρόνια, έχασε και τα δυο νεφρά του και έκανε μεταμόσχευση, μα τώρα απώλεσε το νεφρό που του έδωσαν και τη γλιτώνει δεν τη γλιτώνει, κάντε κάτι σας παρακαλώ, να μην πεθάνει το παλικάρι μου. Πέρασε μεγάλα βάσανα στη ζωή του, μην τον χάσω τον Τάκη μου και σας χαρίζω ό,τι θέλετε. Όσα κτήματα έχουμε, θα τα πουλήσουμε, ό,τι μας ζητήσετε θα σας το δώσουμε -και βούρκωσαν τα μάτια της απελπισμένης γυναίκας-

-Πώς λέγεται η πάθηση των νεφρών του παιδιού σας, μήπως θυμόσαστε; Ρώτησε με αγωνία ο Αρρίκος και έβαλε το νου του στο φουλ της λειτουργίας του.

-Σπειροματοσκλήρυνση του ψελλίζει η γυναίκα και τον κοιτάζει με ένα ικετικό βλέμμα στα μάτια, που του λύγισαν τα γόνατα.

-Ακούστε κυρία, της απαντά το παλικάρι και τα μάτια του έλαμψαν από χαρά, που αμέσως μετέδωσαν στην ταλαιπωρημένη γυναίκα ότι κάτι καλό θα της έλεγε.

-Τα νεφρά σ' αυτή την πάθηση δεν είναι ολοκληρωτικά νεκρωμένα, θεραπεύονται. Υπάρχει φάρμακο και θα επαναλειτουργήσουν, κάνοντας τη δουλειά τους όπως πριν και καλύτερα.

Το βλέμμα της γυναίκας, γαντζώθηκε επάνω στο πρόσωπο του Αρρίκου και από το δικό της το πρόσωπο, μια φωτεινή λάμψη ανάβλυσε.

-Ποιο είναι το γιατρικό; Ρωτάει και αρπάζει σφικτά στην αγκαλιά της τον επιστήμονα. Πες μου το.

-Σε αυτή την περίπτωση, της λέει, οι αρχαίοι Έλληνες επιστήμονες, που είχαν το κέντρο τους στην

καρδιά του Ταϋγету, και που εκεί εγώ με τους φίλους μου βρήκαμε τα ιατρικά συγγράμματα, έδιναν στον άρρωστο τρία μήλα την ημέρα, γιατί αυτά περιέχουν κερσετίνη, πηκτίνη, ταννίνη, γαλακτίνη, τελανίνη, κυτταρόζη και ένα σωρό άλλα συστατικά και η πάθηση θεραπευόταν. Το ίδιο θα κάνουμε κι εμείς τώρα και για το παλικάρι σας. Πριν όμως φύγετε από εδώ, θέλω να σας επισημάνω κάτι. Είπατε πριν πως θα πουλήσετε την περιουσία σας για να με πληρώσετε, αν γιατρέψω το βαριά άρρωστο παιδί σας. Ακούστε λοιπόν αυτό που θα σας πω και πράξτε ανάλογα. Τον Τάκη θα σας τον κάνω καλά, γιατί ο Θεός με προίκισε μ' αυτή τη δύναμη. Αυτός με έστειλε στα βάθη του Ταϋγέτου και βρήκα τα πανάρχαια συγγράμματα. Όμως, πρέπει να μάθετε, πως ποτέ στη ζωή μου δεν πήρα ούτε μία δραχμή από άρρωστο άνθρωπο, μα ούτε και πρόκειται να πάρω. Τα χωράφια σας, ο ίδιος ο γιος σας θα τα καλλιεργεί, μέχρι τα βαθιά του γεράματα. Κι εγώ, θα περνάω καμιά φορά, από τους μπαξέδες του και θα κόβω πορτοκάλια., μανταρίνια και λεμόνια, που θα είναι προϊόντα από τα ίδια τα χέρια του. Τι λέτε, συμφωνείτε, θα έχω αυτό το δικαίωμα; Άλλωστε, έχω ιερούς δεσμούς με τη ζωοδότρα γη της Λακωνίας. Τι λέτε;

Δεν κατάφερε να πει τίποτε η γυναίκα εκείνη την ώρα, γιατί ξέσπασε σε αναφιλητά και κλάματα.

Όταν συνήλθε, της πρόσφεραν γλυκό και πορτοκαλάδα και κουβέντιασαν. Της είπε ο Αρρίκος τον τρόπο που ο Τάκης θα χρησιμοποιήσει το φάρμακο, είπε κι αυτή αμέτρητα ευχαριστώ απ' τα βάθη της καρδιάς της, καιρέτησε κι έφυγε.

Με την ελπίδα να τη συντροφεύει από δίπλα της, γύρισε στο νοσοκομείο στην Αθήνα , έκανε γνωστό το

νέο στους δικούς της, τους αναπτέρωσε το ηθικό και αμέσως άρχισαν τη θεραπεία..

Κι ενώ μέχρι τώρα το ετοιμοθάνατο παλικάρι ίσα που άνοιγε τα μάτια του, σε επτά μέρες σηκώθηκε από το κρεβάτι κι έκανε βόλτες στο διάδρομο. Από πενήντα κιλά που ήταν πριν πάρει το φάρμακο, την όγδοη μέρα που ζυγίστηκε, ανέβηκε στα πενήντα πέντε και ο οργανισμός του είχε πάρει επάνω του. Σε δεκαπέντε μέρες, πήρε εξιτήριο και ο αδερφός του ο Γιάννης, με τη γυναίκα του Τασία και το γιο τους Ηλία, τον μετέφεραν στον Αϊ-Γιάννη στο σπίτι του, όπου για άλλες δεκαπέντε ημέρες συνέχισε να παίρνει το φάρμακο.

Πέρασαν άλλες είκοσι πέντε ημέρες και μια Κυριακή πρωί, έβαλε το σκύλο του στο αυτοκίνητο και γεμάτος σφρίγος και ζωντάνια, ανέβηκε στον Ταΰγετο, όπως έκανε παλιά, πριν χάσει το μεταμοσχευμένο νεφρό του. Την ημέρα εκείνη, ένοιωθε σα να είχε ξαναγεννηθεί. Λες και είχε φτερά στα πόδια του, έτρεχε πίσω από το κυνηγόσκυλο του, ανάμεσα σε κακοτράχαλα λιθάρια και χαμόκλαδα. Σαν το ζαρκάδι διάβηκε κάμποσα ανεμοδαρμένα διάσελα και σαν τον αετό φτερούγισε και βρέθηκε στην κορυφή του Ταΰγétου, εκεί που είναι το κατάλευκο ξωκλήσι του Αγιολιά, μπήκε μέσα, άναψε τα καντηλάκια και γονάτισε μπροστά στον Άγιο και προσκύνησε. Τον ευχαρίστησε κι όταν βγήκε, σαν ανοιξιάτικο αγριολούλουδο φάνταζε πάνω σ' ένα μεγάλο βράχο που πήγε και κάθισε. Με ανάμεικτα συναισθήματα αγνάντεψε από ψηλά την απέραντη έκταση που δέσποζε η πανέμορφη Σπάρτη με τα περίχωρα.

Κάποια στιγμή, σήκωσε ψηλά τα χέρια του κοιτάζοντας τον καταγάλανο ουρανό, που στο θόλο του ζυγιάζονταν κιρκινέζια και ακροβατούσαν

αμέτρητα χελιδόνια και αναφώνησε. “Σ’ ευχαριστώ παντοδύναμε, σ’ ευχαριστώ πολύ και να έχεις πάντα καλά τον άνθρωπο που με γιάτρεψε, να τον προστατεύεις από κάθε κακό, μην το ξεχάσεις, μην το ξεχάσεις, με άκουσες;” Και τα μάτια του έγιναν λίμνη από τα δάκρυα.

Βεβαίως και ο Θεός τον άκουσε και προστάτευε τον Αρρίκο και ο υγιής και ανανεωμένος τώρα Τάκης, πήγε, ευχαρίστησε και φίλησε στο μέτωπο τον άνθρωπο και επιστήμονα Αρρίκο, για το μεγάλο καλό που του έκανε.

Η θεραπεία γρήγορα διαδόθηκε και όλοι οι νεφροπαθείς, αντί να κάνουν μεταμόσχευση και αιμοκάθαρση, επανήλθαν στον κανονικό ρυθμό της ζωής τους και προσεύχονται για τον άνθρωπο, που χωρίς να ζητήσει έστω και μια δραχμή, τους γιάτρεψε και τους απάλλαξε από τις ταλαιπωρίες και τα βάσανα...

Το φάρμακο για την ανάπτυξη του νου, που απ’ ό,τι όλοι μας γνωρίζουμε και στον ίδιο εντελώς τυχαία είχε επιδράσει, ποτέ δεν το φανέρωσε. Έχοντας σαν αρχή του, ότι το πνεύμα υπερέχει των πάντων, το χρησιμοποίησε στους μαθητές του, αφού ίδρυσε ένα διεθνές και πρωτότυπο εκπαιδευτικό κέντρο στην Αθήνα, στο οποίο εισέρχονται μικροί μαθητές και εξέρχονται ειδικά καταρτισμένοι επιστήμονες.

Οι άνθρωποι αυτοί, με τον υπέρτατο δείκτη νοημοσύνης τους, θα κατευθύνουν στο μέλλον την ανθρωπότητα, αφού θα παίζουν βαρυσήμαντο και κυρίαρχο ρόλο στην μεγάλη **κοσμοαλλαγή** που έχει οραματιστεί ο πυρπολητής της αδικίας Αρρίκος, για την ανάπλαση των σημερινών εξαθλιωμένων

κοινωνιών, του ευρισκόμενου λίγο πριν το τέλος, ψυχορραγούντος πλανήτη μας.

Όταν τον ρώτησαν, γιατί δεν έκανε γνωστό σε όλους το σπουδαιότατο εκείνο φάρμακο, τους απάντησε:

«Γιατί από τη δική μου σχολή, πρώτα θα εξέρχονται **άνθρωποι** και ύστερα επιστήμονες. Αν το δώσω σε άλλους, θα εξέρχονται βεβαίως μεγάλοι επιστήμονες, μα δεν είμαι και σίγουρος, ότι θα είναι και άνθρωποι».

Σε πολλές κρίσιμες στιγμές του ανθρώπινου γένους, με τις δυνάμεις που πηγάζουν από το διαυγές, φανταστικό και με οξυδέρκεια πνεύμα του, στάθηκε ασπίδα και προστάτης και με τη μεγάλη φήμη και ακτινοβολία του, έγινε **θρύλος** που θα μεταδοθεί από γενεά σε γενεά, για να θυμίζει στους πολύ ισχυρούς του σήμερα, **ότι μπορεί να βρεθούν οι μεγάλοι ηττημένοι του μέλλοντος**.

Για την ύψιστη προσφορά του στην ανθρωπότητα, αρχηγοί κρατών και υπεύθυνοι, σαν λιγότερο φόρο τιμής, τον αντάμειψαν με την **ύψωση της σημαίας μας στους ιστούς όλων των κοινοβουλίων της γης και τη μόνιμη διεξαγωγή των Ολυμπιακών αγώνων στη χώρα μας**.

Σε άλλες δύο Ολυμπιακές διοργανώσεις, εστέφθησαν όλοι τους ξανά Χρυσοί Ολυμπιονίκες και έκαναν ακόμη φωτεινότερο το λαμπερό αστέρι, τη χώρα μας!

Τ Ε Λ Ο Σ

Έγραψαν για το βιβλίο:

- Η εφημερίδα «Η ΕΡΕΥΝΑ ΤΩΝ ΤΡΙΚΑΛΩΝ»

Ένα μυθιστόρημα για τηλεοπτικό σήριαλ

... Η σύγχρονη τηλεόραση θα πρέπει να προτιμήσει την προβολή αυτού του μυθιστορήματος να το μετατρέψει σε σενάριο για να το δει ο λαός μας, και ιδιαίτερα οι νέοι μας. Η πλοκή, η αλήθεια και η πρωτοτυπία του είναι σίγουρο πως θα συγκινήσουν τους πάντες. Για την προβολή του «ΑΡΡΙΚΟΥ», λοιπόν, ζητείται τηλεοπτικός σταθμός και σκηνοθέτης με μεράκι. Οι πρωταγωνιστές του έργου του είναι πρόσωπα απλά, με ιδιαίτερους και ξεχωριστούς χαρακτήρες, που βοηθούν τον μύθο να εξελιχθεί επεισοδιακά, αλλά με μια ροή ισορροπημένης φαντασίας. **Γι' αυτό πρέπει να γίνει σήριαλ.**

- Η εφημερίδα «ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ»

Γράφει ο Τάκης Νατσούλης

Χρήστος Δ. Στρατηγόπουλος: «Αρρίκος» (Της Οικουμένης το Ίνδαλμα), μυθιστόρημα, Τρίπολη 221 00. Το βιβλίο αυτό το τόσο φροντισμένο και όμορφο, θα ενθουσιάσει τον αναγνώστη. Κάθε πρόταση σε όλο το μυθιστόρημα, έχει τη σφραγίδα της δικιάς του προσωπικότητας και είναι από την πρώτη έως την τελευταία σελίδα, μια εικόνα ολοζώντανη. Απαράλλαχτη θα έλεγα με θεατρικό έργο ή σήριαλ, που θα γοήτευε

τους θεατές του. Αναντίρρητα, με την παρουσία του, θα 'κλεβε όπως λένε στη θεατρική γλώσσα, από πολλούς την παράσταση. Ο συμβιβασμός, της σάρκας η συναλλαγή, η κακία του γείτονα, του ματώνουν πιότερο τα πονεμένα φυλλοκάρδια και τ' αναγνωρίζει με οξυδέρκεια Τριπολιτσιώτικη. Και μια προσωπική εξομολόγηση: Το θαυμάσιο μυθιστόρημα του Χρ. Στρατηγόπουλου, με συνεπήρε ως της ψυχής τα τρίσβαθα, την καρδιά μου περίσσια συγκίνησε και τον νου μου πιότερο μυριοφώτισε...

- Η εφημερίδα «Ο ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΟΡΙΑ»

Μυθιστόρημα μεν, αλλά με τι είδους δομή, πρωτοτυπία και κυρίως πλοκή και μυθοπλαστική φαντασία;

Κι ένα κεντρικό πρωταγωνιστή και ήρωα, τον «Αρρίκο», τόσο ρωμαλέο, τόσο γενναίο, τόσο αγωνιστικό, που δεν κάμπτεται μπροστά σε κανένα εμπόδιο, μάχεται για την επικράτηση των εξιδανικευμένων αρχών και αξιών σε παγκόσμια κλίμακα, αναδεικνυόμενος σ' ένα ιερό σύμβολο, που αν είχε την τύχη, να ηγείται ενός κόσμου συνεργάσιμου, θα μπορούσε, να σώσει την ανθρωπότητα.

Ο ίδιος με τον χαρακτήρα και τους αγώνες του για τα πανανθρώπινα ιδανικά διαμορφώνει τις προδιαγραφές, χαράζει και δείχνει το δρόμο που πρέπει ν' ακολουθήσει ο καθ' ένας μας, προκειμένου ν' απαλλαγούμε από τα εντελώς απαράδεκτα πρότυπα, που έχει επιβάλλει και συνεχώς προσπαθεί ν' αναπτύξει η ολιγαρχία του υλισμού.

Ο «Αρρίκος» ουσιαστικά κηρύσσει την επανάσταση, που έπρεπε ήδη να έχει εκδηλωθεί, με στόχο την επαναφορά σε πλήρη και απόλυτη ισχύ των ιδανικών εκείνων που εδώ και χιλιάδες χρόνια διαμόρφωσαν οι αρχαίοι μας πρόγονοι, φωτίζοντας τον νου, το πνεύμα και την ψυχή των ανθρώπων της οικουμένης.

Ο «Αρρίκος» είναι ένας σύγχρονος Σπάρτακος, που κηρύσσει την επανάσταση εναντίον κάθε είδους υλισμού, κάθε Νέας Τάξης Πραγμάτων, κάθε Παγκοσμιοποίησης, όπως την εννοούν και την υλοποιούν οι κάθε είδους Ρωμαίοι.

Αυτός είναι που οδηγεί τον νου, το πνεύμα και την ψυχή του σύγχρονου ανθρώπου εναντίον της επάρατης καταναλωτικής κοινωνίας, χάριν της οποίας ο σύγχρονος άνθρωπος έχει χάσει ή τείνει να χάσει ό,τι καλό του έχει προικίσει η φύση και το πλήθος των πεφωτισμένων αρχαίων προγόνων μας, οδηγώντας τον στην απώλεια, στην καταστροφή, αφού είναι σαφές και δεδομένο, ότι ο άνθρωπος χωρίς αρχές, αξίες, ιδανικά είναι ένα τίποτε, δεν μπορεί και δεν έχει κανένα μέλλον.

Ο συγγραφέας του έργου;

Δεν θα πούμε τίποτα, γιατί ό,τι καλό και να πούμε θα τον αδικήσουμε. Η έμπνευσή του για τη δημιουργία ενός ήρωα όπως ο «Αρρίκος» καθιστούν απαγορευτικό οποιοδήποτε σχόλιο, εκτός του ότι τον συγχαίρουμε θερμά και συνιστούμε την απόκτηση του βιβλίου απ' όλους τους συνδρομητές μας, κυρίως τους νέους, διότι είναι καθαρά διδακτικό.

- Η εφημερίδα «ΠΡΟΚΟΠΗ»
Γράφει ο Αντώνιος Ι. Παναγιωτόπουλος

«Αρρίκος». Πήρα προ μηνών το βιβλίο με τον τίτλο «Αρρίκος» και λίγο πιο αργά τοποθετημένο σε κορνίζα ποίημα με τον τίτλο «Αντώνης Παναγιωτόπουλος, ο άνθρωπος». Αποστολέας ο Αρκάς ποιητής – πεζογράφος κ. Χρήστος Δ. Στρατηγόπουλος.

Το μεν βιβλίο πήρε σειρά «προς διάβασμα», το δε ποίημα διαβάστηκε και κουβεντιάστηκε από όλα τα μέλη της οικογένειας που με αγάπη διατύπωσαν τις θέσεις τους με «λίαν κολακευτικές κρίσεις για τον ποιητή», ο οποίος έχει πνευματική σχέση μαζί μου. Ευχαρίστησα τον ποιητή για το ποίημα, όχι όμως ουσιαστικά λόγω πίεσης από πολλά θέματα...

Τις πρώτες ημέρες του τρίτου δεκαημέρου του Ιουλίου 2002 βρέθηκα στις «σκανδιναβικές ακτές της Ελλάδας» στην Τσακωνιά και ιδιαίτερα στον Τυρό. Απόλαυσα με την καρδιά μου Αρκαδικές ομορφιές, τα δαντελωτά ακρογιάλια, την ευλογία της Παναγίας Έλωνας, τον ελατοσκεπή Κοσμά και χάρηκα την Αρκαδική απλότητα των ανθρώπων. Σε ώρες ηρεμίας, μέσα από κάποια βιβλία που είχα μαζί μου για διάβασμα πήρα πρώτο του μαθητή μου στο Γυμνάσιο της Βλαχοκερασιάς Αρκαδίας το 1968-1969 κ. Χρήστου Δ. Στρατηγόπουλου. Το νέο πόνημα – πεζογράφημά του το τιτλοφορεί «ΑΡΡΙΚΟΣ».

Στην πρώτη λευκή σελίδα του βιβλίου μου κάνει την αφιέρωσή του: *«... Μου ευχήθηκες κάποτε, σε πιο ψηλά πνευματικά πετάγματα, με περισσότερη εμπειρία και εγώ που πάντα ακούω τις συμβουλές σου, έκανα μια προσπάθεια. Τώρα εάν τα κατάφερα, εσύ θα μου το πεις.*

Με περισσή αγάπη και απέραντη εκτίμηση ο μαθητής σου Χρ. Δ. Στρατηγόπουλος. Μάρτιος 2002 Τρίπολη».

Προκλητική τα μέγιστα η αφιέρωση για προσεγμένο διάβασμα όλων των σελίδων που φτάνουν τις 235. Τίτλος που θέλει τη δική του ετυμολογική ερμηνεία. Από τον πρόλογο διαφαίνεται πως ο πήχης θα τοποθετηθεί όλο και πιο ψηλά για να φτάσουμε στο πιο υπερβατό σημείο που δίνει το μετάλλιο και ιδιαίτερα το χρυσό, μαζί με την όποια δόξα, αλλά και την Ολυμπιακή.

Ο ποιητής – πεζογράφος Χρήστος Δ. Στρατηγόπουλος με την ευδόκιμη γραφίδα του σε όλες τις σελίδες στοχεύει απλά, αλλά δεικτικά την ευφυία, ευστροφία, εξυπνάδα, αξιοσύνη, σημαδεύει ευκαιρίες με το ακαταμάχητο της φιλομαθείας και φωτεινά κατοχυρώνει της έρευνας τους καρπούς, χωρίς να παρακάμπτει τον Αρκαδικό ιδιοματισμό με όλες τις πτυχές του. Ηθογραφία προσώπων, επιμελημένη καταγραφή γεγονότων, δυνατή προβολή θρησκευτικών, ηθικών καταβολών, επισημάνση της επιβολής εθίμων και νόμου, αλλά και προσωπικής υπέρβασης είναι τα στοιχεία εκείνα που απλά φωτίζουν την όλη ουσία της αρκαδικής αρχοντίας που ισοδυναμεί με την ζηλευτή προκοπή, την πρωτοποριακή πρόοδο που την διακρίνει η προσφορά, ο αλτρουϊσμός, το ανέβασμα του πήχη σε όλα τα αγωνίσματα της ζωής που κερδίζεται η νίκη, προσφέρεται η τιμή και κυριαρχεί η δόξα.

Εμπειρία, λογοτεχνική πλοκή, οίστρος πεζογραφικός και ποιητικός, προσεγμένη διείσδυση και παρουσίαση θρησκευτικών Ορθόδοξων αληθειών και εθνικών καταβολών είναι το καλοραμμένο κουστούμι που φόρεσε στον «ΑΡΡΙΚΟ» ο Χρήστος Στρατηγόπουλος. Είναι ένα διαφορετικό, σε ουσία και

ύφος πόνημα ο «ΑΡΡΙΚΟΣ» που προΐδεάται όχι μόνο πετάγματα, αλλά και προαλείβεται ανοίγματα σε αιθέρες δυσθεώρητους του Αρκαδικού χρυσαετού σε ημέρες πνευματικής φτώχειας και εθνικής αλλοτρίωσης. Αρκαδικέ χρυσαετέ του πνευματικού κόσμου, δικός σου ο Ταϋγετος με τα βότανα, δικό σου το Λύκαιο για ανέβασμα πιο ψηλά του πήχη, δικός σου ο Αρκαδικός Καύκασος με τον καρφωμένο Προμηθέα, ολόκληρη η Αρκαδία, ο Μοριάς, η Ελλάδα.

... Όμως, το μεγάλο όνειρο του φωτισμένου διανοητή Αρρίκου πραγματοποιήθηκε και νικητής και τροπαιούχος, σαν ένας άλλος Μέγας Αλέξανδρος, ανυπέρβλητος οραματιστής, γίνεται της οικουμένης το ιερό σύμβολο.

Αρχικυβερνήτης τώρα, σε άτι λευκό καβαλάρης, σαν σίφουνas διαβαίνει στους δρόμους της δόξας καλπάζοντας.

Οι λαοί τον λατρεύουν και κανένας δεν είναι ικανός να σταθεί εμπόδιο στα πανανθρώπινα οράματά του...
